ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – Α.Τ. 90

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ



τώρα



ΜΕΤΩΠΟ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
Κεφαλληνίας 52, Κυψέλη, τηλ. 8561022

20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1996

ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος όροφος
Τηλέφωνο: 8561022
Γράμματα - Επιστολές
ΤΑΧ.ΘΥΡ. 8346 ΟΜΟΝΟΙΑ Τ.Κ. 10010
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Βασιλέως Κωνσταντίνου (νυν Ηρώων Πoολυτεχνείου) 24-26 7ος όροφος.
Τρίτη-Πέμπτη-Παρασκευή 7-10 μ.μ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Συγγρού 25, 3ος όρ.
ΠΑΤΡΑ Γούναρη και Ι.Βλάχου 1, 3ος όρ.
ΒΟΛΟΣ Ιάσωνος και Κουταρέλια
ΚΑΛΑΜΑΤΑ Κωνσταντίνου Γεωργούλη 6
ΛΑΜΙΑ Υψηλάντου 10, 1ος όρ.
ΚΑΒΑΛΑ Ιωνος Δραγούμη 5, 1ος όρ.

Τα γραφεία μας λειτουργούν ΤΕΤΑΡΤΗ και ΣΑΒΒΑΤΟ 7μ.μ.-10μ.μ.

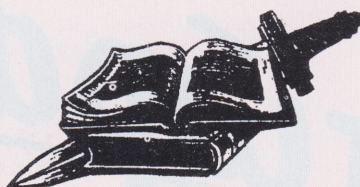
Γράμματα - Επιστολές
σε άλλες πόλεις

ΞΑΝΘΗ:	Τ.Θ. 232,	Τ.Κ. 671 00
ΣΕΡΡΕΣ:	Τ.Θ. 67,	Τ.Κ. 621 10
ΧΑΝΙΑ:	Τ.Θ. 252,	Τ.Κ. 731 10
ΙΩΑΝΝΙΝΑ:	Τ.Θ. 1336,	Τ.Κ. 451 10
ΤΡΙΚΑΛΑ:	Τ.Θ. 159,	Τ.Κ. 421 10
ΗΡΑΚΛΕΙΟ:	Τ.Θ. 159,	Τ.Κ. 713 05

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ.Μιχαλολιάκος **ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ**: Π.Ανδρουτσόπουλος - **ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ** Β.Σκαρμαλιωράκης,
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 90 ΤΙΜΗ: 400 ΔΡΧ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
"ΗΛΙΟΦΟΡΟΣ"



ΒΙΒΛΙΑ ΦΥΛΕΤΙΚΟΥ - ΕΘΝΙΚΟΥ - ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ - ΑΝΤΙΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 54, Τ.Κ. 11251, ΚΥΨΕΛΗ ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ. 8649010
Ανοικτά κάθε μέρα 9π.μ. - 2.30μ.μ. και 5.30μ.μ. - 8.30μ.μ.
(εκτός Δευτέρας απογ/τος)



ΟΙ ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ "ΝΕΚΡΟΙ" ΚΑΙ ΟΙ ΑΙΩΝΙΟΙ ΕΦΗΒΟΙ

Δεν είναι λίγοι οι φίλοι και Συναγωνιστές μας, παλαιοί ή και νεώτεροι, που με καλή κυρίως πρόθεση προβάλλουν την ανησυχία τους, την αγωνία τους αν θέλετε, ότι με τα περιορισμένα μέσα που διαθέτουμε δεν είναι δυνατόν να επηρεάσουμε τις εξελίξεις και ότι η μοίρα του Κινήματός μας είναι δυσοίωνη. Σε σύγκριση μάλιστα με τα δικά μας μέσα θέτουν τα μύρια όσα διαθέτουν οι εχθροί της Λαϊκής Εθνικιστικής Ιδέας σε τοπικό και παγκόσμιο επίπεδο.

Ουδέποτε η "Χρυσή Αυγή" ισχυρίστηκε, ότι διάλεξε έναν εύκολο δρόμο, ούτε και φυσικά μας διαφεύγει ότι ο εχθρός των Ελλήνων είναι κατ' ουσίαν ο σημερινός κυρίαρχος της οικουμένης. Παράλληλα γνωρίζουμε ότι τα δύσκολα έργα είναι για τους τολμηρούς και τίποτε δεν χαρίζεται στον κόσμο αυτό. Ακόμη έχουμε την πεποίθηση και την γνώση ότι η διάρκεια, η θέληση και η επιμονή, είναι που καθορίζουν την επιτυχία ενός αγώνος. Με αυτά τα δεδομένα πήραμε τις αποφάσεις μας και κάναμε τις τις επιλογές μας. Επιπλέον δεν λησμονήσαμε όσα σοφά είχε πει ο Εθνικός Κυβερνήτης Ιωάννης Μεταξάς: "Η μοίρα του επαναστάτου είναι η αντίδραση και η παραγνώριση μέχρις ότου αναγνωριστεί από όλους" και ακόμη τούτο: "Κάνε ότι πρέπει και ας γίνει οτιδήποτε".

Φυσικό είναι όλα αυτά τα χρόνια που βρισκόμαστε στις γραμμές της "Χρυσής Αυγής" να έχουμε γνωρίσει ανθρώπους που επιπόλαια πήραν μια θέση ανάμεσά μας. Είναι άνθρωποι που δοκιμάστηκαν στον χρόνο (τον μοναδικό κριτή και καταλύτη) και απεδείχθησαν ανήμποροι να κατέχουν μια θέση στις γραμμές μας. Ανθρωποι με επιπόλαια γνώση της Ιδεολογίας (που αποτελεί το ακλόνητο θεμέλιο), άνθρωποι χωρίς Πίστη στον εαυτό τους και στο μέλλον, άνθρωποι που πίστευσαν στην νεοελληνική "συνταγή" της ευκολίας και στο θαύμα της επόμενης μέρας. Η απουσία των ανθρώπων αυτών δεν πρέπει να μας δημιουργήσει την αίσθηση του κενού, αφού στην πραγματικότητα ποτέ δεν ήσαν ανάμεσά μας.

Ακόμη άλλοι απογοητεύονται κρίνοντας το γενικό κλίμα της εποχής και πιστεύοντας λανθασμένα ότι σε άλλες εποχές υπήρχε διαφορετική νοοτροπία στον Λαό. Κάνουν ΛΑΘΟΣ και το λάθος τους αυτό οφείλεται σε πλημμελή γνώση της ιστορίας, σε άγνοια του γεγονότος ότι οι "πολλοί" πάντοτε υπήρξαν ανέμελοι, αδιάφοροι, "εαυτούληδες".

Θα σας δώσω ένα παράδειγμα σχετικό: Ολοι νομίζουν ότι στα μεγάλα εκείνα χρόνια του Μακεδονικού Αγώνος, όλοι οι Ελληνες ζούσαν στον παλμό των μεγάλων Ηρώων και Μαρτύρων της Μακεδονίας μας. Λάθος, λάθος μεγάλο. Η απόδειξη; Τα ίδια τα λόγια του Ιωνος Δραγούμη τον Οκτώβριο του 1904, όταν έμαθε τον θάνατο του Παύλου Μελά. Να τι γράφει ο Ιων Δραγούμης:

"...Και οι Ελληνες ξύπνησαν. Γιατί ξύπνησαν τώρα μόνο; Επειδή είναι τυφλοί οι άνθρωποι, και οι περισσότεροι γεννήθηκαν για να είναι και μικροί. Σπίθες κοντές είναι οι στιγμές που ξυπνούν και νιώθουν τη μετριότητα που βαραίνει πάνω τους... Τέτοια μια σπίθα τους άναψε ο Παύλος Μελάς. Οσοι συνηθίζουν να συλλογίζονται, ας στοχασθούν πόσο μεγαλύτερος από τους άλλους Ελληνες έπρεπε να είναι ο Παύλος Μελάς, για να καταφέρει να τους ανάψη. Και με τη σπίθα που άναψε στον καθένα, πολλοί ήταν τυφλοί ως τον είδαν. Ετριψαν τα μάτια τους κάπως ξιπασμένοι και είπαν μέσα τους γιατί ντρέπονταν να το διαλαλήσουν:

- Ωστε υπάρχει Μακεδονία, αφού πήγε ο Παύλος Μελάς και σκοτώθηκε γι' αυτή!

Και άλλοι εσυμπαίραναν:

- Ωστε βρίσκονται ακόμα το 1897, αξιωματικοί στο στρατό, και ζωή στο Εθνος! Λοιπόν Ζήτω το Εθνος!...".

Πάντα "μικροί" λοιπόν ήσαν οι πολλοί. Γι' αυτό και δεν πρέπει να μας απογοητεύουν και οι "μικροί" των ημερών μας, αλλά με πίστη στην Τελική Νίκη να προχωρούμε αταλάντευτοι στην πορεία μας. Πολύ περισσότερο σήμερα, που τα πάντα γύρω μας καταρρέουν και η ώρα των Εθνικιστών πλησιάζει.

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Η "ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΑΛΚΗ" ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΡΩΜΑΪΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Εχετε διαβάσει το ποίημα του Καβάφη "Νέοι της Σιδώνος 400 μ.Χ."; Οι περισσότεροι ίσως να τόχετε διδαχθεί και στο σχολείο. Εντάσσεται και αυτό στη λεπτότατη ειρωνία του ποιητή με την οποία κρίνεται το ήθος των ελληνιστικών ετών καθώς είναι πολύ της μόδας τελευταία να λέγεται πως οι Ελληνες της εποχής εκείνης έρεπαν στον εκφυλισμό μιας άκρατης καλοζωίας. Θυμίζω τα υποθετικά δρώμενα. Σε μια πόλη της Φοινίκης με αξιολογότατο Ελληνικό πληθυσμό λαμβάνει χώρα η συνάντηση κάποιων φιλομαθών νέων και απαγγέλλονται ποιητικά αποσπάσματα. Κάποτε όμως ακούγεται και το επίγραμμα του τάφου του ισόθεου Αισχύλου όπως ακριβώς εκείνος ζήτησε να χαραχθεί: "Αλκήν δ' ευδόκιμον Μαραθώνιον άλσος αν είποι και πολυχαιτήεις Μήδος επιστάμενος", η πιο χαρακτηριστική φράση, δηλ. "για την ευδόκιμη ανδρεία του μπορεί να μιλήσει το άλσος του Μαραθώνα και ο πέρσης με την πυκνή χαίτη που τη γνώρισε καλά". Ενας Σιδώνιος νέος καυτηριάζει τη στάση του Αισχύλου καθώς θα προτιμούσε την αναφορά του πνευματικού του έργου και όχι την προβολή του πολεμικού του μένους. Είτε ο Καβάφης κρίνει αρνητικά τον ίδιο τον Αισχύλο είτε τον Σιδώνιο νέο, το βέβαιον είναι πως διαστρέφει την αλήθεια. Γιατί όχι μόνον το ήθος της αναφερόμενης εποχής δεν ήταν τέτοιο αλλά και γιατί αντιθέτως όπως ιστορικά αποδεικνύεται οι Ελληνες της εποχής, της Σιδώνος αλλά και αυτής της Αλεξανδρείας επέδειξαν την πλέον "ευδόκιμον αλκήν" μιμούμενοι τον Αισχύλο τον Μαραθωνομάχο και πολεμώντας ενάντια στους υποστηρικτές της πολυφυλετικής κοινωνίας και του ανθελληνισμού. Η πολιτιστική επιμειξία των ετών εκείνων, ελληνιστικών και ρωμαϊκών, όπου τάχα πίστεψαν οι "περίεργοι" καλλιτέχνες είναι ένας μύθος. Η βιολογική επιμειξία ένα τεράστιο ψεύδος. Και το εξωτικό κλίμα όπου, κάποιοι ανατρέχουν για να εκτονωθούν, αποκύημα μόνον της νοσηρής τους φαντασίας. Ας είναι ο αντίλογος τούτος ένας ελάχιστος φόρος τιμής στον ηρωισμό των νέων εκείνων και μια αποστομωτική απάντηση στην ηττοπάθεια των "γέρων" που προσπάθησαν να τον υποβιβάσουν.

ΑΝΤΙΟΧΟΙ ΚΑΙ ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΙ

Η αντιπαλότητα Ελλήνων και Φοινίκων απ' τις καταγραφές της γνωστής ιστορίας σηματοδότησε την αρχή της Ελληνο - σημιτικής διαμάχης που συνεχίστηκε στους Καρχηδονιακούς πολέμους, στο βαθμό που οι αμέτρητοι νεκροί μας στη Σικελία να οριοθετήσουν το μακάβριο οχυρό της Ευρωπαϊκής αντίστασης στη σημιτική διείσδυση. Ας μη λησμονούμε φυσικά και την αμείλικτη αποτελεσματικότητα της ναυτικής μας απάντησης κατά τη ναυμαχία της Σαλαμίνος προς τα φοινικικά πλοία της αντιπάλου παρατάξεως των Περσών, αρχομένης απ' τον εμβολισμό του πρώτου εχθρικού πλοίου απ' την τριήρη του Αμεινίου του Παλληνέως. Ηδη όμως η αντιπαλότητα είχε διογκωθεί απ' τις τρομακτικές σφαγές των Ελλήνων στην περίοδο του Αμάν του Μακεδόνος απ' τον Ιουδαίο Μαρδόνιο και την Εσθήρ όπως η ίδια η Παλαιά Διαθήκη μνημονεύει. Πότε όμως οι συγκρούσεις Ελλήνων και Εβραίων απέκτησαν το χαρακτήρα μισελληνικής ιδεολογίας; Οταν ακριβώς η μεταλεξανδρινοί βασιλείς ήσκησαν τα καθήκοντά τους στην περιοχή όπου οι Ιουδαίοι θεωρούσαν προπύργιο της πολιτικής τους εξάπλωσης. Για 4 ή 5 ολόκληρους αιώνες ο Ελληνισμός με τυφλή πίστη στο Αισχύλειο επίγραμμα επέδειξε απαράμιλλη γενναιότητα και εδέχθη τρομακτικές διώξεις σε μια απ' τις πιο κρίσιμες εποχές για την ίδια την εξέλιξη της παγκόσμιας ιστορίας.

Στο Βασίλειο των Πτολεμαίων οι Ιουδαίοι κατόρθωσαν μπροστά στην επικείμενη γι' αυτούς απειλή ν' απαντήσουν με μια ραδιούργα διείσδυση στις υψηλές βαθμίδες της στρατιωτικής και διοικητικής ιεραρχίας και στους χρόνους του Πτολεμαίου ΣΤ να διαθέτουν διακριτική δύναμη στην Αίγυπτο. Μ' έναν επιφανειακό εξελληνισμό απέφυγαν την άμεση αντιπαλότητα δρώντας πιο πολύ παρασκηνιακά. Ωστόσο, στο βασίλειο των Σελευκιδών τα πράγματα απεδόθησαν διαφορετικά. Με την απότομη εμφάνιση του Ελληνικού Πολιτισμού και την κολοσσιαία του ισχύ οι Εβραίοι διχάστηκαν από απόψεως στρατηγικής τακτικής και διαιρέθηκαν σε δύο τάξεις: Στους Τωβιάδες που υιοθέτησαν έναν ψευδο ελληνίζοντα νεωτερισμό και στους Ασιδαίους που προτίμησαν την προσήλωση στην προγονική τους θρησκεία. Ο απρόσεκτος ερευνητής θεωρεί την διαφοροποίηση αυτή ουσιαστική, πρόκειται όμως για μια πάγια τακτική των Εβραίων να τοποθετούν ανθρώπους τους σ' αντίθετες παρατάξεις για να εκμεταλλευθούν στο μέλλον κάθε πιθανό ενδεχόμενο. Απόδειξη τούτου; Οι Ασιδαίοι ως φίλοι αρχικά των Σελευκιδών προωθούσαν γα ανώτατο υπάλληλο του ναού των Ιεροσολύμων τον Σίμωνα και αργότερα τον αδελφό του Μενέλαο, ενώ οι Τωβιάδες με τον Υρκανό φίλο των Πτολεμαίων προώθησαν για αρχιερέα τον Ονία Γ και τον Ιάσωνα. Η εμφανής ωστόσο αναζωπύρωση της εβραϊκής πρωτοβουλίας στην περιοχή προβλημάτισε έντονα τον Αντίοχο Δ τον επιφανή, ώστε επιστρέφοντας από την Αίγυπτο το 168 π.Χ. εισβάλλει στα Ιεροσόλυμα εναντίον των φανατικών Εβραίων που προκαλούσαν κι έβριζαν την Ελληνική Θρησκεία, κατασφάζει τους Ασιδαίους και περιορίζει τους "ελληνίζοντες" με ισχυρή στρατιωτική φρουρά στην Ακρα επιβάλλοντας πολυθεϊστική θρησκεία. Με διάταγμά του ένα χρόνο αργότερα η εβραϊκή θρησκεία τίθεται εκτός νόμου.

Το 166 π.Χ. οι Εβραίοι επαναστατούν μ' επικεφαλής τον ιερέα Ματταθία και τον γιο του Ιούδα, τον επιλεγόμενο Μακκαβαίο. Πρόκειται για την ομώνυμη επανάσταση με τις αιματηρές της προεκτάσεις. Εξ' αιτίας αυλικών δολοπλοκιών και του θανάτου του ιδίου του Αντιόχου το 165-4 π.Χ., ο μωσαϊκός νόμος αποκαθίσταται ένα χρόνο μετά. Ο Ιούδας επωφελείται της παρασκηνιακής συνεργασίας Εβραίων και Ρωμαίων που επεδίωκαν σ' αυτήν τη φάση τις αναταραχές στο Ελληνικό βασίλειο, και φονεύοντας και λεηλατώντας στρέφεται τώρα κατά του Δημητρίου Α, νέου πλέον Βασιλέως. Στις σφοδρές συγκρούσεις που επακολουθούν ο περίφημος στρατηγός Νικάνωρ κατορθώνει να εξοντώσει τον Ιούδα που τον αντικαθιστά ο γυιός του Ιωνάθαν. Ο Νικάνωρ όμως φονεύεται απ' τους Εβραίους το 160 π.Χ. και ο στρατηγός Βακχίδης σε μια διακλαδωτή συνέχεια σταδιακών συρράξεων που φτάνουν ως το 145 π.Χ. Τότε, επί Δημητρίου Β που είναι ωστόσο ανήλικος, πραγματοποιείται η τρομερή σφαγή από τους Εβραίους (που επωφελούνται της ενδοελληνικής διαμάχης) 100.000 και πλέον Ελλήνων της Αντιοχείας! Στην συγκλονιστική αυτή στιγμή για το βασίλειο ο στρατηγός Διόδοτος επαναστατεί, αρνείται την αυλή του Δημητρίου και φέρνει στην εξουσία τον Αντίοχο ΣΤ. Στην χώρα ο εμφύλιος κυριαρχεί. Οι Εβραίοι απαντούν με νέα δολοπλοκία, απαρνούνται τον Δημήτριο και με τον Ιωνάθαν και τον Σίμωνα βοηθούν τώρα τον Αντίοχο! Ο Διόδοτος όμως δεν παρασύρεται από τη νέα συνωμοσία, συλλαμβάνει τον Αρχιερέα Ιωνάθαν, παρατείνει την υποτιθέμενη παράδοση του πολεμώντας πάντα τους Εβραίους και το 142-3 π.Χ. τον εκτελεί. Οι Ελληνες που στην εν λόγω περιοχή αντιμετωπίζουν το δράμα της



γενοκτονίας αντιστέκονται. Ομως ο εχθρός είναι ραδιούργος και συνεχώς αλλάζει στρατόπεδα.

Νέα στροφή της εβραϊκής πολιτικής από τον Σίμωνα. Στηρίζει τον Δημήτριο Β, και κηρύττει την ανεξαρτησία της Ιουδαίας. Απ' αυτήν τη στιγμή ξεκινά η επίσημη χρονολόγηση του ελεύθερου Ιουδαϊκού κράτους. Η Ρώμη αδιαφορεί πια για τον Διόδοτο και στρέφεται υπέρ του Δημητρίου που τον βοηθούν οι Εβραίοι. Αυτή η ρωμαϊκή στάση θα επιδράσει καταλυτικά λίγο αργότερα τον αγώνα του Αντιόχου Ζ κατά του Ιούδα και του Ιωάννη Υρκανού που πολεμούσαν κι εξόντωναν τον Ελληνικό πληθυσμό, ειδικά με την επίσκεψη του Λυκείου Κορνήλιου Σκιπίωνα Αιμιλιανού το 137 π.Χ. στη Συρία στο σημείο που ο αβοήθητος στρατηγός Κενδεβαίος ηττάται εγκαταλελειμμένος. Οι Εβραίοι ετοιμάζονται να γιορτάσουν την επιτυχία τους. Ομως ο βασιλιάς ανασυντάσσεται και υπερνικά τις διπλωματικές ανισορροπίες. Ο Ελληνικός Στρατός μ' επικεφαλής τον Αντίοχο Ζ τον Σιδήτη εισβάλλει μαινόμενος στα Ιεροσόλυμα κι οι πανάρχαιοι παιάνες ηχούν πάνω απ' τα καταστρεφόμενα τείχη της πόλης. Ενας νέος Αντίοχος καταγράφεται πια στους προαιώνιους εχθρούς των Σημιτών.

Μετά το θάνατο του μεγάλου αυτού ανδρός, ο Δημήτριος Β εν τέλει θα λάβει το στέμμα. Σ' αυτή τη φάση όμως διαδραματίζεται μια νέα δολοπλοκία που αξίζει να βγει απ' το σκότος της υποτιθέμενης συμπτωματολογίας. Ο Πτολεμαίος Η ήθελε να εξουδετερώσει τον Σελευκίδη βασιλιά Δημήτριο Β και προκειμένου να το κατορθώσει προσπάθησε να προωθήσει στο θρόνο των Σελευκιδών έναν άνθρωπο υπό τις δικές του οδηγίες. Πράγματι παρουσιάστηκε κάποιος Ζαβινάς ο οποίος υπετίθετο ότι ήταν γιος του Αλέξανδρου Βάλα - κι αυτός με τη σειρά του όντως υιοθετημένος του Αντιόχου - που συνεχίζοντας τον εμφύλιο των Σελευκιδών διεκδίκησε το θρόνο ως τάχα συνεχιστής των Αντιόχων. Ποιός ήταν όμως αυτός ο Ζαβινάς; Τ' όνομά του δεν είναι φυσικά Ελληνικό. Ανήκει στην Αραμαϊκή που εχρησιμοποιούσαν οι Ιουδαίοι και σημαίνει "αγορασμένος". Η ιστορία δε, τον αναφέρει ως γιο Αιγυπτίου εμπόρου. Το πόσο ένας μη Ελλην με εβραϊκό όνομα μπορεί να ηγείται Ελληνικού βασιλείου είναι κάτι που δεν χρήζει αναλύσεως. Εχουμε ήδη αναφέρει πως το βασίλειο των Πτολεμαίων δεν κατάφερε ν' αντισταθεί εν γένει στην εβραϊκή διείσδυση. Με τη νίκη άλλωστε του Ελληνικού κατά τ' άλλα στρατού υπό τις οδηγίες του Ζαβινά και την ήττα του Δημητρίου, το εβραϊκό στοιχείο αποκτά απότομα υψηλότατη θέση και σημαντική ισχύ στο περιβάλλον του νέου βασιλιά, κάτι πραγματικά απίστευτο εφόσον η παράταξη που τον στήριξε ήταν εκείνη των Αντιόχων που επολέμησε τους Ιουδαίους όσο ίσως κανένας άλλος! Η πάγια τακτική της διαιρετικής βασιλείας επιβραβεύθηκε γι' ακόμη μια φορά σε βάρος ενός λαού που έβριθε εμφυλίων σπαραγμών. Αξίζει ωστόσο μια τελευταία αναφορά στον περιβόητο Ζαβινά. Στη συνέχεια ο Πτολεμαίος Η θα πάψει να τον στηρίζει κι ο ίδιος θ' αναζητήσει τη φυγή. Προηγουμένως βέβαια θα συλήσει τους Ελληνικούς Ναούς - τι περίεργο - και θα κατακλέψει "τα των θεών αναθήματα". Το πλοίο του όμως και τον ίδιο συλλαμβάνουν πειρατές που τον παραδίδουν στους Ελληνες για να θανατωθεί το 123 - 2 π.Χ. Προσπαθήσαμε μέχρις εδώ να φωτίσουμε μια πτυχή της Ιστορίας μας κατά την οποία μόνο λάτρεις του πολυφυλετισμού δεν γίνεται να μας κατονομάσουν οι περίφημοι λάτρεις του "αλεξανδρινού" περιβάλλοντος και φίλοι των "Νέων της Σιδώνος". Γιατί οι παλαιότεροι αυτών εκείνοι νέοι της Σιδώνος πολέμησαν τους αλλοφύλλους εχθρούς τους μ' αναντίρρητη "ευδόκιμον αλκήν". Αλλά είναι σ' αυτό το πραγματικό "αλεξανδρινό κλίμα" που εν συνεχεία θ' αναφερθούμε...

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ ΗΡΩΩΝ

Το μετά Χριστόν περιβάλλον της Αλεξάνδρειας ήταν πράγματι όπως και στην εποχή των Πτολεμαίων πολυφυλετι-

κό. Οι κάτοικοι, ιθαγενείς Αιγύπτιοι που ευρίσκοντο σε κατώτερη θέση απ' τους Ελληνες (υπάρχουν κι επιγραφές που επιβεβαιώνουν τα παράπονα των Αιγυπτίων γι' αυτό), φυσικά Ελληνες, Εβραίοι και Ρωμαίοι έποικοι με στρατό της αυτοκρατορίας τους.

Στο χώρο των Ελλήνων, πέρα απ' την παράδοση, είχε ήδη αναπτυχθεί μια αντισημιτική φιλολογία που ενισχύθηκε απ' τα ειδικά προνόμια αυτοδιοικήσεως που επεδόθησαν απ' τη Ρώμη προς την ισχυρή εβραϊκή κοινότητα της εποχής με μεσολάβηση του ιδίου του Αυγούστου. Οι Ελληνες που ζήτησαν και αυτοί ως ήταν εύλογο την ανασύσταση της "Βουλής της Αλεξανδρείας" έλαβαν απαγορευτική απάντηση κι έμειναν να παρατηρούν την ευνοϊκή μεταχείρηση του ιουδαϊκού στοιχείου σε βάρος της παλαιότερης θέσης τους. Η αναζωπύρωση όμως της Ελληνο - εβραϊκής διαμάχης πραγματοποιήθηκε στην εποχή του Καλιγούλα. Πληροφορίες για τις νέες αιματηρές συγκρούσεις έχουμε απ' τον εβραίο Φίλωνα που ενίσχυσε τους Ιουδαίους επαναστάτες, αλλά κι απ' τις "Πράξεις Αλεξανδρινών μαρτύρων" πρακτικών δηλαδή των δικών κορυφαίων Αλεξανδρέων Ελλήνων ηρώων που, επί Κλαυδίου Τραϊανού, Ανδριανού και Κομμόδου, ηγήθησαν κατά των εβραίων.

Το 30 μ.Χ. ο βασιλεύς της Ιουδαίας Ιούλιος Ηρώδης Αγρίππας επεσκέφθη την Αλεξάνδρεια. Οι εβραίοι κάτοικοι βγήκαν στους δρόμους να τον υποδεχθούν με εξαιρετικές τιμές. Παράλληλα όμως διαδήλωσαν και οι Ελληνες την περιφρόνησή τους και τον γελοιοποίησαν. Ακολούθησαν διαμάχες και διωγμοί των Ιουδαίων απ' τους Ελληνες που τους κατηγόρησαν στους Ρωμαίους για την άρνηση ίδρυσης αδριάντων του αυτοκράτορος στις συναγωγές. Ελληνες και ρωμαϊκός στρατός που δεν ελέγχετο από τη μακρυνή Ρώμη προέβησαν σε εξευτελισμούς των εβραίων και σε μαστιγώσεις. Ο διωγμός θα έπαιρνε μεγαλύτερες διαστάσεις εάν δεν μεσολαβούσε ο ίδιος ο αυτοκράτωρ Καλιγούλας που ως γνωστός φίλος του Αγρίππα ανακάλεσε τον Ρωμαίο έπαρχο της περιοχής κι απαίτησε εξομάλυνση των σχέσεων Ελλήνων και εβραίων. Η "παράδοξη" σχέση όμως εβραίων και Ρωμαίων αυτοκρατόρων για την εποχή συνεχίστηκε με την επίσης περίεργη φιλία Αγρίππα και Κλαύδιου. Με δύο αυτοκρατορικά διατάγματα του τελευταίου αποκαθίστανται τα θρησκευτικά προνόμια των Ιουδαίων και η κοινοτική - πολιτική τους υπεροχή σε βάρος των Ελλήνων. Στις νέες σφοδρές συρράξεις που ακολούθησαν οι εξεγερμένοι πρόγονοί μας οδηγήθηκαν απ' τις μεγάλες μορφές του Ισιδώρου, του Λάμπωνος και του Διονυσίου που απετέλεσαν τους ηγέτες ενός τρανού εθνικιστικού αγώνα. Ο Κλαύδιος όμως όπως και οι προηγούμενοι αυτοκράτορες αρνήθηκε την ανασύσταση της Αλεξανδρινής Βουλής και στο τέλος κάλεσε τους Ελληνες ηγέτες στη Ρώμη προς απολογίαν. Εκεί και ενώπιόν του οι Ισίδωρος και Λάμπων ενήγαγαν τον αυλοκόλακα φίλο του εβραίο Αγρίππα και ο Κλαύδιος τους καταδίκασε σε θάνατο για το ...θράσος τους! Αμέσως μετά η Αλεξάνδρεια πυρώθηκε απ' τις ελληνικές αντιδράσεις και γέμισε απ' την κυκλοφορία κειμένων με τα κατορθώματα των νεκρών ηρώων που χαρακτηρίστηκαν ήρωες της Ελληνικής αντίστασης. Ηταν το 53 μ.Χ.

Αξιοσημείωτο είναι επίσης το γεγονός ότι παρά τη σπουδαιότητα όσο και την παράδοση του Ελληνικού πληθυσμού στην περιοχή της Αιγύπτου, ουδέποτε υπήρξε Ελλην έπαρχος. Αυτός ήταν είτε Ρωμαίος είτε εβραίος όπως ο Τιβέριος Ιούλιος Αλέξανδρος, ανηψιός του Φίλωνος, το 66 μ.Χ. Ωστόσο οι Ελληνες δεν μπορούσαν πλέον να εμποδιστούν να εκδικηθούν τους νεκρούς τους. Στις διακοπές των στενών σχέσεων Ρώμης και Ιουδαίας ο αυτοκρατορικός στρατός κατόρθωνε να εκφράσει τα αντιεβραϊκά του αισθήματα όπως επί Νέρωνος οπότε συνεργαζόμενος με τους Ελληνες εξόντωσε 50.000 εβραίους. Αλλά και επί Τραϊανού η Ελληνική απαίτηση για μεγαλύτερη αυτονομία δεν έπαψε να θέτει υπό διαρκή αμφισβήτηση τα προνόμια των Ιουδαίων, όπως με τον προεξάρχοντα και σπουδαιότατο για την παρρησία του Ερμαΐσκο.

Οι εβραίοι όμως δεν το λησμόνησαν ποτέ. Στην πασίγνωστη επανάσταση της Κυρηναϊκής, το 115 - 117 μ.Χ. με αρχηγό τον Μπαρ - Κοχέβα ή τον Λουκούα ή Ανδρέα εκινήθησαν εναντίον όχι μόνο των Ρωμαίων αλλά κυρίως εναντίον όλων των Ελλήνων της περιοχής. Και μπορεί μεν η επανάστασή τους να συνετρίβη, οι νεκροί όμως που άφησαν πίσω τους αφήνουν να κατανοηθεί το μέγεθος του ανθελληνισμού τους: Σύμφωνα με τον Ορόσιο στην Σαλαμίνα της Κύπρου εξοντώθησαν 240.000 Ελληνες! Στην δε Κυρηναϊκή 220.000 Ελληνες! Πραγματική γενοκτονία! Οι "αντικειμενικοί" κατά τ' άλλα ιστορικοί παραλείπουν τα τρομακτικά αυτά γεγονότα και μας μιλούν για την απάντηση Ελλήνων και Ρωμαϊκού στρατού. Ε, ναι, απηγορεύθη η κατοικία των εβραίων στην Ιερουσαλήμ που μετωνομάσθη εις Αιλίαν Καπιτωλίναν, ο δε ναός του Σολομώντος ναός του Καπιτωλίου Διός. Και φυσικά αφανίστηκε η εβραϊκή κοινότητα της Αλεξάνδρειας. Κι ακόμη - εκείνο που ίσως πολλοί δεν γνωρίζουν - στην Οξύρυγχο, παράκτια πόλη του Νείλου, νοτιότερη κι από τη Μέμφιδα, οι Ελληνες εόρταζαν τα "επινίκια" της εκδικητικής τους απάντησης για ογδόντα ολόκληρα χρόνια! Οσο για τα αίτια της μνήμης τους ας μιλήσει ο ίδιος ο Δίων ο Κάσιος (αναφερόμενος στις βαρβαρότητες των Ιουδαίων κατά των Ελλήνων): "Εβραζαν τις σάρκες τους, έφτιαχναν ζώνες από τα έντερά τους, και ρούχα απ' το δέρμα τους. Πολλούς τους πριόνιζαν στα δύο, αρχίζοντας απ' το κεφάλι..."

Η σφοδρότητα των συγκρούσεων εξακολούθησε με πιστή ενδελέχεια κι επί Ανδριανού. Επίσης στοιχεία δικών από την εποχή Κομόδου μας μαρτυρούν διαρκή αντιπαράθεση. Ομως πολύ δύνανται δύνανται να συγκριθούν οι αξιοσέβαστες αυτές ιστορικές καταγραφές με τη γενοκτονία των Ελλήνων επί Τραϊανού!

ΜΙΑ ΥΠΟΥΛΗ ΠΑΡΑΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Προαναφέρθη αρχικά πως οι συγκρούσεις που με συντομία θα περιγράφαμε απέβησαν ουσιαστικές για τη χάραξη του μέλλοντος της παγκόσμιας ιστορίας. Αυτό όμως πέρα απ' τις συγκλονιστικές μάχες που εν μέρει το ερμηνεύουν, θα το εννοήσουμε απ' την θεωρητική και πνευματική τους απόρροια ακόμη καλύτερα. Πρώτα - πρώτα χρειάζεται να επισημάνουμε ότι οι εβραίοι κατόπιν των γεγονότων αυτών και διαμέσου αυτών πρωτύτερα, κατάλαβαν πως η άμεση και ευθεία αντιπαράθεση με τους εχθρούς τους δεν απέδιδε τα μέγιστα. Κατόρθωσαν φυσικά να κατακρεουργήσουν τους Ελληνες στην περιοχή (κοντά στο ένα εκατομμύριο θανατώθηκαν) και να εμποδίσουν την σταδιακή τους μονιμότητα στην εξουσία. Ας φαντασθούμε πόσος θα ήταν ο Ελληνικός πληθυσμός στην εποχή μας δίχως αυτές τις σφαγές κι ας αναλογισθούμε ακόμη και τι έμψυχο δυναμικό Ελλήνων, αργότερα στο Βυζάντιο θα υπεραμυνόταν των νότιων και ανατολικών επαρχιών στις ξένες επιδρομές. Ωστόσο η μεγάλη διασπορά των Εβραίων και η επίσημη τακτική της κατά τόπους διεισδύσεως ξεκινά να καταγράφεται τότε στα τέλη του 2ου μ.Χ. αι. Ας μην πιστέψει κανείς ότι εν γένει απώλεσαν τα προνόμιά τους. Οσο και αν φαντάζει οξύμωρο ουκ ολίγοι εβραίοι ακολούθησαν την προς τους εχθρούς τους οδό κι έτσι με ιδιαίτερα προνόμια στους ρωμαϊκούς χρόνους εβρέθησαν στη Λάρισα, στην Υπάτη, στη Θεσσαλονίκη, στη Βέροια και αλλού. Η ενασχόλησή τους μάλιστα με τα Ελληνικά γράμματα μοιραία δημιούργησε μια πέμπτη φάλαγγα κατά του Ελληνισμού. Στην αρχή ένας γραμματεύς των "ευσεβών" εβραίων άκουσε στη μισητή γι' αυτούς Καισάρεια (πόλη με εξαιρετικό Ελληνικό πολιτισμό) την προσευχή τους στα Ελληνικά και σκανδαλίστηκε. Ομως ήδη απ' τον 1ο αι. π.Χ. γνωρίζουμε απ' την "επιστολή του Αριστέα" την περίπτωση της "Μετάφρασης των Εβδομήκοντα

Ο", σύμφωνα με την οποία ο Πτολεμαίος Β έδωσε στην Αίγυπτο εντολή σε 72 "πρεσβυτέρους" να μεταφράσουν την Παλαιά Διαθήκη στα Ελληνικά (γύρω στο 285-247 π.Χ.).

Επίσης δεν πρέπει να ξεχνούμε πως από την εποχή αυτή του 3ου αι.π.Χ. όλοι οι πάπυροι και η πλειονότητα των επιγραφών όπως και τα 3/4 των ονομάτων των εβραίων αποδίδονταν στα Ελληνικά! Επεχείρησαν, και εν μέρει το κατάφεραν, να χρησιμοποιήσουν ένα κολοσσιαίο γλωσσολογικό όπλο που θα διέστρεφε και θα διεστρέλβωνε την πηγή του, την ίδια την Ελλάδα. Ο εβραίος άλλωστε Αριστόβουλος δήλωνε για την Πεντάτευχο πως αποτελεί πηγή της Ελληνικής φιλοσοφίας, άποψη που αργότερα υποστήριξε και ο εβραίος Φίλων, ο υποστηρικτής των Ιουδαϊκών εξεγέρσεων στην Αλεξάνδρεια, αλλά και ο πατήρ της εκκλησίας Κλήμης ο Αλεξανδρεύς. Δηλαδή πηγή της φιλοσοφίας μας τα 5 πρώτα βιβλία της Π.Διαθήκης! Η Γένεση, η Εξοδος, το Λευιτικόν κ.α., η ιστορία των εβραίων, η λατρεία του Γιαχβέ, πιο συγκεκριμένα το έργο του Μωυσή. Ολα αυτά όμως στο "Τορά", στον "Νόμο" και πολύ καλά γνωρίζουμε πως η ραβινική παράδοση του "Νόμου" γεννήθηκε στην εποχή του ισχυρότατου μισελληνισμού, όταν οι φανατικοί ραβίνοι τον αντιπαράθεταν στη μελέτη του Ομήρου και των κλασσικών. Αυτή η πολεμική επιβεβαιώνεται στα ανθελληνικά κείμενα στο "Β βιβλίο του Ενώχ" (1-50 μ.Χ.) αλλά και στα "Ιωβηλέα" (150 μ.Χ.). Και φυσικά να μην παραλείψουμε την αναφορά του "Ben Siva" (εκκλησιαστικού) και της "Σοφίας Ιησού υιου Σιράχ" με κείμενα που από το 190 - 175 π.Χ. διέστρεφαν τον Αίσωπο, τον Θέογνι και τον Ευριπίδη, εκφράζοντας ταυτόχρονα πολεμικό μίσος κατά των Ελλήνων.

Η ύπουλη αυτή ωστόσο εβραϊκή στροφή ξεκίνησε απ' τον Ελληνομαθή Φίλωνα που διεισδύοντας στους νεοπυθαγόρειους και νεοπλατωνικούς κύκλους επέδρασε αργότερα στους Χριστιανούς Κλήμη, Ωριγένη, Αμβρόσιο, Αυγουστίνο (Είναι θέμα ενός άλλου ίσως άρθρου βέβαια η άποψη του Dodds για το κατά πόσο η νέα διδασκαλία του Ιησού βρήκε το γόνιμο έδαφος μιας προϋπάρχουσας μεταφυσικής που διευκόλυνε το μονοθεϊσμό, τον δυϊσμό, και την εσχατολογία).

Τον 2ο αι μάλιστα στην "Ευαγγελική Προπαρασκευή" του Ευσεβείου Καισάρειας με τμήματα της προσπάθειας του Αλέξανδρου του Πολυΐστορος και σε μια βρώμικη υπόθεση όπου ανακατεύεται κι ο Εβραίος Ευπόλεμος διακρίνουμε το χαμαιρπές παράγωγο μιας προσπάθειας να συνδιαστούν οι βιβλικές ιστορίες με τον Ησίοδο, τον Κτησία και άλλους Ελληνες δημιουργούς. Εδώ, αν είναι δυνατόν, οι εβραίοι ταυτίζουν τον Δία με τον Γιαχβέ ενώ δεν είναι διόλου τυχαίο ότι οι εβραίοι και κρυπτοεβραίαοι των χρόνων εκείνων στη Μικρασία αποκαλούν τον θεό τους Σαβάζιο, ακριβώς τροποποιώντας τη λέξη Σαβαώθ αφού ο Σαβάζιος ουδεμία σχέση είχε με κείνον που κατ' ουσίαν πίστευαν. Η θρακοφρυγική βέβαια αυτή θεότητα με κοντινό του Διονύσου οργιαστικό χαρακτήρα εξυπηρετούσε την συμβολική έκφραση κάποιων θρησκευτικών τους τελετουργιών και δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η Ρώμη προσπάθησε να την καταργήσει.

Αλλά ποιο είναι το αποτέλεσμα κάθε ξένης επιδρομής ή κατάκτησης όπως ήδη απεκαλύφθη στις θρησκείες των Περσών, των Αιγυπτίων και των Βαβυλωνίων; Αρχικά φυσικά μία αναστάτωση και αυτής της θρησκευτικής ζωής και εν συνεχεία με την έστω και μερική αποκατάσταση της τάξης, η γέννηση μιας νέας ιστοριοθεωρίας: Η ιστορική εμφάνιση του Χριστιανισμού. Πρώτοι Χριστιανοί υπήρξαν οι Ελληνιστές Ιουδαίοι. Οι μαθητές Ανδρέας και Φίλιππος είχαν ονόματα ελληνικά, ενώ όλοι γνώριζαν μαζί με τα εβραϊκά και τα αραμαϊκά την ελληνική γλώσσα. Ελληνικά ονόματα είχαν και οι "Επτά Διάκονοι" της πρώτης χριστιανικής κοινότητας. Η συνέχεια είναι γνωστή, αλλά αξιοσημείωτοι σταθμοί της αποτελούν η τακτική του εβραίου εντελώς ύποπτου Παύλου (βλέπε παλαιό τεύχος Χ.Α.) και η ίδρυση της εκκλησίας της Κύπρου απ' τον επίσης εβραίο Ιωσή Βαρνάβα. Αν σταθούμε όμως στην τρομακτική σφαγή των 240.000 Εθνικών Ελλήνων αργότερα επί Τραϊανού, για ποιά αποδοχή του Χριστιανισμού μπορούμε να μιλάμε και για ποιον προσηλυτισμό τόσο στην Κύπρο όσο και αλλού; Ο Χριστιανισμός απέχοντας ακόμη τραγικά από την ανάμειξή του με το Ελληνικό πνεύμα και την παραγωγή μιας πιο Ελληνίζουσας Ορθοδοξίας, μοιάζει στα μάτια των Ελλήνων ξένος. Ακριβώς αυτή η νέα ιστοριοθεωρία και κοσμοθεωρία που πηγάζει απ' την αντίσταση στην ελληνική ορμή προς ανατολάς ενέχει το σπέρμα της εβραϊκής Αποκαλυπτικής. Τόσο στην Αποκάλυψη του Ιωάννου, όσο και του Ερμή κ.ά., κυριαρχεί η βιβλική μορφή και το εσχατολογικό πνεύμα. Η εβραϊκή όμως μήτρα της Αποκαλυπτικής παρουσιάστηκε για πρώτη φορά λίγα χρόνια πριν τον πόλεμο των ανθελλήνων Μακκαβαίων στο βιβλίο του Δανιήλ! (Μαζί με εικόνες από την αστρολογία, τη μαντική και την αγγελολογία των γειτονικών λαών κατά την γνωστή τακτική υπόπτου δανεισμού των Ιουδαίων). Ο ισχυρισμός αυτός θα ολοκληρωθεί με τα εξής:

1.Εσχατολογία εναντίον κύκλειας θεώρησης χρόνου και ιστορίας. 2. Βιβλικό πνεύμα εναντίον Ελληνικής "αρεταλογίας". 3. Αρνηση ατομοκρατίας (κοινόβια κατακόμβες). 4. Προφητισμός. 5. Νόμος - "Τορά" (Αναπαραγωγή του Μωσαϊκού προτύπου). Χάρη σ' αυτό το νομικό πρότυπο οι εβραίοι είχαν αντισταθεί στην παλαιότερη εξελληνιστική προσπάθεια. Αυτό το αντίγραφο του "Τορά" μετέφερε θριαμβευτικά ο Τίτος απ' τα Ιεροσόλυμα και το υποκατέστησε με τις εικόνες της Θεάς Νίκης. Ομως από δω και μπρός ο αναπαραγμένος μωσαϊκός νόμος θα επαναδιέφθειρε τους ανατολικούς Ελληνικούς πληθυσμούς και η παγκόσμια ιστορία θ' αναστέναζε από την πλέον ύπουλη μαχαιριά. Ενας μεταλλαγμένος αρχικά ιουδαϊσμός με προπαγανδιστικό όπλο τον Ελληνικό λόγο θ'άρχιζε να κήρυττεται πάνω απ' τα κουφάρια των εκατοντάδων χιλιάδων Ελλήνων που σφαγιάστηκαν απ' τους εβραίους. Ο Ελληνικός Πολιτισμός της ντροπής (ηθικής αίγλης) λαβωνόταν απ' την Ιουδαϊκή κουλτούρα της "ενοχής" (προπατορικό αμάρτημα - κόλαση). Το αποτέλεσμα; Η κατασκευή ενός πολιτισμού "ποινής"!

ΠΕΡΙ ΕΥΔΟΚΙΜΟΥ ΑΝΔΡΕΙΑΣ

Λεπτή η ειρωνία του ευφυέστατου Καβάφη. Ισως για κείνα που δεν μπόρεσε ο ίδιος να προσεγγίσει, ίσως όμως και για τον ίδιο με τον πιο ειλικρινή και αναλόγως αξιοθαύμαστο αυτοσαρκασμό. Αυτό το αναπάντητο όμως ερώτημα για την δική του θέση στο ποίημα των "Νέων της Σιδώνος 400 μ.Χ." ας είναι σημείο προβληματισμού ηττημένων θολοκουλτουριάρηδων και των οπαδών της "μελάνης". Γιατί για μας κάποια πράγματα δεν ξεχωρίζουν: Με σπαθί και πένα, με μελάνι κι αίμα"! Και το επίγραμμα που ο ίδιος ο Μαραθωνομάχος Αισχύλος απαίτησε να χαρακτεί στον τάφο του μετά θάνατο ας είναι το αιώνιο για μας τραγούδι όπως ήταν και για τους Αλεξανδρινούς μας ήρωες προγόνους ο παιάνας της πάλης τους σε μια απ'τις πιο κρίσιμες ίσως στιγμές του Ελληνισμού. Για μας που "οι βάρβαροι δεν είναι κάποια λύσις" και "την Αλεξάνδρεια δεν χάνουμε ποτέ!" Ούτε λοιπόν "Αγαμέμνονες", ούτε μόνον "Προμηθέα θαυμαστό". Πρωτα πάντα τούτο:

**"ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΣΚΕΠΑΖΕΙ ΤΟΝ ΑΙΣΧΥΛΟ,
ΓΙΟ ΤΟΥ ΕΥΦΟΡΙΩΝΑ,
ΑΘΗΝΑΙΟ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΣΤΗ ΣΙΤΟΦΟΡΑ ΓΕΛΑ.
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΔΟΚΙΜΗ ΑΝΔΡΕΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ
ΜΙΛΗΣΕΙ ΤΟ ΑΛΣΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΑ
ΚΑΙ Ο ΠΕΡΣΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΥΚΝΗ ΧΑΙΤΗ ΠΟΥ ΤΗ
ΓΝΩΡΙΣΕ ΚΑΛΑ...!"**

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Βιβλιογραφία: Η συντριπτική πλειοψηφία των ιστορικών στοιχείων του παρόντος άρθρου προέρχεται από τη ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ Εκδοτικής Αθηνών και από παλαιότερα άρθρα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ, ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ "ΣΙΩΝ"

(β μέρος)

Από την πρώτη παρουσίαση των "Πρωτοκόλλων των σοφών της Σιών", γεννήθηκε το εύλογο ερώτημα: Ποιός ήταν ουσιαστικώς ο εκδότης, ο πομπός, αυτών των καθοδηγητικών γραμμών, των εντολών, που περιλάμβαναν τα πρωτόκολλα; Βέβαια και η πιο φευγαλέα εξέταση του κειμένου καταδεικνύει ότι πρόκειται για μια συλλογή διαπιστώσεων της Ταλμουδικής - ραβινικής σκέψεως αιώνων. Ομως, εν κατακλείδι, κάποιος τις είχε επεξεργαστεί και πάλι στην συνοπτική και στοιχειοθετημένη μορφή, που αποτελούσε το "Ευαγγέλιο" δράσεως του διεθνούς Εβραϊσμού.

Στο περιοδικό των Παρισίων "La Vielle France" η κ. Φράϋ έγραψε ένα κείμενο το Απρίλιο του 1921: "Περί της αυθεντικότητος των πρωτοκόλλων, του Ασάδ Χα - άμ και του Σιωνισμού" (Ασάδ - Χα - άμ ή Ασάδ - Χάμ, εκαλείτο ψευδωνυμικώς - συμβολικώς ο μυστικός ηγέτης των απανταχού Εβραίων). Σε αυτό της το κείμενο, η συγγραφεύς κατονόμαζε τον αρχισιωνιστή Ασερ Γκίνσμπεργκ σαν Ασάδ - Χάμ, δηλ. μυστικό επικεφαλής του Παγκοσμίου Εβραϊσμού. Ο Ασερ Γκίνσμπεργκ ήτο ένας φανατικός Σιωνιστής, πασίγνωστος στους απανταχού του πλανήτη Εβραίους, αλλά εν πολλοίς άγνωστος στους λοιπούς μη-Εβραίους (δηλ. στους "Γκόϊμ" - "κτηνανθρώπους" κατά τον Εβραϊσμό). Το μέγεθος του ανδρός για τους Εβραίους αποδίδει η "Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια", αφιερώνουσα στο πρόσωπό του μίαν εκτενέστατη καταχώρηση. Ο Γκίνσμπεργκ γεννήθηκε στις 5 Αυγούστου του 1856 στην κωμόπολη Σκίβρα (κοντά στο Κίεβο) της Ουκρανίας και από νεαρός αφιερώθηκε στην μελέτη των Εβραϊκών νομοκανόνων στην Ταλμουδική σχολή, όπου διέπρεψε για τον φανατισμό και το πάθος του για τις Ταλμουδικές Επιταγές. Υπήρξεν πανέξυπνος, έμαθε τάχιστα ρωσικά, γερμανικά και κατόπιν ισπανικά και λατινικά καθώς και ιστορία και μαθηματικά μέσα σε 8 χρόνια σπουδών. Στα 1882 επισκέφθηκε την πολυπληθή Εβραϊκή κοινότητα της Βιέννης και τον χειμώνα του 1883 - 84 πρωτοεπισκέφθηκε το Βερολίνο, δημιουργών επαφές με τους εκεί Εβραίους. Τον Απρίλιο του 1884 μετέβη στην Οδησσό, την οποία ήδη εγνώριζε καλώς και έγινε μέλος της Κεντρικής Επιτροπής της οργανώσεως "Χοφεφάϊ Σιών" ("Φίλοι της Σιών"), κέντρου μελέτης της αναπτύξεως της σιωνιστικής σκέψεως και δράσεως στην μείζονα περιοχή. Τον επόμενο χρόνο, ο Γκίνσμπεργκ εγύρισε στην Γκοπίσιτζα, όπου από το 1868 κατοικούσαν οι γονείς του, αλλά άπαντες εγκατεστάθησαν τελικώς στην Οδησσό το 1886. Η πολυάνθρωπη πόλη υπήρξε νέο πεδίο δράσεως του Γκίνσμπεργκ. Εκεί ίδρυσε μια μυστική οργάνωση με το όνομα "Μπενέ Μωσέ" ("Γιοί του Μωυσέως"), της οποίας ήταν ο επικεφαλής. Συμφώνως προς της Λουίζα Φράϋ, όπως αυτή κατέγραψε στο κείμενό της, εκείνη την περίοδο ο Γκίνσμπεργκ εξέδωσε στην εβραϊκή τις κατευθυντήριες οδηγίες του προς όλους του συντρόφους στην οργάνωση. Ακόμη προετοίμασε μία φροντισμένη γαλλική μετάφραση αυτών των πρωτολείων οδηγιών του, ώστε στο 1ο Σιωνιστικό Συνέδριο της Βασιλείας (στα 1897), οι Σιωνιστές αρχι - καθοδηγητές Θεόδωρος Χέρτσλ και Μάξ Νορντάου, που δεν ήξεραν όπως και οι άλλοι - επαρκώς εβραϊκά, να γνωρίσουν με σαφήνεια τις οδηγίες. Βεβαίως στα δημοσιευμένα πρακτικά του συνεδρίου δεν υπήρξε αναφορά στις κατευθύνσεις του Γκίνσμπεργκ. Επιπλέον, αυτός δεν συμμετείχε καθόλου στις φανερές διαδικασίες και το όνομά του υπήρχε μόνο στον κατάλογο των μυστικών προσκεκλημένων. Ομως η "Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια" γράφει: "... έλαβε μέρος στο Σιωνιστικό συνέδριο της Βασιλείας τον Αύγουστο του 1897, αλλά αντετέθει στις περισσότερες ιδέες που εξέφρασε ο Δόκτωρ Χέρτσλ..." δηλ. όχι μόνον διαρκούντος του συνεδρίου δεν εφάνη (αναλόγως προς το κύρος του) ο Γκίνσμπεργκ, αλλά υπήρξε δήθεν μία μεταξύ αυτού και του Χέρτσλ αντίθεση γνωμών! Είναι αξιοπρόσεκτη και αξιοθαύμαστη, για μίαν εισέτι φορά η εβραϊκή τακτική αποκρύψεως της αληθείας.

Ο μαθητής - αποδέκτης Χέρτσλ και βέβαια δεν διαφώνησε με τον διδάσκαλο πομπό Γκίνσμπεργκ. Τουναντίον, μαζί με άλλους σιωνιστές καθοδηγητές είχαν επανειλημμένες συναντήσεις για επεξεργασία των οδηγιών του Γκίνσμπεργκ, με αγαστή συνεργασία και αφοσίωση στον σκοπό της παγκόσμιας Εβραϊκής κυριαρχίας. Το αποκαλυπτικό κείμενο της κας Φράϋ, αναδημοσιεύθηκε πλειστάκις σε ποικίλα έντυπα στην Γαλλία, Αγγλία και τις ΗΠΑ καθώς επίσης και στην Γερμανία, ιδίως από τα έντυπα του NSDAP. Ιδιαιτέρως στο φύλλο 39 του "Λαϊκού Παρατηρητή" της 19ης Μαΐου 1921, στο Μόνα-

χο και στο φύλλο 95 του "Γερμανικού Ημερησίου Φύλλου", της 23ης Αυγούστου 1921, στο Βερολίνο. Ο Γκίνσμπεργκ εξοργισμένος για την αποκάλυψη του ρόλου του, εμήνυσε την διεύθυνση του "Λαϊκού Παρατηρητού" και τον κόμητα Ρέβετλοφ για εξύβριση. Ο Εβραίος δικηγόρος Δόκτωρ Στράους ο Β (από γενιά Ταλμουδιστών νομικών στη Βαυαρία), αντιπρόσωπος του Γκίνσμπεργκ στο Μόναχο ορμώμενος από πάθος και λησμονών τη νομική του κατάρτιση εμήνυσε τους κατηγορουμένους για εξύβριση "λόγω διασποράς αναληθών ειδήσεων", ενώ εγνώριζε καλώς ότι οι αναδημοσιεύσεις "υπό πάσαν επιφύλαξιν" στην ουσία δεν έθεταν νομοτύπως ως υπευθύνους του εκδότες του "Vielle France". Βέβαια, ο Εβραίος δικηγόρος, όπως κι ολόκληρος ο Εβραϊσμός εγνώριζαν με σαφήνεια ότι το "δημοκρατικό" "κράτος" της Βαϊμάρης ήτο ένα σκέλεθρο διάτρητο υποχείριό τους και γι' αυτό η δικαιοσύνη του δεν είχε το σθένος να ορθοτμήσει με δικαιοκρισία τις δήθεν εξυβρίσεις κατά των Εβραίων. Ομως "αγαπάει ο θεός τον κλέφτη, αγαπάει και τον νοικοκύρη", έτσι το διάτρητο νομικό χειραγώγημα της Βαϊμάρης όφειλε να τηρεί τα θεσμικά του προσχήματα, προς κάθε κατεύθυνση: η υπεράσπιση εξήτησε ευλόγως να κατονομασθεί η διεύθυνση - διαμονή του Γκίνσμπεργκ, που οι δικηγόροι του εδήλωναν ωσάν "κάτοικο Λονδίνου", όπως ώριζεν ο νόμος. Ο δικηγόρος του στο Μόναχο, απέσυρε την μήνυση λέγων πως ο πελάτης του είχεν αίφνης μετακινηθεί στην Παλαιστίνη, σε άγνωστη διεύθυνση και ετιμωρήθηκε με 800 μάρκα πρόστιμο, ενώ ήδη το περιοδικό - πηγή της "προσβολής" "La Vielle France", ήδη από μηνός, είχε πανηγυρικώς καταγράψει την μετάβαση του αρχιεβραίου στην Ιερουσαλήμ για συναντήσεις με εκεί Εβραίους προύχοντες. Αναλόγως και ο κόμης Ρέβετλοφ αθωώθηκε τον Απρίλιο του 1923, δηλών ότι: αυτός "αναπαρήγαγε το κείμενο του γαλλικού περιοδικού όπως είχε χρέος, χωρίς να γνωρίζει προσωπικώς εάν ο Γκίνσμπεργκ ήτο ο δημιουργός των οδηγιών των Πρωτοκόλλων ή όχι". Ο Εβραίος δικηγόρος του Γκίνσμπεργκ, ονόματι Γκόνεμαν αντιδήλωσε ότι: "απ' όσο μπορεί να ξέρει αυτός, ο Γκίνσμπεργκ δεν ήταν ο δημιουργός". Ιδού, η κορύφωση της Εβραϊκής υποκρισίας: αναγκασμένοι να περισωθούν, δεν μπόρεσαν να διαψεύσουν την ύπαρξη των Πρωτοκόλλων, αλλά συγκάλυψαν την καταφανή ευθύνη του Γκίνσμπεργκ, που δείχθηκε περίτρανα μέσα από τα μισόλογα και την υπαναχώρηση των δικηγόρων του. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Γκόνεμαν ήτο κι ο ίδιος Σιωνιστής, συνεργάτης του επίσης αρχισιωνιστή Αλφρεντ Κλέε, (μπροστάρη των Εβραίων του Βερολίνου), καθώς και ετέρος του στην περιβόητη Εβραιομασωνική στοά "Μπναϊ Μπρίθ". Ο Κλέε, ήδη από 12 Μαρτίου του 1912 έλεγε στις εβραϊκές συναθροίσεις: "Ο Εβραϊκός λαός πρέπει να πάρει το πεπρωμένο του στα χέρια του και μόνον ο Σοσιαλισμός μπορεί να μας φέρει την σωτηρία μας".

Τον επόμενο χρόνο, ο Γκίνσμπεργκ εγύρισε στην Γκοπίσιτζα, όπου από το 1868 κατοικούσαν οι γονείς του, αλλά άπαντες εγκατεστάθησαν τελικώς στην Οδησσό το 1886. Η πολυάνθρωπη πόλη υπήρξε νέο πεδίο δράσεως του Γκίνσμπεργκ. Εκεί ίδρυσε μια μυστική οργάνωση με το όνομα "Μπενέ Μωσέ" ("Γιοί του Μωυσέως"), της οποίας ήταν ο επικεφαλής. Συμφώνως προς της Λουίζα Φράϋ, όπως αυτή κατέγραψε στο κείμενό της, εκείνη την περίοδο ο Γκίνσμπεργκ εξέδωσε στην εβραϊκή τις κατευθυντήριες οδηγίες του προς όλους του συντρόφους στην οργάνωση.

Το δρώμενο της δίκης Γκίνσμπεργκ κατά κόμητος Ρέβετλοφ, δεν έχει βεβαίως ουδεμία ουσιαστική σημασία για εκείνους που αντιλαμβάνονται και γνωρίζουν την εκτεταμένη και βαθειά, καλοκρυμμένη δράση των Εβραιοσιωνιστών. Δείχνει απλώς την πανουργία των Εβραίων και του Γκίνσμπεργκ ειδικώτερον, που όμως δεν τόλμησαν να μηνύσουν το περιοδικό "La Vielle France" ή το "γερμανικό" περιοδικό "Από τις προφυλακές", που δημοσίευσε ανάλογα κείμενα και ειδήσεις, κατ' ευθείαν από

συγκεκριμένες πηγές και ανταποκριτές, γιατί τότε θα ερχόταν στο φως ξεκάθαρα και ανεμπόδιστα όλο το συνωμοτικό τους έργο.

Ο διαβολικός συνωμότης είχε ιδρύσει τον μυστικό σύνδεσμο "Μπενέ Μωσέ" το 1899, όταν απέτυχε η δράση του "Χοφεφάϊ Σιών". Η μυστική του οργάνωση είχε την έδρα της στο σπίτι του στην οδό Γιαμσκάγια της Οδησσού. Εκεί συναντούσε τους στενούς φίλους και συνεργάτες του Μπεν Αβιγκντόρ, Τσάλμαν, Επστάϊν και Λεβίν - Επσταϊν γνωστούς και από την κατοπινή δράση τους στον χώρο του Μπολσεβικισμού ή του Κεφαλαίου. Επίσης στενός συνεργάτης του ήταν ο περιβόητος Ιακώβ Αιζενσμιτ, ο αρχιστρατολόγος των Εβραίων της Ρωσσίας. Με την συνεχή και χρηματοδοτούμενη από τον Εβραϊκό πλούτο δράση της, η "Μπενέ Μωσέ" απλώθηκε σε ολόκληρη την Ρωσσία, με θυγατρικές στοές που είχαν τ' όνομα "Λισκότ". Κατόπιν σειρά είχαν η Ρουμανία, η Γαλικία, η Γερμανία, η Γαλλία, η Αγγλία και τέλος η Παλαιστίνη.

Οταν ετοιμαζόταν το πρώτο Σιωνιστικό συνέδριο, η τότε Τσαρική Ρωσσική Κυβέρνηση απηγόρευσε την "Μπενέ Μωσέ". Αμέσως οι Εβραίοι ίδρυσαν μια νέα οργάνωση, την "Εταιρεία" "Μπνάϊ Σιών", ενώ ταυτοχρόνως ο Ασερ Γκίνσμπεργκ μετώκησε στο Λονδίνο. Εκεί προσπάθησε με αρκετή επιτυχία να αποκρύψει τη δράση του ώστε να αποφύγει την σύνδεση των απόψεών του (που η Ρωσσική Αστυνομία εγνώριζε) με την ξέφρενη Σιωνιστική δραστηριότητα μετά το συνέδριο της Βασιλείας. Ο Γκίνσμπεργκ φοβόταν την αντίδραση των Ρώσσων που ήσαν μυημένοι και σκληροί αντισιωνιστές.

Ετσι περέμεινε στο Λονδίνο, "δουλεύοντας" σαν διευθυντής του τεϊοποτείου τεϊοπωλίου "Κάρολος Βιζότσκυ", κατοικώντας στο προάστειο Χάμστεντ, στην οδό Γκλένμορ 12. Ο Εβραϊκός τύπος και γενικώς ο διεθνής εβραϊσμός προσπάθησε έκτοτε να παρουσιάσει τον διαβολικό καθοδηγητή του, σαν αθώο και ακίνδυνο "φιλόσοφο", που δεν είχε καμμιά σχέση με τα σατανικά "Πρωτόκολλα των σοφών της Σιών". Ο Γκίνσμπεργκ έγραφε πλέον ταλμουδικές ερμηνείες και "φιλοσοφικούς" προβληματισμούς για τις προφητείες, ενώ ο Εβραϊσμός εγνώριζε πολύ καλά την πολιτική σημασία του "προφήτη" του. Εξ' άλλου σ' όλη τους την ιστορία, οι Εβραίοι είχαν για επαναστατικούς αρχηγούς, της εκλημματικής δράσης τους, φανατικούς "προφήτες" - "δασκάλους".

Για παράδειγμα ο Μέντελσον, είχε επιδιώξει την ανόρθωση και "απελευθέρωση" των ομοφύλων του με την"Χασκαλά". Η λέξη σημαίνει επι κυριολεξία στα Εβραϊκά: "Γνώση" ή "Αντίληψη", όμως η πραγματική της σημασία υπήρξε για τον Μέντελσον και τους ομοφύλους του η "Διαφώτιση" "Διαφώτιση" του Εβραϊσμού για τους σκοπούς και τους στόχους του. Ο Γκίνσμπεργκ προσπάθησε να υλοποιήσει ένα νέο κίνημα μιας νέας "Χασκαλά" με τρεις πλέον στόχους: "Ενίσχυση της Εθνικής αυτοσυνειδησίας του Εβραϊσμού, Ιδρυση ενός Εβραϊκού κράτους στην Χαναάν - Παλαιστίνη και εκπλήρωση του σκοπού της παγκόμιας κυριαρχίας του εκλεκτού λαού".

Δεν υπήρχε καμμία διαφωνία στους κόλπους του διεθνούς Εβραϊσμού γύρω από αυτούς τους τρεις στόχους. Ομως, γύρω από τα μέσα και τους τρόπους πραγμάτωσής τους, υπήρξε μια μεγάλη διαφωνία και ποικιλία γνωμών μεταξύ του Γκίνσμπεργκ και των λοιπών συνεργατών του, Εβραίων της Ανατολής αφενός και των Θεόδωρου Χέρτσλ και Μαξ Νόρνταου, που εξέφραζαν τους Εβραίους της Δύσης αφετέρου. Οι "Ανατολικοί" επίστευαν στην επίτευξη μέσω της επαναστατικής ανατροπής, οι "Δυτικοί" αντίθετα, στην εξελικτική προσαρμογή και κατάκτηση της αρχής με ειρηνικά, "σίγουρα" μέσα. Στην Βασιλεία, οι γνώμες συγκρούστηκαν και η διάσταση παρέμεινε, όπως και οι επί μέρους τάσεις. Φυσικά τίποτα δεν ελέχθηκε επίσημα γι' αυτήν. Οι σκοποί παρέμειναν και θα έπρεπε να υλοποιηθούν "ούτως ή άλλως".

Εκεί βρίσκεται, αναγνώστη, η διττή προσπάθεια του Διεθνούς Εβραϊσμού να κυριαρχήσει στον κόσμο μέσω του Μπολσεβικισμού και του Καπιταλισμού, που έφθασε ως τις ημέρες μας (με "προσωρινό" νικητή τον δεύτερο).

Στο μεταξύ, ήδη από το 1884, η Εβραιομασωνία "Μπνάϊ Μπρίθ" είχε προσπαθήσει να γεφυρώσει τις αντιθέσεις με μία συνένωση δράσεως "Ανατολικών" και "Δυτικών" σ' ένα συμβούλιο που έλαβε χώρα στο Κάττοβιτς της Πολωνίας. Ομως αυτό δεν ετελεσφώρησε, ιδίως εξαιτίας της σκληρής και επιθετικής στάσεως που εκράτησαν οι "Ανατολικοί" της "Χοφεφάϊ Σιών" Λέο Πίνσκερ και Λίλιενμπλουμ.

Επίσης μετά το συνέδριο της Βασιλείας ο Γκίνσμπεργκ και οι δικοί του συνέχισαν την επίθεση εναντίον του Χέρτσλ, που έδειχνε ότι απέρριπτε τις κατευθύνσεις τους, τις οποίες είχε αρχικώς δεχτεί. Τον Ιανουάριο του 1903, ο Γκίνσμπεργκ έγραψε έναν λίβελο εναντίον του Χέρτσλ στο μηνιαίο περιοδικό που εξέδιδε, το "Χα Σιλωά".

(συνεχίζεται)

ΔΗΛΟΣ: ΤΟ ΙΕΡΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Η Δήλος, το νησί όπου σύμφωνα με την Αρχαιοελληνική Παράδοση γεννήθηκε ο Θεός Απόλλων, υπήρξε για πολλές χιλιετηρίδες, από το απώτατο παρελθόν μέχρι το 87 π.Χ., που καταστράφηκε ολοσχερώς, μεγάλο θρησκευτικό, πολιτικό και οικονομικό κέντρο.

Κατά τη μυθολογία, αρχικά η Δήλος ήταν περιπλανώμενο νησί το οποίο σταθεροποιήθηκε, μετά τη γέννηση του Απόλλωνα στο κέντρο των Κυκλάδων με τη βοήθεια του Ποδειδώνα. Πριν από την εμφάνιση του Απόλλωνα, το νησί ονομαζόταν Κύθνος, Πελασγία, Χλαμαδία και Αστερία. Το όνομα Δήλος το πήρε μετά τη γέννηση του Θεού. Ετυμολογικά Δήλος σημαίνει "φανερή", "εμφανής" και τα ονόματα αυτά έχουν σχέση με τα "Θεοφάνεια" αφού εκεί φανερώθηκε ο Θεός.

Από την εποχή του Κυκλαδικού πολιτισμού - κι ίσως ακόμα παλαιότερα, αν αληθεύει η ύπαρξη της Αιγηίδος χώρας στη θέση του σημερινού Αιγαίου - τα αρχαιολογικά ευρήματα της 4ης π.Χ. χιλιετίας φανερώνουν τη θρησκευτική ανωτερότητα και την πολιτιστική αίγλη της Δήλου. Κάρες, Θράκες, Ιωνες, Κρήτες, Αθηναίοι, Πέρσες, Αλεξανδρινοί, Φοίνικες, Ρωμαίοι, δηλαδή σχεδόν ολόκληρος ο τότε γνωστός κόσμος προσπάθησαν κατά καιρούς να την προσεταιρισθούν και να την καθυποτάξουν.

Τη μεγαλύτερη φήμη το νησί την απέκτησε τον καιρό της Αθηναϊκής ηγεμονίας. Η εγκατάσταση των Ιώνων το 1000 π.χ. έδωσε το πρόσχημα στους Αθηναίους να πατήσουν πρώτα στο νησί σα σύμμαχοι και προστάτες - λόγω της Ιωνικής τους καταγωγής - και να ιδρύσουν την λεγόμενη Δηλιακή Συμμαχία, εγκαθιστώντας στο νησί το κοινό θησαυροφυλάκιο. Ωστόσο αποδείχθηκε πως οι λόγοι ήταν περισσότερο θρησκευτικοί και λιγότερο πολιτικοί. Την εποχή του Πεισίστρατου, το 543 π.Χ. έγινε η πρώτη κάθαρση του νησιού, με την οποία απομακρύνθηκαν όλοι οι τάφοι από το τμήμα εκείνο που ήταν ορατό από το ναό του Απόλλωνα. Το ίδιο έγινε και το 426 π.Χ. έπειτα από το λοιμό του Πελοποννησιακού πολέμου. Οι Δήλιοι ξερριζώνονται μέχρι ενός, αφού τους απαγορεύτηκε όχι μόνο να πεθαίνουν στο ιερό νησί, αλλάκαι να γεννιούνται εκεί. Η κάθαρση περατώθηκε το 421 π.Χ. Ολοι οι έως τότε τάφοι ανοίχτηκανκαι το περιεχόμενό τους μεταφέρθηκε στην αντικρυνή Ρήνεια σε ένα κοινό τάφο που τον ομόμαζαν βόθρο κάθαρσης. Σημειωτέον, προηγουμένως το ταμείο της Συμμαχίας είχε μεταφερθεί στην Αθήνα.

Οι εξόριστοι επέστρεψαν το 420 όταν οι Αθηναίοι είχαν περιέλθει σε αδιέξοδο από τις επανειλημμένες ήττες τους και κατά τον Θουκυδίδη είχε σταλεί χρησμός προς αυτούς για την αποκατάσταση των προσφύγων Δηλίων.

Κατά τη διάρκεια της Αθηναϊκής κυριαρχίας στο νησί εορταζόντουσαν τα"Δήλεια". Κάθε 4 χρόνια κατά το μήνα Μάϊο οι Αθηναίοι έστελναν αντιπροσώπους, τους Θεωρούς μαζί με χορούς και βόδια για τις θυσίες (εκατόμβες). Τον αρχηγό της "Θεωρίας" μετέφερε στο νησί η "Δηλία ναυς". Αμέσως μετά την άφιξη του ιερού πλοίου στο νησί ο αρχηγός των Θεωριών κατευθυνόταν στο ναό και τραγουδούσε το "προσόδιο" έναν ύμνο που περιέγραφε τις περιπέτειες της Λητώς και τη γέννηση του Απόλλωνα. Μετά τη θυσία των ζώων γίνονταν γυμνικοί, ιππικοί και μουσικοί αγώνες. Η γιορτή τέλειωνε με δραματικές παραστάσεις και συμπόσια. Κατά τη διάρκεια της απουσίας των Θεωρών από την Αθήνα κάθε εκτέλεση θανατικής τιμωρίας αναβαλλόταν.

Το 315 π.Χ. η Δήλος περιήλθε στην κυριαρχία των Πτολεμαίων. Υπό την ανοχή του Πτολεμαίου του Σωτήρα, επιχειρήθηκε διείσδυση του αιγυπτιακού ιερατείου με ανέγερση ιερού του Σέραπι, γύρω στα μέσα του 3ου π.Χ. αιώνα, παρά την αντίδραση των Δηλίων. Ωστόσο η λατρεία του Σέραπι δεν καθιερώθηκε τελικά.

Κατά τη διάρκεια της ρωμαϊκής εποχής οι Δήλιοι εκτοπίστηκαν ξανά από το νησί και στη θέση τους βρέθηκαν Αθηναίοι έποικοι. Στην περίοδο αυτή στο νησί υπήρχαν τρεις συντεχνίες ή αδελφότητες που κάτω από την εμπορική ιδιότητα διατηρούσαν την θρησκευτική παράδοση. Η αδελφότητα των Αθηναίων είχε το όνομα "Απολλωνιστές" και είχαν προστάτη τους τον Απόλλωνα. Η 2η αδελφότητα οι "Ερμηστές" αποτελούνταν από Ρωμαίους και υμνούσε τον Ερμή, προστάτη το εμπορίου. Η 3η αδελφότητα η "Κομπεταλιστές" (από το λατ. Compitium = σταυροδρόμι) είχαν προστάτες τους Δαίμονες και τις ψυχές των νεκρών.

Με την έλευση του Χριστιανισμού και την απαγόρευση της Θρησκείας των Εθνικών από τον Θεοδόσιο η αυλαία έκλεισε οριστικά και το ιερό νησί του Απόλλωνα περιήλθε στη λήθη.

ΥΠΕΡΒΟΡΕΙΟΙ ΚΑΙ ΔΗΛΟΣ

Σύμφωνα με τις μαρτυρίες του ιστορικού Εκαταίου, όπως διασώθηκαν από τον Ηρόδοτο και το Διόδωρο Σικελιώτη, υπήρχε στο απώτατο παρελθόν μια χώρα, ένα νησί, στο οποίο κατοικούσαν οι Υπερβόρειοι.

Η παράδοση αναφέρει αρκετά στοιχεία που συνδέουν τους Υπερβόρειους με τους Ελληνες και ειδικά με τους Δήλιους. Στην Υπερβορέα γεννήθηκε η Λητώ η οποία από τη συνεύρεσή της με τον Δία έφερε στον κόσμο το Θεό του Φωτός Απόλλωνα και την Αρτεμη.

Παραμένει ανεξήγητη η σχέση των Δηλίων με τους Υπερβόρειους. Κυβερνήτες τους ήταν οι Βορεάδες, απόγονοι του Βορέα του οποίου η καταγωγή φτάνει στον Αστραίο, γιο του τιτάνα Υπερίωνα.

Κατά τη διάρκεια της 3ης Ολυμπιάδας το 768 - 765 παρουσιάστηκε μεγάλος λοιμός σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο. Με την προτροπή του Απόλλωνα για κάθαρση ήρθαν τότε στην Αθήνα θεραπευτές - ιερείς από όλα τα λοιμόπληκτα έθνη. Οι Υπερβόρειοι έστειλαν τον Αβαρι, ιερέα του υπερβόρειου Απόλλωνα, υπό την καθοδήγηση του οποίου καταπολεμήθηκε ο λοιμός.

Η επέμβαση του Αβαρι δεν είναι ο μοναδικός δεσμός των αρχαίων Ελλήνων με τη χώρα του υπερβόρειου Απόλλωνα. Μια συνεχής ανταλλαγή επισκέψεων αντιπροσώπων του ιερατείου των Υπερβορείων και των Ελλήνων υπό την ηγεσία του Θεού του Φωτός συμβάλλει στη σύσφιξη της φιλίας και των δεσμών των δύο λαών.

Η θέση της Υπερβορέας παραμένει αινιγματική. Κατά τον Ηρόδοτο βρισκόταν κοντά στο Βόρειο Πόλο. Αυτή είναι όμως, κατά την άποψή μας, μια υπεραπλουστευμένη ερμηνεία, αφού σύμφωνα με την παράδοση στη χώρα επικρατούσε αιώνια Ανοιξη.

Ο Απόλλωνας αμέσως μετά τη γέννησή του ταξίδεψε με ιπτάμενο άρμα στη μητρική του χώρα. Εκεί διδάχθηκε την ιατρική, μαντική, μουσική, νομοθεσία και τα μυστικά της βαρύτητας. Από τότε την επισκεπτόταν τακτικά κάθε φθινόπωρο μέχρι την άνοιξη.

Οι Υπερβόριοι δάσκαλοί του ίδρυσαν στην πρωτεύουσά τους και Ναό προς τιμήν του Θεού. Χαρακτηριστική από άποψη έρευνας και προβληματισμού είναι η τακτική εμφάνιση του Θεού κάθε 19 έτη, τότε που συμπληρώνεται η επιστροφή των άστρων στο ίδιο σημείο του ουρανού. Τότε γίνονται τελετές όπου ο Θεός κάθε βράδυ τραγουδάει παίζοντας με τη λύρα του μελωδίες αφιερωμένες στις υπερφυσικές δυνάμεις.

Αυτές τις δυνάμεις φοβήθηκε η Ηρα κι απαγόρευσε σε όλους τους τόπους να προσφέρουν άσυλο στην ετοιμόγεννη Λητώ. Μόνο η περιπλανώμενη Δήλος παράκουσε τη θεά και δέχθηκε τη Λητώ η οποία γέννησε με τη βοήθεια μιας υπερβόρειας μαίας της Ειλειθυίας.

Από τη χώρα των Υπερβορείων λέγεται πως καταγόταν και ο πρώτος Αιγύπτιος Φαραώ Μηνάς.

Στο μαντείο της Δήλου φοίτησε και ο Πυθαγόρας ο οποίος θεωρείται συνεχιστής της σχολής του Υπερβόρειου Απόλλωνα και κάτοχος των μυστικών της βαρύτητας. Ετυμολογικά το όνομά του σημαίνει "αγορητής του Πύθιου" δηλαδή ερμηνεύεται σαν η φωνή του ίδιου του Απόλλωνα.

Απόγονοι Υπερβορείων ήταν κι οι Σκύθες Ζάμολξις, Ανάχαρσις και Τόξαρις. Ο Ζάμολξις, δούλος αρχικά του Πυθαγόρα, μαθήτευσε κοντά του και όταν ο φιλόσοφος του έδωσε την ελευθερία του, έγινε νομοθέτης των Θρακών και των Γετών, μιας σκυθικής φυλής. Ο Ανάχαρσις και ο Τόξαρις ήταν σύγχρονοι του Σόλωνα. Η επέμβαση των Υπερβορείων στην πολιτική καθοδήγηση των προγόνων μας πρέπει να θεωρείται πιθανή. Ο Λυκούργος πήρε τους νόμους του λαϊκού πολιτεύματος της Σπάρτης από το ναό του Υπερβόρειου Θεού, σύμφωνα με την παράδοση, ενώ ο Σόλων είχε διασυνδέσεις με τους Σκύθες φιλόσοφους.

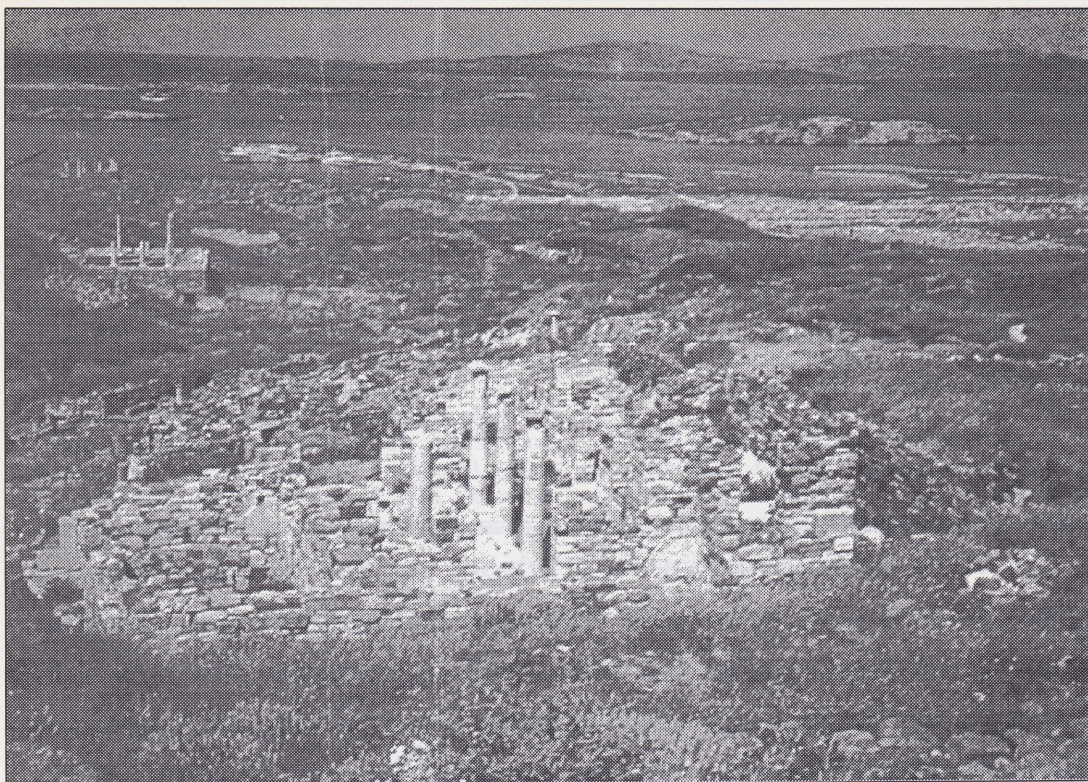
Ο Απόλλωνας με τις περιοδικές του επισκέψεις στη μητρική του χώρα, οδήγησε τον Ελληνα αστρονόμο Μέτωνα, το 432 π.Χ. στη διατύπωση του Μετωνικού κύκλου, με τον οποίο προσπάθησε να συμβιβάσει το σεληνιακό με το ηλιακό έτος. Βρήκε πως σε 235 μήνες των 29,53 ημερών αντιστοιχούν 19 χρόνια των 364,25 ημερών δηλαδή 6940 περίπου ημέρες. Με τους υπολογισμούς του Μέτωνα κάθε 300 χρόνια γινόταν σφάλμα μιας ημέρας. Η περίοδος των 19 ετών, είτε σαν χρονική περίοδος για τις τελετές του υπερβόριου Θεού με ουράνια μουσική είτε σαν αστρονομικός υπολογισμός, μας φανερώνει επιστημονικές γνώσεις που πέραν των πρακτικών τους εφαρμογών, κρύβουν μέσα τους το "κάλεσμα των άστρων".

ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΣΕΙΡΙΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Μεταξύ του 1400 - 1200 π.Χ. εξαπλώθηκε μεγάλος λοιμός στις Κυκλάδες, ο οποίος επεκτάθηκε σε όλη την Ελλάδα. Ο Αρισταίος γιος του Απόλλωνα και της Κυρήνης, που μυήθηκε στη Δήλο στο ιερό των Καβείρων, όπως αναφέρει ο Πίνδαρος, πήγε στο κυκλαδίτικο νησί Κέα και τέλεσε ειδικές τελετές, θυσίες, καθαρμούς και εξαγνισμούς για να τιμήσει το άστρο του Κυνός τον Σείριο ώστε να σταματήσουν τα "κυνικά καύματα" που προκαλούσε.

Στον Υμηττό υπήρχε προς τιμή του Απόλλωνα το Κύνειο Ιερό, του οποίου είναι αδύνατη η εξακρίβωση της χρονολογίας που χτίστηκε.

Ο Αρισταίος ήταν πατέρας του Ακταίωνα ο οποίος κατά τη μυθολογία κατασπαράχθηκε από τα ίδια του τα σκυλιά επειδή είδε γυμνή την Αρτεμη. Είναι χαρακτηριστική η σύμπτωση που παρατηρείται εδώ: ο άνθρωπος που είδε τον ίδιο του το γιό να κατασπαράσσεται από τα σκυλιά, εξευμενίζει το άστρο του Κυνός (Σείριο) και αργότερα ανακαλύπτει το βότανο που γιατρεύει τη λύσσα. Την αστρική οργή του Σείριου υπενθυμίζουν και τα νομίσματα της Κέας, που απεικονίζουν στη μία όψη τον Αρισταίο και στην άλλη το Σείριο με κεφάλι σκύλου στεφανωμένο με ηλιακές ακτίνες.



Γενική άποψη του λιμανιού από το βουνό Κύνθος. Αριστερά διακρίνονται οι κίονες από τον Οίκο του Ερμή

Ολα τα αξιόλογα κυκλαδικά μνημεία συνδέονταν σύμφωνα με ορισμένες απόψεις με την ιερή γεωγραφία και το ημερολόγιο. Ενα από αυτά είναι και ο Λέων της Ιούλης στην Κέα, το οποίο σε μια πολύ μακρινή εποχή, έπαιζε το ρόλο φύλακα του ημερολογίου που υπήρχε γύρω στα 4.500 π.Χ.

Κατά τη γνώμη του υποφαινόμενου, το συγκεκριμένο μνημείο, στο οποίο έχει αναφερθεί και ο Γκαίτε (ο οποίος το θεωρούσε κατάλοιπο του πολιτισμού της Ατλαντίδας), είναι υπόλλειμα ενός μεγάλου Αρίου Πολιτισμού που υπήρξε στο χώρο του Αιγαίου πριν αυτό γίνει θάλασσα, ενώ ίσως πρέπει να επανατοποθετηθεί το πρόβλημα της κοιτίδας της Αρίας Φυλής σε νέα βάση. Το μνημείο είναι σκαλισμένο πάνω σε ένα σχιστολιθικό όγκο με μισανθρώπινο πρόσωπο. Θυμίζει κάτι από την αιγυπτιακή Σφίγγα της οποίας όμως προηγείται κατά πολλούς αιώνες χρονικά. Είναι μια απάντηση σε όλους αυτούς τους ξενοκίνητους "καθηγητές" που υποστηρίζουν την προέλευση του Ελληνικού πολιτισμού από την Αίγυπτο. Σύμφωνα με την λογική αυτό είναι αδύνατο. Πώς θα μπορούσε το Ελληνικό Θαύμα της φιλοσοφίας, της ποίησης, της μουσικής, της γλυπτικής που ήταν συνυφασμένα με την πολεμική αρετή να προέλθει από ένα λαό μιγάδων που όπως και οι σύγχρονοι Αιγύπτιοι δεν είχαν επιδείξει καμμία αρετή σε πνευματικό επίπεδο. Ο Αιγυπτιακός ήταν ετερόφωτος πολιτισμός και σ' αυτό συνηγορεί το ότι τα λαμπρά - είναι αλήθεια - μνημεία που άφησε, δεν συμβαδίζουν με το λαό που δήθεν κατασκεύασε αυτά τα οικοδομήματα. Σε κάποια άλλη μελέτη θα υποστηριχθεί πληρέστερα η παραπάνω θέση.

Ο Λέων της Ιούλης είναι προσανατολισμένος ΒΑ - ΝΔ ατενίζοντας την ανατολή του Ηλίου πάνω στο λόφο, τη στιγμή του χειμερινού ηλιοστασίου την 21η Δεκεμβρίου που σύμφωνα με ορισμένες απόψεις είναι η ημερομηνία της εμφάνισης του Απόλλωνα. Η τοπογραφική και μόνο διάταξη του λιονταριού της Κέας και το ηλιοστάσιο της Σύρου, σε σχέση με το ιερό του Απόλλωνα στη Δήλο αποτελούν κοσμική γεωμετρία.

Η ιερότητα της Δήλου κι η σχέση της με τις κωδικές γνώσεις της κοσμικής γεωμετρίας φαίνεται και γεωδαιτικά, αφού η απόσταση της Δήλου από τους Δελφούς παρουσιάζει το παρακάτω αξιοπερίεργο: τα ιερά της Δήλου, της Ελευσίνας και των Δελφών βρίσκονται σε ευθεία γραμμή που διέρχεται από την Αθήνα. Οι αποστάσεις 1460 - 1461 στάδια κωδικοοιούν κάποιες γνώσεις που προκύπτουν από τις σχέσεις: Δελφοί - Αθήνα 660 στάδια, και Αθήνα - Δήλος 800 στάδια. Η προσθήκη του ενός σταδίου παρουσιάζεται από την παρακάτω αρμονική σχέση: ο πολλαπλασιασμός της απόστασης Δήλου - Αθήνας με το μουσικό φθόγγο του Πυθαγόρα (9:8) δίνει την

απόσταση Δήλου - Ελευσίνας. Η απόσταση αυτή είναι ίση με το μεγαλύτερο τμήμα της χρυσής τομής της απόστασης Δήλου - Δελφών γι' αυτό και πολλαπλασιαζόμενη με 1,618 μας δίνει αυτή την απόσταση.

Στο αριθμητικό αυτό φαινόμενο ο αριθμός 1460 συμπίπτει με τη λεγόμενη Σωθιακή περίοδο των Αιγυπτίων, όπου η ανατολή του Ηλίου και η ανατολή του Σείριου παρατηρούνται ταυτόχρονα από τη μεγάλη στοά της πυραμίδας του Χέοπα κάθε 1460 έτη. Και όχι μόνο αυτό. Η ιερή αυτή απόσταση ενώνει σε ευθεία αυτή τέσσερα ιερά κέντρα, γεγονός αξιοπαρατήρητο κι όχι τυχαίο, αφού 1460:4 = 365 που είναι οι ημέρες του χρόνου.

Από τους Δελφούς μέχρι τη Δήλο ο Απόλλων μας δίνει κάποια κοσμικά κλειδιά για το πέρασμα των "πυλών", όπως υποδηλώνει το όνομά του, που οδηγούν στα άστρα. Μπορεί να είναι όλα αυτά τυχαία; Είναι σύμπτωση η περιφορά του Απόλλωνα μεταξύ Δήλου και Υπερβορείων με την αστρονομική πραγματικότητα του Μετωνικού κύκλου;

Αντίθετα, σε παλαιότερη εποχή, υπάρχει μια παράδοση σύμφωνα με την οποία οι Υπερβόρειοι μετέφεραν στη Δήλο ορισμένα ιερά αντικείμενα για την τέλεση των μυστηριακών τελετών, γνωστά σαν "υπερβόρεια δώρα". Η μεταφορά είχε κάποιο συγκεκριμένο δρομολόγιο με ενδιάμεσους σταθμούς τη Σκυθία, τα παράλια της Αδριατικής, το Δωδώνη, το Μαλιακό κόλπο, την Κάρυστο, την Ανδρο και την Τήνο. Ο λόγος αυτός της διαδρομής θα πρέπει να είχε θρησκευτικό χαρακτήρα αφού στη Σκυθία υπήρχε ιερό του Απόλλωνα, στη Δωδώνη το ομόνυμο μαντείο του Δία στην Κάρυστο ιερό (πιθανόν να ήταν αφιερωμένο στον παμπάλαιο βασιλιά Αίγωνα) και στους άλλους σταθμούς ίσως κάποια άγνωστα σε μας ιερατικά κέντρα.

Τα ιερά αντικείμενα αρχικά τα μετέφεραν οι δύο υπερβόρειες παρθένες Υπερόχη και Λαοδίκη και αργότερα η Ωπις και η Αργη κόρες του Βορέα. Ετυμολογικά το όνομα Αργη συνδέεται με τους Σειριακούς κύνες Αργο και Κέρβερο. Μερικές μαρτυρίες αρχαίων ιστορικών όπως του Παυσανία και του Ηρόδοτου, δίνουν χρήσιμες πληροφορίες για τη λατρεία των "υπερβόρειων Παρθένων". Η Γαλλική Αρχαιολογική σχολή επαλήθευσε αυτά τα λεγόμενα του Ηρόδοτου. Μέσα στον ιερό χώρο του νεκροταφείου της Δήλου βρέθηκε ένας μυκηναϊκός τάφος που ξεχώριζε από δύο όρθιες στήλες που έβγαιναν πάνω από την επιφάνεια της γης. Στην αλεξανδρινή εποχή, ο τάφος φτιάχτηκε με τοίχο και στο εσωτερικό του χτίστηκε ένας βωμός. Το αξιοπερίεργο είναι πως ο τάφος αυτός έμεινε ανέπαφος το 426 από το μεγάλο εξαγνισμό της Δήλου.

Ο καθηγητής M.Nilson στο βιβλίο του "Ιστορία της αρχαίας Ελληνικής Θρησκείας" αναφέρει πως πρόκειται για τον τάφο των υπερβόρειων Παρθένων Λαοδίκης και Υπερόχης. Αυτή η άποψη δέχτηκε τελευταία μια βασική επιβεβαίωση από την ανεύρεση ενός δεύτερου μυκηναϊκού τάφου, κοντά στο ναό της Αρτεμης. Πρόκειται για τους τάφους των άλλων υπερβορείων Παρθένων Ωπιδος και Αργης. Στον τάφο της Υπερόχης και της Λαοδίκης εναπόθεταν οι νέοι της Δήλου τμήμα από τα μαλλιά τους και τον τάφο της Αργης και της Ωπις οι γυναίκες ράντιζαν με τέφρα μαλλιών.

Να ήταν άραγε οι υπερβόρειες παρθένες θεματοφύλακες της γνώσης του Απόλλωνα που οδηγούσε στα άστρα; Ο σεβασμός όλων των κατακτητών στους δύο τάφους παραμένει ανεξήγητος.

Δεν είναι όμως ανεξήγητος ο λόγος, για τον οποίο, σήμερα η Δήλος, το ιερό νησί των προγόνων μας - όπως κι όλη η αρχαία μας κληρονομιά - έχει αφεθεί στο έλεος κάθε αρχαιοκάπηλου και κάθε καταστροφέα, δείγμα της νεοελληνικής κουλτούρας και της έλλειψης σεβασμού στα ιερά σύμβολα του Ελληνισμού. Εμείς οι Ελληνες Εθνικιστές οι μοναδικοί θεματοφύλακες των Συμβόλων της Πατρίδας μας και της Φυλής μας, δίνουμε μια υπόσχεση στους υπαίτιους γι' αυτήν την κατάντια: Θα μας βρουν μπροστά τους.

Γ.Π.

Δεν είναι όμως ανεξήγητος ο λόγος, για τον οποίο, σήμερα η Δήλος, το ιερό νησί των προγόνων μας - όπως κι όλη η αρχαία μας κληρονομιά - έχει αφεθεί στο έλεος κάθε αρχαιοκάπηλου και κάθε καταστροφέα, δείγμα της νεοελληνικής κουλτούρας και της έλλειψης σεβασμού στα ιερά σύμβολα του Ελληνισμού. Εμείς οι Ελληνες Εθνικιστές οι μοναδικοί θεματοφύλακες των Συμβόλων της Πατρίδας μας και της Φυλής μας, δίνουμε μια υπόσχεση στους υπαίτιους γι' αυτήν την κατάντια: Θα μας βρουν μπροστά τους.

ROBERT BRASILLACH

ΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΕΝΑ ΝΕΟ ΤΗΣ ΚΛΑΣΣΕΩΣ '40

Οταν μου ανατέθηκε να γράψω το εισαγωγικό σημείωμα για το κύριο μέρος του τελευταίου έργου του Robert Brasillach, του "Γράμματος σε ένα στρατιώτη της κλάσης του '40", διαπίστωσα πως μου είχε ανατεθεί ένα ιδιαίτερα βαρύ καθήκον. Κι αυτό, διότι, το "Γράμμα σε ένα Στρατιώτη της κλάσσεως '40" γράφτηκε μέσα από την φυλακή, από ένα άνθρωπο ταλαιπωρημένο σωματικά - και υπογραμμίζω το σωματικά, γιατί η Ψυχή του παρέμενε απρόσβλητη και λεύτερη, λίγες μέρες πριν αντικρύσει τις κάννες των όπλων του εκτελεστικού αποσπάσματος, που τι ειρωνεία, κρατούσαν συμπατριώτες του... Ο Robert Brasillach πέθανε στις 6 Φεβρουαρίου του 1945. Λίγες μέρες αφότου γράφονται αυτές οι γραμμές, συμπληρώνονται σαράντα ένα χρόνια από το κρύο, χειμωνιάτικο πρωινό στο Montrouge που άφησε την τελευταία του πνοή. Ο ύστατος του λόγος, ένδειξη λατρείας για την Πατρίδα του. "VIVE LA FRANCE", από τον "εχθρό" της Γαλλίας Brasillach, "POURQUOI;" (γιατί) στην κρίσιμη ώρα του Πολέμου από τους "πατριώτες" που τον εκτέλεσαν! Τι ειρωνεία! Είναι - και όχι "ήταν" - όμως το μέγεθος του Ανδρός τέτοιο, που ακόμη και σήμερα, μισόν αιώνα κοντά μετά, δεν αρκεί πως ο Brasillach είναι νεκρός. Στο Οργουελικό σιωνιστοκρατούμενο ρυπαρό σήμερα, κανείς δεν πρέπει να ξέρει πως ο Brasillach υπήρξε, ή ακόμη καλύτερα, πρέπει να παρουσιάζεται όπως αυτοί θέλουν, και όχι όπως Εκείνος πραγματικά ήταν. "Ας μην τα λέμε όλα λοιπόν", όπως χαρακτηριστικά είπε και ένα από τα πρωτοπαλίκαρα του συστήματος, ο διευθυντής των Νέων, Λ. Καραπαναγιώτης, αναφερόμενος στον Brasillach.

Το μίσος του σιωνιστικού κτήνους και των υποτακτικών του για τον νεκρό εδώ και σαράντα χρόνια Brasillach, εύκολα κατανοητό. Βλέπετε, η Κοσμοθεωρία του Εθνικοσοσιαλιστή Brasillach, είναι η μόνη που μπορεί να τους γκρεμίσει από το χάρτινο βάθρο τους. Γι' αυτό κι "ας μην τα λέμε όλα..."

Αγαπητό παιδί μου, άρχισα να γράφω εδώ ένα γράμμα ή απλές σημειώσεις χωρίς ιδιαίτερη σειρά ; Μου φαίνεται περισσότερο σαν γράμμα, γιατί σε κάθε γραμμή που έγραφα, είχα μπροστά μου την όψη ενός παιδιού τεσσάρων ετών, που γεννήθηκε όταν οι Γερμανοί αποβιβάστηκαν στην Νορβηγία, προαναγέλοντας την μεγάλη επίθεση του 1940, που μέχρι σήμερα δεν γνώρισε καθόλου την ειρήνη. Εζησε τις μέρες του στην αρχή, κάτω από την γερμανική κατοχή και μετά κάτω από την αμερικανική. Κατέβηκε στο καταφύγιο στους συναγερμούς, είδε τι ήταν οι βομβαρδισμοί, οι εικόνες κατεστραμένων σταθμών, το κροτάλισμα των πυροβόλων των αεροπλάνων. Μέχρις πριν από μερικούς μήνες πίστευε ακόμη ότι η γαλλική σημαία ήταν εκείνη η άσπρη, διότι την είχε δει να κυματίζει στα φορτηγά εφοδίων ελπίζοντας έτσι να ξεφύγουν από τις αμερικάνικες βόμβες. 'Ηξερε τα τραγούδια των γερμανών στρατιωτών. Δεν ήξερε τι είναι μία μπανάνα, ένα πορτοκάλι, μία τούρτα απο σοκολάτα. Υπέφερε την έξοδο του 1940, και άφησε το σπίτι του το 1944. Ξέρει ότι το σπίτι του καταλήφθηκε.

Οταν του λες να πάει να παίξει, να χαρεί, βρίσκει πάντα ένα πρόσχημα ότι δεν θέλει: "Δεν έχω καιρό, ο πατέρας μου είναι στη φυλακή". Διότι είδε στη φυλακή τον πατέρα του, τους θείους του, την γιαγιά, τον παππού. Αυτό είναι το αγοράκι που σκέφτομαι.

Θα είναι είκοσι ετών το 1960. Σε στρατιωτική διάλεκτο, στην Γαλλία, λέγεται 60η σειρά. Δεν τολμώ να ελπίσω ότι δεν θα γνωρίσει την στρατιωτική θητεία και τις τρέλλες της. Ο κόσμος είναι τόσο τρελός που θα γνωρίσει σίγουρα άλλες αναστατώσεις, ίσως πιό μεγάλες από τις δικές μας. Εκείνη την εποχή, αυτό πού'γραφα στην FRESNES πριν 16 χρόνια, θά'χει άραγε κάποια σημασία ; Ο Φασισμός, η Γαλλία, και η Γερμανία θά'ναι ακόμη στοιχεία ενός υποθετικού σύμπαντος. Δεν ξέρω! Η εμπειρία, από την άλλη μεριά, δεν χρησιμεύει πολύ όταν είναι προσωπική, και σε τίποτα όταν την έχουν άλλοι. Αλλά δεν έχει σημασία. Και σκεφτόμενος αυτό το παιδί, που θα είναι μία μέρα ένας στρατιώτης της τάξης του 1940, γράφω αυτές τις σελίδες πάνω στον πόλεμο, από το βάθος μιάς φυλακής.

5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1944.

Ποτέ μου δεν κράτησα ημερολόγιο, εκτός από μία φορά, κοντά στα δεκαπέντε και στα δεκαεφτά μου χρόνια. 'Οταν ήμουν κρατούμενος στη Γερμανία, έβλεπα συναγωνιστές, χωρίς καμία προδιάθεση γι'αυτού του είδους την άσκηση, να σημειώνουν με θρησκευτική ευλάβεια, κάθε ημέρα, στην μονότονη ζωή του στρατοπέδου, μέχρις ότου φθάσουνε τα εφόδια. Ούτε ήθελα, ούτε προσπαθούσα να τους μιμηθώ. Και ακόμη περισσότερο, στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως του NOISY LE-SEC όπου αυτό το χρόνο έμεινα ένα μήνα, από τις 15 Σεπτεμβρίου μέχρι τις 15 Οκτωβρίου, και όπου ξανασυνάντησα μερικές εικόνες αρκετά παρόμοιες με την στρατιωτική φυλακή. Αλλά εδώ, σ'αυτό το κελί όπου ζούμε τρείς μαζί, περιμένοντας την δίκη, οι σποραδικές σημειώσεις ή τα ποιήματα, είναι χωρίς αμφιβολία το μόνο μέσον για να διασκεδάσουμε τις άδειες μέρες και να δούμε έτσι λίγο φως.

Αρχίζω λοιπόν αυτές τις γραμμές, ένα καθαρό και γλυκό Νοεμβριάτικο απόγευμα, στο 344 κελί της πρώτης πτέρυγος, στην φυλακή του FRESNES. Δεν έχω μολύβι, γι'αυτό έκρυψα ένα

στο τσιμπούκι μου. Το παράθυρο είναι ανοιχτό, και μέσα από τα σίδερα, διακρίνω την φθινοπωριάτικη εξοχή, τις πλαγιές των λόφων, στο βάθος το γυμνάσιο LAKANAL και το πάρκο των SCEAUX. Σκύβοντας θα μπορούσα να διακρίνω μέσα από την ομίχλη τον πύργο του Αιφελ, και να ακούσω τον θόρυβο ενός ποδοσφαιρικού παιχνιδιού στο στάδιο του CROIX DE BERNY. Πάνε τρεις μήνες που βρίσκομαι εδώ. Θα μπορούσα - και τό'χω σκεφθεί μερικές φορές - να βάλω σε τάξη τις σκέψεις μου, πολιτικού ή ηθικού χαρακτήρα πάνω στα χρόνια που ζήσαμε. Αλλά τόση τάξη και τόση αφηρημάδα δεν ταιριάζουν πράγματι με τις συνήθειές μου. Για μένα οι ιδέες δεν γεννιούνται παρά από την επαφή με την πραγματικότητα, τόσο ταιριαστά μ'αυτό που ένιωσα κι έζησα. Αυτοί που τη νύχτα πάνε να κοιμηθούν στο κρεβατάκι τους, κι όχι σ'αυτό το αχυρένιο στρώμα στο γυμνό πάτωμα, κάτω από το παράθυρο, νομίζουν ότι τα παρόμοια μέρη μ'αυτό που ζώ είναι τόποι ασκήσεως, όπου είναι ωραίο να αυτοσυγκεντρώνεσαι. Δεν έχω τίποτα εναντίον της αυτοσυγκεντρώσεως και δεν έχω τίποτα να μάθω από αυτές τις ασκήσεις: αλλά είναι μία πραγματικότητα που δεν μπορώ να αποφύγω. Ενας λόγος παραπάνω για να το εκμεταλλευτώ. Μόνο που προτιμώ να το κάνω άτακτα, έτσι, σε μορφή σημειώσεων, ή διαρκούς γράμματος κι όχι σαν μελέτη, για την οποία δεν αισθάνομαι ικανός να γράψω. Ισως μία μέρα θα μπορούσαν να δημοσιευθούν τα ποιήματά μου της φυλακής. Αλλά για να δημοσιευθούν αυτές οι σελίδες θα χρειαζόταν ελευθερία εκφράσεως, την οποία βλέπω μακρυνή ακόμη. Θα πρέπει λοιπόν να περιμένουν τον αληθινό τους παραλήπτη, τον στρατιώτη της τάξης του 1940.

Από μέρους μου, νομίζω ότι μπορώ να παρουσιαστώ σε λίγες μέρες στους δικαστές των οποίων η ηθική αξία πρέπει να το εξομολογηθώ, δεν με εκπλήσσει τόσο. Οι δικαστές ανήκαν στους αντάρτες, κάτι που δεν συνέβηκε ποτέ στα χρονικά της δικαιοσύνης, μοχθηρών ανθρώπων πεπεισμένων ότι βασάνισα τους φίλους τους, δολοφόνησα τους αδελφούς τους, έκαψα τα σπίτια τους. Η περιφρόνηση ακόμη περισσότερο του δημόσιου κατήγορου, του προέδρου, δικαστών που ορκίστηκαν να υπηρετούν τον στρατάρχη PETAIN έτοιμοι να εκφωνίσουν μία κατηγορία εναντίον των κομμουνιστών αν έπαιρναν διαταγή. Είναι νομίζω η περίπτωση μερικών δικαστών του σήμερα. Κακομοίρηδες, προβληματιζόμενοι μόνο για την καριέρα σας, έτοιμοι να θυσιάσετε με απλή αδιαφορία την ζωή ενός νέου 20 χρόνων - το διαπιστώσαμε για να μην χάσουν την προαγωγή και 1000 γαλλικά φράγκα ή και περισσότερα το μήνα. Μα όλο αυτό το μείγμα δειλίας και ακατανοησίας, δημιουργεί την κοινωνία, την Κοινωνία με Κ κεφαλαίο, εκείνη που οι αναρχικοί θέλουν να στήσουν στην κρεμάλα. Είναι η πρώτη φορά, εν τέλει, που συναντώ την κοινωνία, με όλο τον χαρακτήρα του μεσαιωνισμού, με τους κόλακές της, με τις αλυσίδες της, με τους αστυνομικούς της, με τις ερμίνες της, με την χλιδή της. Αξίζει τον κόπο να έχεις ζήσει αυτές τις στιγμές. Κι'έπειτα η δικαιοσύνη είναι μία ωραία λέξι, εκείνη η δικαιοσύνη των 6000 δικαστικών λαθών. Μετά είναι η δικαιοσύνη που καταδίκασε τον Σωκράτη, τον Ιησού Χριστό, και τον ANDREA CHENIER, και μας εκπλήσει να κάνουμε θεωρήσεις αρκετά λιγότερο απρόσεκτες όταν σκεφτόμαστε γι'αυτό. Πρέπει να δεχτούμε ότι καμμιά άλλη ανθρώπινη επινόηση δεν έκανε τόσο φοβερά λάθη, αφού ο πόλεμος, αυτός τουλάχιστον, αγνοεί τα εγκλήματά του..

Ολα αυτά δεν συντελούν στο να προσεγγίσουμε και να πιστέψουμε σ'αυτήν την δικαιοσύνη, η οποία μας θυσιάζει αμέσως, με μοναδικό αντίδωρο που διαθέτει, την βλακεία της. Αλλά αυτή βρίσκεται εκεί, ότι και να σκέφτομαι, με την σιγουριά της θέσης της εμπρός της, και την δειλία στην καρδιά της, και εγώ πρέπει ν'αποφασίσω γρήγορα.

Σίγουρα θα ζητήσουν για μένα την ποινή του θανάτου, κατηγορώντας με για συνεργασία με τον εχθρό και προδοσία. Θα πρέπει, ίσως, να προσπαθήσω να κάνω έναν έλεγχο της συνείδησής μου, ή τουλάχιστον της ανησυχίας που νοιώθω, να ρωτήσω τον εαυτό μου εάν έσφαλα, μιλώ για το μόνο λάθος που έχει σημασία, εάν πήρα λάθος θέση στην ζωή μου, διότι πάντα έχει κανείς το δικαίωμα να κάνει μικρά λάθη πάνω στη ζωή και στους ανθρώπους. Πρέπει να εξομολογηθώ στον εαυτό μου, όπως και σ'όλους τους άλλους, ότι δεν νιώθω καμία ανάγκη από έναν τέτοιο έλεγχο και ούτε νιώθω καμία ανησυχία ή τύψη. Ξέρω ότι έχω την καρδιά μου καθαρή ακόμη κι αν λάθεψα κάπου. Οσο και αν προσπάθησα δεν μπόρεσα να δείξω την ελάχιστη μετάνοια. Δεν θυμάμαι, αυτήν την ώρα, που θεωρώ χωρίς λυρισμούς, απόλυτης ειλικρίνειας, να πρόδωσα ποτέ την πατρίδα μου, ούτε να προσπάθησα ποτέ να το κάνω. Δεν γράφω αυτές τις σελίδες για να υπερασπίσω τον εαυτό μου, αλλά για να πω αυτό που σκέφτομαι και νοιώθω πραγματικά αυτήν την στιγμή, και δεν είναι καθόλου το ίδιο πράγμα. Εγώ που πάντα σκέφτηκα το παρελθόν μου με άπειρη επιείκεια, προσπαθώ τώρα να κοιτάξω το παρόν, και ίσως στο μέλλον, αν όχι για μένα τουλάχιστον γι'αυτούς που θα με διαβάσουν, για σένα που θα μπορέσεις να με διαβάσεις, σε 16 χρόνια, αν αυτές οι σελίδες φθάσουν στα χέρια σου.

6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1944

Μου φαίνεται σαν μην είμαι εγώ ο πρωταγωνιστής αυτής της περιπέτειας. θά'βρισκα σ'αυτήν την αίσθηση μία ειλικρίνεια και μία αισιοδοξία γεμάτη ψευδαισθήσεις. Φαντάζομαι ότι ο κλέφτης και ο δολοφόνος δεν αναγνωρίζονται στους δυσνόητους ορισμούς περί Κλοπής και Δολοφονίας που προβλέπονται από τον κώδικα. Εγώ που δεν μπορώ να καθορίσω τον εαυτό μου από τον α-



σαφή ορισμό περί προδοσίας για την οποία κατηγορούμαι, δεν μπορώ παρά να είμαι αδιάφορος σ'όλη αυτή την κωμωδία. Πρέπει να με πείσουνε με την επιχειρηματολογία ότι "παίζεται το κεφάλι μου", όπως συνηθίζεται να λέγεται κατά μία λαϊκή έκφραση. Αλλωστε αγαπώ την ζωή όπως οποιοσδήποτε άλλος, αγαπώ την θύμιση της νιότης μου, που δεν είναι εξ'άλλου τόσο μακρυνή, τους φίλους, τους συγγενείς, τις άπειρες χαρές της ζωής. Αν θα πρέπει να εγκαταλείψω όλα αυτά θα έχω μία άπειρη λυπηρή νοσταλγία. Δεν βλέπω παρ'όλα αυτά σ'αυτήν την νοσταλγία, έναν λόγο για να λυπηθώ ακόμη περισσότερο, για ν'απογοητευθώ. Είμαι αρκετά μοιρολάτρης για να δεχθώ τη μοίρα.

Η αίσθηση του θανάτου θάπρεπε να μου είναι παρούσα αυτές τις στιγμές, περισσότερη από κάθε άλλη φορά. Ξέρω ότι δεν είμαι ακόμη υπό την απειλή της δικαστικής απόφασης. Μπορώ να πω ειλικρινά ότι δεν ενοχλούμαι και δεν χάνω τον ύπνο μου στην σκέψη αυτού του θανάτου που τρομάζει, αν και θά'πρεπε να με φοβίζει, ή εκείνες τις μορφές πιό αργού θανάτου, από άλλες καταδίκες. Λυπάμαι σκεφτόμενος τον πόνο που προκαλεί αυτή η καταδίκη στα πρόσωπα που μου είναι πιο αξιαγάπητα, και δοκιμάζω πικρία και μελαγχολία, μια μελαγχολία που φθάνει μέχρις δακρύων, προπαντός αν μου συμβαίνει να σκεφθώ τα μικρά που είναι στο σπίτι μου, τα παιδιά της αδελφής μου που μου θυμίζουν αυτό που εγώ και εκείνη είμασταν στην παιδική μας ηλικία, και σκέφτομαι ότι θα με ξεχάσουν και ότι ο κόσμος μας καταρρέει ήδη εμπρός στα μάτια τους. Αλλά μετά καταλαβαίνω ότι δεν ωφελεί πλέον να σκέφτομαι, και όσον αφορά στα άλλα αγαπητά μου πρόσωπα που δεν είναι παιδιά, ξέρω καλά ότι τίποτα, ούτε ο θάνατος, θα μπορέσει να με χωρίσει από αυτούς στην καρδιά μου. Ετσι ζω ήσυχα αυτήν την πρόσκαιρη ζωή που είναι όλη δική μου, και μερικές φορές με εκπλήσσει να παρατηρώ τις κατεστραμένες στιγμές αυτής από τον φόβο.

Αλλά παρ'όλα αυτά νά'μαι λοιπόν κατηγορούμενος για προδοσία επειδή προσπάθησα εν καιρώ πολέμου, να κάνω μία συμφωνία με τους Γερμανούς οι οποίοι κατείχαν τη χώρα μου. Αντιλαμβάνομαι εξ'ολοκλήρου τον παραλογισμό αυτής της δίκης, της αδικίας της. Δεν θέλω να επαναλάβω σ'αυτήν την θέση τα φτωχά νομικά θέματα, τα οποία εξ'άλλου είναι έγκυρα, και τα οποία θα προσάγουμε στο δικαστήριο. Το ότι όμως η ανακωχή της 25ης Ιουνίου 1940 έγινε δεκτή απ'όλους σχεδόν τους Γάλλους με απερίγραπτη ανακούφιση - και μερικές φορές με εκπληκτικές εκδηλώσεις χαράς -, το ότι η κυβέρνηση του Στρατάρχου PETAIN έγινε δεκτή απ'όλους, αναγνωρίσθηκε απ'όλες τις ξένες δυνάμεις, ακόμη και το Βατικανό, από την Σοβιετική Ρωσία και τις Ηνωμένες Πολιτείες, αφού δηλώθηκε από, την

Συντακτική Συνέλευση ότι αυτή η κυβέρνηση α-ποφάσισε να εισέλθει στην οδό της συνεργασίας", - αυτά σήμερα αποτελούν θέματα δίχως αξία. 'Ετσι αισθάνθηκα αρκετά κοντά στη νομιμότητα, εθεώρησα εν δράσει τον πόλεμο όταν γινόταν, με όλες τις υποχρεώσεις μου, και τον θεώρησα λήξαντα όταν ανακυρήχθηκε το τέλος του. Και βάλθηκα να κοιτώ την Γερμανία. Ηταν ένα ενθουσιώδες θέαμα.

Γνωρίζω καλά τις κατηγορίες που μπορούν να φορτωθούν στην πλάτη αυτού του έθνους, τα λάθη που έκανε. Μερικά είναι πολιτικής τάξης, και μόνον η Ιστορία θα μπορέσει να τα κρίνει επαρκώς. Οι αντιπαλοί μας, για παράδειγμα, αρνούνται να δεχθούν ότι η Γαλλική Λεγεώνα ενάντια στον μπολσεβικισμό πολεμήθηκε από μερικούς γερμανούς, διότι απειλούσε να δώσει πολύ αξία στην Γαλλία σε περίπτωση γερμανικής νίκης. Παρ'όλα αυτά, δεν είναι μυστικό για κανέναν ότι στη Γερμανία υπήρχε πάντα μία διαμάχη, κατι εξ'άλλου αρκετά φυσιολογικό, μεταξύ εκείνων που ήταν υπέρ μίας Ευρωπαϊκής Συμφιλίωσης και μίας Νέας Τάξης, και εκείνους που θέλανε να σιγουρέψουν την ισχύ της χώρας τους με έναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο κλασσικής μορφής, προσθέτοντας το "διαίρει και βασίλευε", αρνούμενοι να δώσουν εγγυήσεις σχετικά με την τύχη των κατειλημένων λαών και προκαλώντας έτσι εκείνη την αυξανόμενη επιθετικότητα από τους κατεχομένους που στην Ευρώπη είχε γενικευθεί. Τα άλλα λάθη έχουν χαρακτήρα πιο εντυπωσιακό στα μάτια του λαού και δεν θα ήταν δυνατό να τα συζητήσουμε με κάποια πιθανότητα να εισακουσθούμε. Τον τελευταίο χρόνο της κατοχής, σε μία χώρα που βρισκόταν σε απόγνωση από την προπαγάνδα των συμμάχων, από την διάρκεια του πολέμου και από αυτές τις λυπηρές εξορίες που ήταν, κατά την γνώμη μου, το πιό σοβαρό σφάλμα της Γερμανίας, ήταν ο χρόνος των πιό σκληρών αντιποίνων , και τα πιό χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι οι εμπρησμοί των χωριών της DORDOGNA και της CORREZE, και οι τραγωδίες του ASCQ και του ORADOUR. Πάντα με τρόμαζε η πολιτική των αιχμαλώτων ένας τρόμος για κάθε συλλογική υπευθυνότητα, έννοια που βρίσκω βάρβαρη και συγχρόνως ιουδαϊκή. Αλλά πρέπει ν'αναγνωρίσω ότι, όσο κι αν αυτά που έγιναν από μερικούς αξιωματικούς είναι ασυγχώρητα εκείνος που στο ASCQ εκτέλεσε όλους τους κατοίκους του χωριού λένε ότι τουφεκίστηκε -, επαληθεύτηκαν σε αναστατωμένες χώρες, όπου δολοφονούνταν καθημερινά γερμανοί στρατιώτες και γάλλοι πολίτες, μερικές φορές χωρίς καμμία εξακριβωμένη πολιτική σκοπιμότητα. Αθώοι πλήρωσαν σκληρά, μ'έναν τρόπο απεχθή, για εγκλήματα που σήμερα δεν θέλουν να μιλούν, αλλά που γίνανε. Και πρέπει να προστεθεί ότι οι τραγωδίες της τελευταίας χρονιάς δεν αποτελούν την ντροπή ενός μόνον λαού: ήταν οι Εγγλέζοι στον πόλεμο εναντίον των Μπόερς, πριν 40 χρόνια, που επινοήσανε τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως για γυναικόπαιδα και τους εμπρησμούς χωριών, και οι Γάλλοι στα 1925, καταπνίγοντας τους κινηματίες της Ινδοκίνας, μετά την επανάσταση του YEN-BAY, με μία επίδειξη σκληρότητας και βασανιστηρίων σχετικά με τα οποία οι κομμουνιστές συγγραφείς μας αφήσανε αναμφισβήτητες περιγραφές. Μόλις τον περασμένο Σεπτέμβριο διάβαζα, μαζί με άλλες τρομερές λεπτομέρειες δημοσιευμένες στον νέο τύπο σχετικά με τα "Γερμανικά εγκλήματα", ένα βιβλίο του ANDREE VIOLLIS, με πρόλογο του MALRAUX, όπου παρουσίαζε τις μεθόδους που χρησιμοποιούσε η αστυνομία της SAIGON. Τα δύο ντοκουμέντα μοιάζανε νά'χουν αντιγραφεί τό'να από το άλλο, και δεν σου εμπνεύανε βεβαίως και μεγάλη αγάπη για τις αστυνομίες, οποιεσδήποτε και αν είναι αυτές. Οταν οι αμερικάνοι μπήκανε στην Αλσατία, συλλάμβαναν και αυτοί ομήρους κάθε φορά που δέχονταν επιθέσεις. Ο πόλεμος είναι ένα μισητό κακό, γιατί παρέχει, στη μία ή στην άλλη παράταξη, εξουσίες σε άτομα που αμέσως ξεσπάνε. Η συμβίωση των Γάλλων και των Γερμανών τέλειωσε έτσι με μία διαδοχή από τραγωδίες, δολοφονίες από τους αντάρτες, φοβερά αντίποινα, που δίνουν σ'αυτόν τον πόλεμο την μορφή ενός πολέμου του XVI αιώνα. Αυτό δεν βοήθησε τους λαούς να μας καταλάβουν.

Και σ'αυτό πρέπει χωρίς άλλο να προσθέσουμε την αποδοτικότητα των αντιεβραϊκών μέτρων. Είμαι αντισημίτης, έμαθα από την Ιστορία τον τρόμο της ιουδαϊκής δικτατορίας, ωστόσο μου φαίνεται και πάντα μου φαινόταν απαράδεκτο που χωρίσθηκαν τόσο συχνά οι οικογένειες, πάρθηκαν τα παιδιά, οργανώθηκαν εξορίες που θα ήταν το ίδιο παράνομες ακόμη και αν δεν είχαν σαν κρυφό τέλος τον καθαρό και απλό θάνατο. Δεν είναι έτσι που θα επιλυθεί το εβραϊκό ζήτημα. Και προσθέτω, εάν αυτοί οι μέθοδοι αύξησαν στην Γαλλία το μίσος για την Γερμανία, ωστόσο ο αντισημιτισμός θα μείνει πια ριζωμένος στον γαλλικό λαό, και η επιστροφή των εβραίων δεν θα ειδωθεί βεβαίως με καλό μάτι. Στην γαλλο-γερμανική ασυμφωνία υπάρχει μόνον ένα ζήτημα που δεν μας αφορά απ'ευθείας. Και οι αλήθειες του αντισημιτισμού δεν θα σβήσουν.

Ιδού γραμμένα, αρκετά τίμια, αν και grosso modo, μερικά κίνητρα φθόνου που ένας εθνικιστής μπορεί να θρέψει προς την Γερμανία. Την στιγμή της κατοχής δεν τους γνωρίζαμε άλλωστε όλους, και στην συνέχεια προστέθηκαν σ'αυτήν την κατοχή φανταστικές λεπτομέρειες, με μία απόλυτη περιφρόνηση προς την αλήθεια. Μία μέρα, οι μαθητές των σχολείων θα μάθουν - εξέτασα καλά την ιδέα - ότι για τέσσερα συνεχή χρόνια οι Γερμανοί δεν κάνανε τίποτα άλλο από το να τουφεκίζουν Γάλλους στις γωνίες των δρόμων, ενώ η αλήθεια είναι ότι πολλοί Γάλλοι ούτε που κατάλαβαν, τρόπος του λέγειν, την κατοχή, και μερι-

κοί από εκείνους που, μόνον με λόγια, ήταν εχθρικοί πλουτίσανε στις πλάτες των Γερμανών. Ετσι μία μέρα θα μπορούσε ίσως να γραφτεί η αλήθεια γι'αυτά τα αξιοθαύμαστα χρόνια, και ελπίζω ότι τα πάθη των παρατάξεων δεν θα την αλλάξουν τόσο πολύ. Μία κατοχή είναι πάντα οδυνηρή για την εθνική υπερηφάνεια, και διαπράττει πάντα σφάλματα: αλλά θα χρειαστεί να δικαιώσουμε την Γερμανία από το γεγονός ότι για τρία χρόνια το λιγότερο, δηλαδή πριν να εξαπλωθεί ο εμφύλιος πόλεμος, και σχεδόν παντού, η κατοχή ήταν, σωστή στις μορφές της και στις σχέσεις της με τον πληθυσμό, ακόμη και αν μερικά μέτρα γενικής τάξεως δεν αποδείχτηκαν και τόσο κατάλληλα.

Σε κάθε περίπτωση, αυτό που με απασχολεί σήμερα περισσότερο δεν είναι η ιστορία εκείνου που πραγματικά ήταν η κατοχή, αλλά το τι θα σκεφθεί κανείς στο μέλλον για τα προβλήματα συνυπάρξεως που δημιούργησε αυτή. Τώρα, οποιαδήποτε και να ήταν τα σφάλματα της Γερμανίας - και δεν μίλησα εδώ για τα σφάλματα της Γαλλίας - παραμένει πάντοτε μία μεγάλη χώρα στην καρδιά της Ευρώπης, της οποίας τα έξοχα χαρίσματα φανερώθηκαν για πάντα μέσα απ'όλα τα ελαττώματά της. Σε όλη μου την ζωή δεν ήμουν φίλος της Γερμανίας. Ημουν οπαδός του MAURRAS, δηλαδή παραδοσιακά θρεμμένος με την υποψία γι'αυτόν τον λαό, αμαθή της ίδιας του της γλώσσας και σχεδόν ολοκληρωτικά της λογοτεχνίας του, με ατελείς γνώσεις της ιστορίας του και της τέχνης του, για να μην μιλήσουμε για τα όριά του, και ακόμη περισσότερο χωρίς κλίση προς την μουσική, δεν είχε τίποτα βασικά που να με ελκύει. Τα γούστα μου με φέρουν πιό πολύ προς τις χώρες του ηλίου, προς την Ισπανία,ή την Ιταλία. και θρέφω για την αγγλική λογοτεχνία τον πιό ολοκληρωτικό και συγκινητικό θαυμασμό. Στάθηκα στην αρχή ένας απλός παρατηρητής της προπολεμικής Γερμανίας, της αναγέννησής της, των μύθων της, της εθνικοσοσιαλιστικής ποίησης με τις μεγαλειώδεις γιορτές και τον Βαγκνερικό ρομαντισμό. Ημουν δηλαδή ένας συνειδητός συνεργάτης πιστεύοντας ότι έπρεπε επιτέλους να λήξει αυτή η διαφωνία η οποία από τόσους αιώνες έστελνε τόσους νέους στον θάνατο. Και σιγά σιγά σμπρώχτηκα πιό μακρυά. Ξέρω καλά ότι δεν θα ήταν πονηράδα να το πω , αφού αυτή η εξέλιξη έγινε ακριβώς την στιγμή που η κατοχή γινόταν πιό σκληρή, αλλά δεν γράφω αυτές τις σελίδες θέλοντας να κάνω τον πονηρό. Σιγά-σιγά που ο μύθος της συνεργασίας γινόταν πιό αόριστος, που η συμφιλίωση γινόταν πιό δύσκολη, που τα σφάλματα μαζεύονταν από την μιά ή την άλλη μεριά θαύμαζα με αυξανόμενη νοσταλγία εκείνο που μου είχε φανεί απαραίτητο, και σκεφτόμουν ότι μιά μέρα, με οποιοδήποτε τίμημα, τα πράγματα θα διορθώνονταν πάλι. Δημοσιογράφοι με επίπληξαν σκληρά γιατί έγραψα μία μέρα σ'ένα άρθρο, ότι οι πιό εξέχοντες από εμάς



αγάπησαν λιγότερο ή περισσότερο την Γερμανία, και θα τους μείνει μιά γλυκειά ανάμνηση. Θα μπορούσα να απαντήσω, εάν ήμουν ελεύθερος, ότι ήταν μία φράση αποχαιρετισμού φίλων, αυτό που γράφεται όταν όλα έχουν τελειώσει και μένει μόνον η λυπηρή νοσταλγία και η φιλοφρόνηση. Αλλά δεν ήθελα να θεωρήσω τελειωτική αυτή την ρήξη μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας, που ήταν ένα γεγονός αναντίρρητο την άνοιξη του 1944. 'Αλλοι θα ξανα-ασχοληθούν ίσως υπό διαφορετική μορφή, μ'αυτήν την επιθυμία ξανασυμφιλιώσεως που ήταν το όνειρο πολλών διαφόρων πνευμάτων. Ο ίδιος ο Στρατηγός DE GAULLE έγραφε το 1934, δηλαδή μετά την άνοδο του HITLER : αρχίζοντας "να ονειρευτούμε μεγάλα πράγματα που οι δυό λαοί θα μπορούσαν να κάνουν μαζί". Σ'όλα αυτά τα χρόνια πού έπρεπε να είναι σκληρή με τους άλλους η Γερμανία έδειξε να δέχεται με σκληρότητα, τα χτυπήματα που της δίναν. 'Εδειξε περίσσια την ζωτικότητά της, την ικανότητα προσαρμογής, το κουράγιο και τον ηρωισμό της.Στις καμένες από φώσφορο πολιτείες της ένας λαός ολόκληρος ρίχτηκε σε μία κοινή προσπάθεια και στις κατακτημένες χώρες απ'όπου τον έδιωχνε η αμερικάνικη ή η ρωσική δύναμη, ο μαχόμενος Γερμανός πολέμησε, απομονωμένος, με εκείνη την δύναμη της απελπισίας που ο καθένας ειλικρινά αναγνώρισε, και που ο THIERRY MAULNIER εξύμνησε σε ένα άρθρο που τον τιμά λίγες μέρες μετά την πτώση του Παρισιού. Είναι αδύνατο όλες αυτές οι αρετές να χάθηκαν για πάντοτε. Αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του πολιτισμού μας.

Οπως έγραφε ο ALFRED FABRE-LUCE στο εξαιρετικό του βιβλίο που του στοίχισε την γερμανική φυλακή, πριν του στοιχίσει την φυλάκιση από την αντίσταση: "Αυτοί θα νικηθούν από, τους αριθμούς και το χρήμα, αλλά εμείς δεν θα

πρέπει να ξεχάσουμε αυτά τα χρόνια της συμφωνίας". Γράφω αυτές τις γραμμές διότι είμαι ακόμα συνειδητός. Διότι νομίζω ότι το χαμένο έργο της γενιάς του 1918, και μετά εκείνης του 1940, το έργο της ειρήνης, θα πρέπει να επανέλθει μία μέρα, και που ταυτίζεται με την ξανασυμφιλίωση Γαλλίας Γερμανίας. Διότι σκέφτομαι πάντα φιλικά τους γερμανούς που γνώρισα, και είναι συνειδητοί, και πιό πολύ τον φίλο μου τον KARL HEIHZ BREMER που έπεσε στο ανατολικό μέτωπο τον Μάϊο του 1942. Διότι πιστεύω ότι αυτό μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς να αρνηθείτε ούτε εμάς, ούτε τους νεκρούς σας, ούτε το άδικο κακό που κάναμε ο ένας στον άλλο. Και θα πρέπει να φτάσουμε σ'αυτό το σημείο. Δεν είναι αλήθεια αγαπητό μου παιδί της τάξης του 1940;

10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1944

Δεδομένου ότι αυτές οι σημειώσεις έχουν πρωτίστως πολιτικό χαρακτήρα, σκοπεύω να τις συνεχίσω και να ερευνήσω αυτό που στο μέλλον θα παραμείνει αντί εκείνου που εμείς ονομάσαμε Φασισμό. Κατά την γνώμη μου, αυτή η λέξη σημαίνει το σύνολο των ιδεών και περισσότερο ακόμη των μύθων στους οποίους δώσαμε αυτό το όνομα, χωρίς να διατηρεί πάντοτε καλές σχέσεις με τον Ιταλικό Φασισμό, ο οποίος είναι έργο μιας εικοσαετίας εξαιρετικά εφήμερης. Ο Μουσολίνι, ευφυής άνθρωπος παρά τα λάθη του, προσπάθησε να πλάσει τον Ιταλικό λαό κατά το ρωμαϊκό πρότυπο. Αποξήρανε βάλτους, χάραξε δρόμους, ξανάδωσε ένα φαινομενικό κύρος σ'ένα λαό που κάποτε του έλειπε, ένα κύρος που στηρίχτηκε στη γέννηση του επαναστατικού χάους. Αλλά έκανε το λάθος να εμπλέξει σε πόλεμο έναν λαό που δεν ήθελε να πολεμήσει, (και επιπλέον ένοιωθε πόσο άδικος ήταν ο πόλεμος εναντίον της Γαλλίας). Τέλος, να δώσει στην αστυνομική και γραφειοκρατική μηχανή του κράτους μία υπερτροφική ανάπτυξη. Ολα αυτά κατέρρευσαν μέσα σε λίγες εβδομάδες.

Πιστεύω ότι ο Μουσολίνι θα παραμείνει μια γοητευτική θύμιση για τον αυριανό Ιταλικό λαό. Μια θύμιση όμως, που δεν θα είναι ενθουσιώδης, δυναμική και φορέας νέων ενεργειών. Τουλάχιστον όχι περισσότερο δυναμική και ενθουσιώδης από αυτή ενός Μεδίκου για παράδειγμα. Νομίζω ότι δεν θα μπορέσει να ξαναπροβληθεί όπως ένας Ναπολέων ή ένας Χίτλερ. Κι αυτό γιατί θέλησε να προχωρήσει πολύ μακριά για τον λαό του, αυτόν τον Ιταλικό λαό ευγενικό στις συντεχνιακές τάξεις και τις τάξεις των χωρικών, πιό συχνά όμως ανυπόφορο στον αστισμό του.

Ο Φασισμός μας δεν είναι σαν τον Ιταλικό. Πριν από πολύ καιρό πιστεύαμε ότι ο Φασισμός ήταν μία ποίηση, η ίδια η ποίηση του ΧΧ αιώνα (μαζί με τον κομμουνισμό αναμφίβολα). Και σκέφτομαι ότι αυτό δεν μπορεί να πεθάνει. Τα παιδιά που θα γίνουν νέοι είκοσι χρονών, θα μάθουν με θαμπωμένο θαυμασμό γι'αυτόν τον ενθουσιασμό εκατομμυρίων ανθρώπων, για τις συγκεντρώσεις της νεολαίας, τη δόξα του παρελθόντος, τις μητροπόλεις του φωτός, τους ήρωες που ήταν έτοιμοι γι'αγώνα, τη φιλία μεταξύ των νεολαίων των αφυπνισμένων εθνών, τον Jose Antonio, τον απέραντο και φλογερό Φασισμό. Ξέρω καλά ότι και ο κομμουνισμός έχει το μεγαλείο του, εξ'ίσου ενθουσιώδες και ίσως σε 1000 χρόνια οι δύο επαναστάσεις του ΧΧ αιώνα συγχωνευθούν. Θα μου επιτραπεί όμως να πω ότι στην Φασιστική Επανάσταση το έθνος συνδέεται με μία έννοια πιο μεθυστική, πιο αξιοσημείωτη. Το ίδιο το έθνος είναι μία ποίηση.

Ολα αυτά μπορούν να νικηθούν απ'τον απατηλό φιλελευθερισμό, απ'τον αγγλοσαξωνικό καπιταλισμό, αλλά δεν θα πεθάνουν. Οπως δεν πέθανε η επανάσταση του '89 στον ΧΙΧ αιώνα, παρά την επιστροφή των βασιλέων. Κι εγώ, παρ' όλο που σ'αυτούς τους τελευταίους μήνες υπήρξα αρκετά δύσπιστος για τα πολλά λάθη του Ιταλικού Φασισμού, του Γερμανικού Εθνικισμού και του Ισπανικού Φαλαγγισμού, είμαι σίγουρος ότι δεν θα μπορέσω ποτέ να ξεχάσω την εξαίσια μεγαλοπρέπεια του παγκόσμιου Φασισμού της νιότης μου, του δικού μας Φασισμού.

Σε μία συνέντευξη που έδωσα σε προτεστάντες φοιτητές, οι οποίοι μου ζήτησαν να μιλήσω (θυμάμαι ότι ήταν η τελευταία μέρα του μηνός, ημέρα του θανάτου του GIRANDOUX, του οποίου τους διάβασα μερικά αποσπάσματα), προσπάθησα να εξηγήσω πως το ιδανικό καθεστώς θα ήταν εκείνο που θα κατόρθωνε να συνδιάσει τις μεγαλειώδεις ιδέες του Εθνικοσοσιαλισμού, την ανύψωση της νεολαίας και του κύρους του κράτους που μου φαίνεται ίδιον του Φασισμού, με το σεβασμό της ατομικής ελευθερίας που είναι αναμφισβήτητο κληροδότημα του αγγλικού συντάγματος (ελευθερίας που απεναντίας, είναι συχνά περιφρονημένη στις Η.Π.Α.). Γιατί είναι προφανές-χωρίς βέβαια, να πιστεύουμε τις ιστοριούλες που θέλουν να μας ταϊσουν σχετικά με την ψυχική κατάσταση των Γερμανών και των Ιταλών-ότι σ' αυτές τις χώρες η ατομική ελευθερία περιορίζονταν όλο και περισσότερο. Ο πόλεμος μας έχει διδάξει με ποιό τρόπο μπορούν να πραγματοποιηθούν αυτοί οι περιορισμοί. Αυθαίρετες συλλήψεις που διαρκούσαν για μήνες ενίοτε χωρίς κίνητρο, απουσία κανονικών δικών, εξορίες κ.λ.π., έφθασαν μερικές φορές σε τέτοιο σημείο, που μας έκαναν να αναλογισθούμε με μελαγχολία εκείνο το άρθρο της Μεγάλης Χάρτας που προβλέπει, εάν θυμάμαι καλά, ότι κανείς δεν μπορεί να συλληφθεί και να κρατηθεί περισσότερο από 24 ώρες χωρίς να προσαχθεί σε δίκη. Ομως αυτά δεν συνέβησαν μόνο στην Γερμανία. Η Γαλλική δημοκρατία περιφρόνησε την ελευθερία-προπαντός εν καιρώ πολέμου- και το καθεστώς "της απελευθέρωσης" το 1944, θ'αρχίσει γεμίζοντας τις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως με 300.000 Γάλλους. Παραμένει μόνο

το γεγονός ότι ο Φασισμός είχε στο παρελθόν του μία αστυνομική δικτατορία, συχνά βαρειά. Πέντε χρόνια μετά τον Ισπανικό πόλεμο τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως του Φράνκο είναι ακόμη γεμάτα μα όλα αυτά μπορούν εύκολα να συγχωρεθούν και να δικαιολογηθούν αν λάβουμε υπ'όψη μας τις συνεχείς απειλές για επανάλειψη του εμφυλίου πολέμου. Μια τέτοια κατάσταση δεν λύνεται με ειρήνευση. Θέλω λοιπόν να είμαι ειλικρινής, να πω γι'αυτά που δεν γνωρίζουμε πριν απ'τον πόλεμο και να μιλήσω γι'αυτή τη νοσταλγία ελευθερίας που ο Φασισμός μας δημιούργησε. Είναι βέβαιο ότι η εξαιρετική ποιησή του μας είναι κοντινή και ότι ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ παραμένει η πλέον ενθουσιώδης ΑΛΗΘΕΙΑ του ΧΧ αιώνα, η κυρίαρχη κατάσταση. Οι κριτικές που μπορούν να γίνουν για το Φασισμό και τα λάθη που μπορούν να του καταλογισθούν αφορούν ελλείψεις σε εθνικό επίπεδο, συμπτωματικά σφάλματα, τον ίδιο τον πόλεμο (και σ'αυτή την περίπτωση οι δημοκρατίες έπραξαν τα ίδια λάθη, αν πρόκειται για λάθη). Αλλά η θέρμη του, το μεγαλείο του, η εξαίσια φλόγα του, όλα αυτά του ανήκουν. Μία συγκέντρωση νεολαίας μέσα στη νύχτα, η αίσθηση του να είσαι μέρος του σώματος ενός έθνους, οι παρελάσεις που ήταν αφιερωμένες στη μνήμη των ηρώων και μαρτύρων του παρελθόντος, μία ατέλειωτη γιορτή είναι τα στοιχεία της Φασιστικής ποίησης. Και είναι αυτό που αποτελεί την τρέλα και τη γνώση της εποχής μας, είναι αυτό που μετά από 20 χρόνια, η νεολαία που ξεχνα ελαττώματα και λάθη, θα κοιτάζει με θαμπωμένη επιθυμία και αγιάτρευτη νοσταλγία."

12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Φαντάζομαι, μερικές φορές, ότι στην ζωή ενός λαού κάθε τι είναι χρήσιμο, ή καλύτερα ακόμη, ότι κάθε άνθρωπος μπορεί να είναι χρήσιμος. Είναι μία αισιοδοξία λίγο υπερβολική, και κατά βάθος συγγενική με εκείνη του LEIBNITZ που μελετήσαμε στο σχολείο και με την θεωρία του περί του καλύτερου εκ'των δυνατών κόσμων. Η ιστορία λέει ότι ο CLEMENCEAU κατηγορήθηκε σαν πράκτορας της Αγγλίας και ένας καταστροφέας όλων των εθνικών μας δυνάμεων, λίγο πριν να γίνει για μερικούς μήνες η ίδια η ενσάρκωση της απειλούμενης πατρίδας όταν στην συνέχεια επόπτευε για μία ειρήνη σπάνιας ηλιθιότητας-. Νομίζω ότι, όταν η ιστορία θα επιτύχει να είναι αντικειμενική, θα αναγνωρίσει την σημασία των ανθρώπων της "συνεργασίας". Δεν μιλώ γι'αυτούς που παίξανε διπλό παιχνίδι, αλλά για όσους δράσανε νόμιμα. Χωρίς την παρουσία τους, χωρίς εκείνο το λεπτό παραπέτασμα των συνεργατών που σηκώθηκε μεταξύ του εισβολέα και μίας χώρας ξαφνικά ξεσηκωμένης, δεν θα υπήρχε καμιά διέξοδος όχι μόνον για όλη την Γαλλία, αλλά ούτε για εκείνη την μερίδα αυτής που ήταν αντιγερμανική και που πήρε την εξουσία το καλοκαίρι του 1944. Μια χώρα, κατά την γνώμη μου, δεν είναι μία ιδέα ακαθόριστη, αλλά μία πραγματικότης με σάρκα και οστά: είναι οι άνδρες της, οι γυναίκες της, τα παιδιά της, και η γη της. Είναι σίγουρο ότι χωρίς την εκεχειρία θα ήτανε 5.000.000 αιχμάλωτοι, αντί για 2.000.000, από τους οποίους οι μισοί επιστρέψανε μόλις μετά από 2 χρόνια. Χωρίς την δηλωμένη συνεργασία θα είχαμε από πολύ πιο πριν εξεγέρσεις, τρομοκρατία, τους ελεύθερους σκοπευτές και κατά συνέπεια όλο και πιο σκληρά αντίποινα και μια μεθοδική διαρπαγή των πλούτων. Οι αντιπαλοί μας μπορούν να καγχάζουν, να δημιουργούν καταλόγους νεκρών, να μιλούν για λεηλασίες αγαθών. Δεχόμαστε ακόμη ότι έχουν δίκιο. Αλλά ποιός δεν κατανοεί ότι αυτό το κακό θα ήταν δεκαπλάσιο χωρίς την συνεργασία ; Δεν θέλω να πω μ'αυτό ότι αυτή ήταν η πολιτική του "μη χείρον βέλτιστον ει". Θελήσαμε να προστατεύσουμε την ζωτικότητα της Γαλλίας, και κάτω από την σκιά της η ίδια η αντίσταση μπόρεσε να ζήσει και να ευδοκιμήσει, χωρίς, εννοείται, να το θέλουμε εμείς. Σταθήκαμε συνεργάτες στο μέτρο που επιθυμήσαμε να προστατέψουμε το αίμα και την γαλλική γη, ακόμη και αν η Γαλλία και ο Γαλλικός λαός ήταν αντίπαλοι απέναντι μας και στις ιδέες μας. Μου φαίνεται δύσκολο να κάνω να δεχτεί αυτά τα θέματα, τόσο απλά, σε ένα κοινό αιρετικό, και δεν θα προσπαθήσω βεβαίως. Αλλά αυτή μου φαίνεται η αλήθεια.

14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Χθές ήταν 13 Νοεμβρίου, μία μέρα που περιμένω πάντα με συγκίνηση. Είναι τα γενέθλια της μητέρας μου, αλλά είναι ακόμη η μέρα που πέθανε ο πατέρας μου, τριάντα χρόνια πρίν, στις 13 Νοεμβρίου 1914 στην πεδιάδα του EL HERRI, κοντά στην KHENIFRA. Για δες τι ονειρευόμουνα χθες, σ'αυτήν την φυλακή του FRESNES, κάτω απ'το βάρος μιας παρόμοιας κατηγορίας. Κάθε χρόνο, η επιστροφή της 13ης Νοεμβρίου και αυτού του λυπητερού μήνα, μοιάζει νά'ναι γεμάτη απειλές, και αισθάνομαι ξαλαφρωμένος μόνον όταν περνά. Δεν θα ήθελα να παρουσιαστώ ειδικά αυτή την μέρα στο δικαστήριο, ίσως από δεισυδαιμονιστικό φόβο. Περίεργο αλλά πέρασα τη μέρα μου ήσυχα, αγνοώντας τίνων κινδύνων ήταν πρόαγγελος.

Σκέφθηκα για τους νεκρούς μου και τό'γραψα στη μάνα λέγοντάς της ότι αισθανόμουνα να με προστατεύουν: ο πατέρας μου που ήταν ένας τζέντλεμαν, η γιαγιά μου που μόλις πρόλαβα να γνωρίσω, αλλά της οποίας θυμάμαι με αφοσίωση πάντα την στοργή και το χαμόγελο. Αυτοί μου παραστέκονται και τελικά πιστεύω στους νεκρούς και στα πνεύματα. Η μέρα που ήταν κρύα και μουντή απ'έξω όπως και μέσα στο κελί, μου φάνηκε λιγώτερο οδυνηρή απ'όσο δεν το φανταζόμουν, ακόμη και διαχέουσα μία παράξενη γλυκύτητα.

Σκέφτομαι μερικές φορές αυτή την χρονιά

του 1944, τριακοστά γενέθλια του πρώτου μεγάλου πολέμου του αιώνα. Αν το Νοέμβριο του 1914, εδώ και τριάντα χρόνια, λέγανε στη μάνα ότι μια μέρα θα με κατηγορούσαν ότι ήμουν πράκτορας της Γερμανίας, και ότι εκείνη η ίδια, μετά από τριάντα χρόνια, θα περνούσε τρεις βδομάδες στην φυλακή, μαζί με κλέφτες και πόρνες, για τον ίδιο λόγο... Θα μπορέσω άραγε ποτέ να συγχωρέσω στην τρέλα του καιρού μου ένα τόσο ελεεινό πράγμα ; Την ήξερα σαν μία γυναίκα λίγο φιλόσοφη, για καλή της τύχη, προτιμώντας να ειρωνεύεται και ικανή, αν αυτή η κατάσταση δεν διαρκούσε πολύ, να διασκεδάζει αργότερα διηγώντας τις ατυχίες της, και εγώ δεν θα μπορέσω να ευχαριστήσω ποτέ αρκετά τον Ουρανό που μου χάρισε μία μητέρα τόσο συνετή. Αλλά τι σημασία έχει! Και η ανάμνηση των ημερών εδώ και τριάντα χρόνια, και του πατέρα μου που σκοτώθηκε σ'εκείνη την βραχώδη και θλιβερή πεδιάδα που είδα μετά από 23 χρόνια, με βασάνισε για πολύ καιρό.

Μετά θυμάμαι όταν ήμουν 17 χρονών, στο κολέγιο του Μεγάλου Λουδοβίκου στο οποίο ετοιμαζόμασταν για το πανεπιστήμιο, αν μας λέγανε, σε μένα και στον MAURICE BARDECHE, όταν ήμασταν στην πιο βαθειά αδελφική φιλία, φως της εφηβείας μου, ότι μετά από 20 χρόνια, θα ήμασταν και οι δυό στη φυλακή ή στο στρατόπεδο συγκέντρωσης, δεν θα μέναμε έκπληκτοι;

Στα 17 χρόνια είναι κανείς έτοιμος για κάθε περιπέτεια, καλή ή άσχημη, για την φυλακή ή την εξουσία, για τα πιο τρελά σχέδια γραμμένα σ'ένα απλό χαρτί, και καμιά πρόβλεψη δεν μοιάζει κατώτερη από τις υποσχέσεις της μοίρας. Ναί, στ'αλήθεια, οι κατηγορίες για προδοσία, το χάος, ο πόλεμος, η επανάσταση, κι'εμείς οι ίδιοι μπλεγμένοι μέχρι τον λαιμό σ'όλα αυτά, θα το βρίσκαμε πολύ πιθανό, και ίσως ακόμη, από μία άποψη, επιθυμητό. Σήμερα δεν μου φαίνεται πια επιθυμητή αυτή η αταξία, και αναρωτιέμαι, πώς ο MAURICE μου έγραψε, ότι εμείς, στην ουσία, ζητούσαμε λίγα πράγματα στη ζωή-λίγη ευτυχία στην αδελφική φιλία, μια εστία ήσυχη και καλά προφυλαγμένη-και είναι λυπηρόν να βλέπεις να καταρρέουν όλα τόσο απρόβλεπτα.

Εκτός από αυτό, πρέπει να ξανακαλέσουμε το πνεύμα των 17 μας χρόνων, όταν ήμασταν τ'αγόρια με τις μαύρες μπλούζες-στην δικιά μου ήταν κεντημένη η κουκουβάγια της Αθηνάς, η οποία συμβολίζει την αρχαιότητα και την τάξη-και την φυσική αποδοχή των περιπτώσεων της ζωής που με βοηθάει τις μέρες που περνώ.

Ο HENRY P. που από καιρό απέχει από κάθε θρησκευτική πρακτική, μού'γραφε σ'ένα γράμμα του που στάθηκε πολύτιμο για την αφοσίωσή του:"θυμάσαι; Μιλούσαμε για Θεό, και είχα την εντύπωση ότι καθένας από μας θα ήταν ευτυχής να ξέρει ότι ο άλλος λάτρευε την Παναγία και τους Αγίους. Εγώ δεν πιστεύω, και αναμφίβολα δεν θα δεχτώ τον παπά - μας έχουν λίγο πολύ πικράνει μ'αυτήν την θρησκεία τους- αλλά κάθε βράδυ προσεύχομαι στην Παρθένα για σας, αγαπημένοι μου φυλακισμένοι, και για κείνους που πέφτουν θύματα σ'όλη την καϋμένη Πατρίδα μας από μια τρομερή και απάνθρωπη καταπίεση". Μου γράφει ακόμη: "όταν θα ξανάλθουν οι μέρες της ειρήνης, δεν θα πολεμήσω παρά για δύο μόνον πράγματα : την μαύρη σημαία και τους συντρόφους μου. Τότε περισσότερο από ποτέ θα πρέπει να ξαναθυμηθούμε τα εγκλήματα της κοινωνίας". Γι'αυτή την τελευταία φράση είναι άχρηστη κάθε επεξήγηση. Αλλά θεωρώ την άλλη - το μαύρο λάβαρο και τους συντρόφους - σαν ένα από τα πιο ιερά μου καθήκοντα.

21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Δεν θέλω να μιλήσω εδώ για τα κρυφά και τα φανερά της πολιτικής, ή ακόμη περισσότερο για τους απόηχους που μας φθάνουν εδώ στην φυλακή από τις συζητήσεις των δικηγόρων, οι επισκέψεις των αγαπητών προσώπων, οι σπάνιες εφημερίδες που κατορθώνουμε να διαβάζουμε στα πεταχτά και των οποίων η πνευματική μετριότητα, εκτός από σπάνιες εξαιρέσεις, με ανατριχιάζει απαίσια. Ολα αυτά συγκεντρώνονται σε λίγα θέματα: μιλάνε για ειρήνευση ενώ την ίδια στιγμή δεν πιστεύουνε στην συμφιλίωση. Παρ'όλα αυτά η αλήθεια μου φαίνεται απλή: μερικοί, κατά βάθος πιστεύουν, και χωρίς νά'χουν το κουράγιο να το πουν, σ'αυτήν την ειρήνευση, σ'αυτήν την εθνική συμφιλίωση που δεν πιστεύω ότι μπορεί να επέλθει πριν από το τέλος του πολέμου- αλλά η κυβέρνηση, προβληματιζόμενη επίσης, δεν έχει ούτε το κύρος, ούτε το κουράγιο να την πραγματοποιήσει. Οι κομμουνιστές, κρατούν τα πάντα στα χέρια τους, δεν θέλουν εκλογές γιατί αυτές θα σήμαιναν την εκδήλωση μιας ισχυρής μειονότητας αντικομμουνιστών - εάν όχι αναμφίβολα μια πλειοψηφία -. Και στο Βέλγιο ξέσπασε μιά κρίση που οι Αμερικάνοι επίλυσαν προσωρινά, διατάζοντας τις αντάρτικες ομάδες να παραδώσουν τα όπλα. Αλλά οι συλλήψεις συνεχίζονται, οι δικαστικές φυλακές είναι γεμάτες, κελιά φτιαγμένα για ένα άτομο που φτάνουν να φιλοξενούν οκτώ κάθε φορά, τα στρατόπεδα του BRANCY, του NOISY, του SAINT DENIS, δεν αδειάζουν, και οι επιτροπές που καθορίζουν την ελευθερία εκείνου ή του άλλου φυλακισμένου, δεν καταφέρνουν να εκτελούνται οι αποφάσεις τους. Καταλήφθηκε με επίθεση η φυλακή του ANNECY και εκτελέσθηκαν αρκετοί κρατούμενοι. Αλλά καθημερινά μαθαίνουμε για διαφορετικές σκληρότητες, που δεν έχουν πια ούτε το ελαφρυντικό της οργής των πρώτων ημερών. Και μερικές φορές σκοτώνουν στις φυλακές κρατούμενους στους οποίους είχε δοθεί χάρη. Η ειρήνη δεν θα ξαναέλθει ποτέ αν συνεχίσουν να διοικούν οι κομμουνιστές, και θα επαληθευτούν οι χειρότερες προβλέψεις μας αυτών των τελευταίων χρόνων. Οι καλόπιστοι αστοί και οι Αγγλοσάξωνες

θα εξαπατηθούν γι'ακόμη μια φορά. Δεν θα προβληματιζόμουν καθόλου, αλλά δυστυχώς ήταν οι ίδιες μας οι ελπίδες που παίζονται, και δεν θα παρηγοριόμουν ούτε αν θα με θάβανε ή με φυλακίζανε μαζί με τον MAURIAC αναφέρω τον MAURIAC γιατί αυτός αγωνίσθηκε πολύ για όλα αυτά και γιατί τώρα συνειδητοποίησε τους κινδύνους, και ήλθε να με βοηθήσει με πολύ κουράγιο, ξεχνώντας τις παλιές διαφωνίες-και μάλλον αυτό θα συμβεί, σύμφωνα με την λογική τάξη των πραγμάτων.

Μερικές φορές ξαναγυρίζω στον γέρο δαίμονα της καθημερινής πολιτικής, θέλω να μάθω όσα συμβαίνουν γύρω μου, να μαντέψω τις μελλοντικές εξελίξεις, ενώ θάπρεπε λογικά όλα αυτά να βρίσκονται μακριά από τις σκέψεις μου. Για να πω την αλήθεια θα αισθανόμουν πιο ήσυχος, πολύ πιο ήσυχος, αν ήξερα ότι οι δικοί μου είναι ασφαλείς. Αλλά παντού χάος, το σπίτι κατειλημένο, οι φίλοι μακρυά, γύρω μου φυλακισμένοι, η αδελφή μου μόνη, όλα αυτά γίνονται αβάσταχτα. Η νύχτα κατά την φυλάκισή μου στην Γερμανία ήταν γλυκειά και φιλική. Μού'ρχονταν στο μυαλό εκείνες οι νύχτες οι παλιές εικόνες της νιότης μου. Εδώ η νύχτα μου είναι οδυνηρή και ατέλειωτη, γιατί κατά τις οκτώ τη νύχτα σβήνουν τα φώτα, και δεν χαράζει πριν απ'τις οκτώ το πρωί-εμείς δεν έχουμε ρολόγια-, και ξυπνώ νύχτα, ίσως κατά τις τρείς με τέσσερις το πρωί, δεν ξέρω, και μού'ρχεται κάθε λύπη. Δεν βλέπω πως ο MAURICE θα μπορέσει να βγει από το στρατόπεδο του DRANCY, όπου κρατείται χωρίς λόγο, ούτε πως οι δικοί μου θα μπορέσουν να ζήσουν μια ήσυχη ζωή στη SENS ή στο PARIS, ούτε πως το μέλλον της χώρας μου θα μπορούσε νά'ναι λιγότερο δυσοίωνο. Ποιός ξέρει τι θα σκεφθούν για μένα, τι θα λένε αργότερα στα παιδιά που τόσο αγαπώ ; Ποιός ξέρει πως θα μορφωθούνε σ'εκείνα τα σχολεία ; Μετά απ'όλα αυτά μερικοί Ρώσσοι, 30 χρόνια πριν, δεν θα'χανε πιστέψει στην επανάσταση και στην αποτυχία της ζωής των, ενώ τώρα είδανε το κάθε τι γύρω τους να καταρέει και ακόμη περιμένουν...

Ελαβα ένα γράμμα από τον JACQUES N. που γνώρισα ενώ προετοιμαζόταν για την ακαδημία του SAINT CYR, και αφού ξαναεπέστρεψε μετά τον Νοέμβριο του 1942 στην πολιτική ζωή, μέλος του EQUIPES NATIONALES - Εθνικών ομάδων -, βοηθούσε στον καθαρισμό των ερειπίων του, συμετείχε νομίζω και στην εθνοφυλακή. Ενα παιδί γεναίο και τίμιο. Τώρα κατατάχθηκε στο στρατό, όχι από πολιτική πεποίθηση, αλλά γιατί ήταν γεννημένος στρατιώτης. Μου'πε ότι το'κανε χωρίς να θρέφει την ελάχιστη ελπίδα. Οποιοσδήποτε άλλος στη θέση του θα επαρκούνταν σ'αυτά που έχει. Πιστεύω ότι μια χώρα που απογοήτευσε τόσο τη νεολαία της, για πέντε συνεχή χρόνια, διέπραξε ένα ασυγχώρητο σφάλμα.

Ο BENOIST-MECHIN, που τυχαίνει μερικές φορές να συναντήσω στο προαύλιο της φυλακής, μου'πε μια μέρα τα λόγια του συνταγματάρχη FONCK, πιλότου του άλλου πολέμου, κρατούμενου ακόμη κι'αυτού σαν "προδότη" (θα είχαν ανακαλύψει ότι ήταν ένας κακός Γάλλος). Ο FONCK του είχε πει: "Η Αμερική έχει άδικο να πεισματώνει. Γιατί ακόμη κι αν η Γερμανία νικηθεί-και το παιχνίδι δεν τελείωσε ακόμη-θα πέσει αφού πρώτα δώσει στον κόσμο την εικόνα μιας αντίστασης που θα μείνει υπέρτατη ανά τους αιώνες". Βρίσκω αυτά τα λόγια εγκυρότατα και τα επικροτώ απόλυτα. Η Γερμανία αναγκασμένη να αμυνθεί, μπορεί να μας έκανε πολύ κακό τον τελευταίο χρόνο, και θα μπορούσε να μας κάνει πολύ ακόμη, και είναι αλήθεια ότι φοβάμαι τα νέα όπλα που ετοιμάζει, και είναι βέβαιο ότι αυτή η όλο και περισσότερο αυξανόμενη επιμονή, πέρα απ'τα λογικά όρια, κρύβει μέσα της κάτι το ηρωικό και υπεράνθρωπο μπρος στο οποίο η ιστορία, ότι και να συμβεί θα είνα υποχρεωμένη να υποχωρήσει. Το γράφω εδώ μέσα στη φυλακή μου με πλήρη συνείδηση του ότι λέω. Θα'πρεπε λογικώς σκεφτόμενοι, ότι εφ'όσον ήταν περικυκλωμένη από παντού και πολιορκημένη, έχοντας εμπρός της την πανίσχυρη αμερικανική πολεμική μηχανή και τις Ρωσσικές δυνάμεις, η Γερμανία δεν μπορεί παρά να καθυστερήσει όσο περισσότερο μπορεί τη στιγμή της ήττας. Και παρά την τόση πίεση, αρχίζει να σκέφτεται ότι μία στιγμιαία ανατροπή των γεγονότων θα αρκούσε να προκαλέσει ένα σχίσμα στο συμμαχικό στρατόπεδο και μια αναβίωση της διπλωματικής δραστηριότητας. Διότι έναντι ενός μόνο εχθρού η Γερμανία θα ήταν αρκετά δυνατή για να συμμετάσχει στην ειρήνη σαν έθνος που δεν νικήθηκε. Αλλά για να επιτευχθεί μια ανατροπή των συμμαχιών, χρειάζεται να είναι ανά δύο, όπως είναι ανάγκη να είναι δύο για να παντρευτούν, και δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι η Γερμανική διπλωματία βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο δυνατοτήτων με το θαυματουργό αρρενωπό και στρατιωτικό κουράγιο της Γερμανίας. Παρ'όλα αυτά είμαι όσο ποτέ άλλοτε σίγουρος ότι το μέλλον θα δικαιώσει εκείνους που πιστεύουν αναγκαία τη συμμαχία μ'αυτόν τον υπέροχο λαό. Αν εμείς δεν το καταλαβαίνουμε, θα το καταλάβουν η Αγγλία και η Ρωσία.

3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Κάπου κάπου μου'ρχεται στη μνήμη μία φράση ενός συντρόφου στο NOISY LE SEC. Ένας κρατούμενος χωρίς κανένα σοβαρό λόγο, όπως και πολλοί άλλοι εξ'άλλου. Είχε συμμετάσχει στον άλλο πόλεμο σαν έφεδρος αξιωματικός και σ'αυτόν φυλακίστηκε. Παντρεμένος με δύο παιδιά, παλιό μέλος του "Πύρινου Σταυρού", ο τέλειος τύπος του Γάλλου αστού, τίμιος και εργατικός. Δεν μπορούσε να χωνέψει αυτό που του συνέβει και τη σύλληψή του. Και μία μέρα μου είπε με πικρία:"Υπηρέτησα πάντοτε την πατρίδα μου όσο καλύτερα μπορούσα. Δεν θα μπο-

ρέσω ποτέ να της συγχωρέσω αυτό που μου έκανε". Οπως η απόγνωση του μικρού JACQUES N., πιστεύω ότι μια παρόμοια αποθάρυνση θα πρέπει να προστεθεί στα ήδη σκληρά χτυπήματα ενός έθνους.

Και σε παρόμοιες στιγμές, αγαπητό μου παιδί που το 1960 θα είσαι είκοσι ετών, αναρωτιέμαι τι θα σκεφθείς αργότερα, εσύ που θ'αρχίσεις να ζης όταν το κάθε τι θά'χει αλλάξει πολύ γύρω μας. Δεν ξέρω αν θα'σαι κομμουνιστής ή φιλελεύθερος ή αν το παλιό εθνικιστικό όνειρο θα αναγεννηθεί απότομα σε μια ταραγμένη Ευρώπη. Δεν ξέρω αν θα με σκεφθείς, αν θα σκεφθείς όλους εμάς με έλεος με περιφρόνηση ή απέχθεια, και αν αυτό που για μας υπήρξε η ίδια η ουσία της ζωής δεν θα'ναι για σένα άλλο από μια αόριστη σκέψη. Αλλά σκέφτομαι ότι η απάνθρωπη συμβουλή του RENAN στον ενθουσιώδη νέο DEROULEDE στο τέλος του περασμένου αιώνα-συμβουλή που εσύ, ότι και να πιστεύεις, είμαι σίγουρος ότι δεν θα δεχόσουνα-,παραμένει μια πικρή και βαθειά αλήθεια:"Νέε, η Γαλλία, ψυχοραγεί. Μην ταράζεις την αγωνία της".

31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Να η τελευταία μέρα του χρόνου. Εσύ που θα με διαβάσεις, νομίζεις ότι είναι αναγκαίο να τελειώσω μ'αυτήν την φράση ; Δεν ξέρω εάν θα μπορέσω να σου εξηγήσω την εναλλαγή των ιδεών μας, των ελπίδων μας, και των φόβων μας. Και δεν ξέρω εάν θα το καταλάβεις. Μερικές φορές, το εξομολογούμαι, θα ήθελα να ευχηθώ στον αυριανό Γάλλο να ζήσει ήσυχος και να μην ξεχάσει τον πόλεμο και την πολιτική, και μερικές φορές το παλιό μας όνειρο του μεγαλείου σηκώνει μπροστά μου τους μύθους του. Δεν φροντίζω να βάλω τάξη σ'αυτές τις αντιθέσεις. Δεν με φέρνουν σε αμηχανία καθόλου. Αλλά οι τελευταίες μέρες αυτού του τραγικού έτους ήταν οι πιο σκοτεινές απ'όλες. Δεν νομίζω να είχα άδικο όταν εδώ κι ένα μήνα μιλούσα για την γερμανική ζωτικότητα πράγματι, πριν από λίγο καιρό, μια χειμερινή επίθεση σκόρπιζε τον πανικό στους πρόσφατους λιμπεραλιστές, και ενέπνεε καθησυχαστικά σχόλια στις πρωινές εφημερίδες, παρόμοια με εκείνα του μαίου του 1940. Οποιαδήποτε είναι τα αποτελέσματα για εμάς τους ξένους, είναι ήδη καθαρό ότι για κάθε λογικό άνθρωπο η Γερμανία έχει τη σημασία της, τώρα και πάντοτε. Μετά, το κάθε τι παραμένει αβέβαιο, και όταν ξαναδιαβάζω αυτές τις σελίδες, νέε της τάξης του '40, βλέπω ότι μόνον η ύπαρξις της Γερμανίας δεν τέθηκε υπό αμφιβολία, ενώ η εικόνα της Γαλλίας μου διαφαίνεται μέσα από σύννεφα, αν και λιγότερο πυκνά από τις ελεεινές αναθυμιάσεις που αναδύονται από τους εξευτελισμούς και το αίμα. Ανάξιοι συγγραφείς, που θα ενώνονταν πριν από 10 χρόνια, για να υπερασπίσουν οποιαδήποτε κατηγορία κάθε εθνικότητας, επιτρέπουν χωρίς να διαμαρτυρηθούν να καταδικάζονται ακόμη και άνθρωποι που δεν ήτανε ούτε καν φίλοι της Γερμανίας, και ένας υστερικός "τύπος" ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί μια κοινή γνώμη όλο και πιο τρομοκρατούμενη. Εμαθα χθες το βράδυ ότι ο MAURICE μεταφέρθηκε στη φυλακή του FRESNES αφού άφησε το στρατόπεδο του DRANCY, όπου βρισκόταν προσωρινά, και τόση καταδίωξη από την κακή τύχη μ'αφήνει έκπληκτο. Σε δεκαπέντε μέρες, θα παρουσιαστώ εμπρός σ'ένα από αυτά τα δικαστήρια, στα οποία δεν αναγνωρίζω το δικαίωμα να με δικάσει, και θα χρειασθεί έτσι να παίξω τον ρόλο μου στην κωμωδία, γιατί το βασικό είναι να συμπεριφερθώ καλά, μέχρι το τέλος. Το συμπέρασμα του ήθους παραμένει πράγματι η εσωτερικότης. Η κενότης αυτού του καθήκοντος δεν το κάνει να φαίνεται λιγότερο αναγκαίο.

Τώρα, στην ερημωμένη χώρα μας, φαίνεται σαν να είχαν δίκιο όσοι φύγανε διότι για όσους έμειναν δεν ελήφθηκε καθόλου υπ'όψη η αρνησή τους να μεταναστεύσουν. Πρέπει λοιπόν να μετανοιώσουμε γι'αυτήν την άρνηση; Σκεφτόμενος, λέω μέσα μου ότι θα πρέπει ίσως να μετανοιώσω, αφού θέλησα να μείνω σε μια ηλίθια και ανάξια χώρα. Αλλά δεν μ'αρέσει να ζω χωριστά από ανθρώπους της φυλής μου, και αφού δεν μπορούσα να ενωθώ μ'αυτούς στην τρελλή, κακόβουλη ή ανόητη χαρά τους, θα πρέπει λοιπόν να μείνω ενωμένος μ'εκείνους που μ'αυτήν την χαρά υπέφεραν. Πως να ανεχτώ την σχετική ειρήνη, τα Χριστούγεννα, την ευτυχία, σε ξένες χώρες, ενώ εκείνοι που πίστεψαν σ'αυτό που εγώ ο ίδιος πίστεψα βρίσκονται φυλακισμένοι ή ακόμη στο εκτελεστικό απόσπασμα; Δεν εγκαταλείπονται οι συναγωνιστές, ακόμη και αν δεν είναι πάντα της ίδιας άποψης.

Σ'αυτή τη φυλακή διάβασα τις πολιτικές σελίδες του CHENIER, στις οποίες φαίνεται ξεκάθαρα η αληθινή εξέλιξη της επανάστασης του 1793, χωρίς αυτές τις μυθώδεις μετατροπές. Ίσως στη συνέχεια να το διαπιστώσεις και συ, και εγώ ο ίδιος στο ζητώ, σαν ένα προφητικό κλειδί των γεγονότων του 1944. Θα μπορέσεις να σκεφθείς στις τελευταίες δημοσιευμένες γραμμές του CHENIER από μια εφημερίδα ακόμη σχεδόν ελεύθερη στις οποίες ανέλυε "τον εξευτελισμό ενός μεγάλου έθνους εξαναγκασμένο να διαλέξει μεταξύ και των Ιακωβίνων. Ακόμη και μεις σήμερα έχουμε και τους Ιακωβίνους μας. Αρκεί ν'αλλάξουμε δύο ονόματα για να κάνουμε επίκαιρη την πρόταση, αλλά ο εξευτελισμός παραμένει ο ίδιος και στις δύο εποχές.

Μόνο το μέλλον θα μπορέσει να απαντήσει στις ερωτήσεις που θέτει αυτό το γράμμα. Εσύ που θα το διαβάσεις, και που θα ζήσεις ίσως σ'ένα κόσμο στον οποίο θα ξαναεμφανιστεί η πνευματική τιμιότης-κάθε θαύμα είναι δυνατόν-, θα'χεις κάνει ίσως τη δικιά σου εκλογή, και θα κοιτάξεις τις ατυχίες μας, σύγχρονες με την παιδική σου ηλικία, με την ίδια ιστορική αντικειμενικότητα που εμείς έχουμε για τον πρώτο μεγάλο πόλεμο του αιώνα. Σου ζητώ μόνον να μην περιφρονήσεις τις αλήθειες που εμείς αναζητήσαμε, την τάξη που ονειρευθήκαμε πέρα από κάθε ασυμφωνία, και να διατηρήσεις τις δύο μοναδικές αρετές στις οποίες εγώ πιστεύω: την ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ και την ΕΛΠΙΔΑ.

JULIUS EVOLA

ΒΟΥΛΗΣΙΣ ΓΙΑ ΕΜΠΡΟΣ

Οποιος αντιλαμβάνεται πραγματικά τι σημαίνει το να ανήκει στην Ευρώπη και πιστεύει σταθερά σε αυτή την Ιδέα - αυστηρά, ζωντανά, χωρίς επιμειξίες και αλλοιώσεις, βλέπει σήμερα να πλησιάζει δίπλα στον υλισμό ένας νέος και πιό ύπουλος κίνδυνος: ο κίνδυνος του πνευματισμού. Πράγματι σε λίγες εποχές, όπως και στη σημερινή στάθηκε τόσο δύσκολο στην Ευρώπη να χαράει έναν ακριβή προσανατολισμό σύμφωνο με την Παράδοσή της. Και αυτό εξ'αιτίας ενός μοναδικού φαινομένου στο οποίο η ίδια η Ευρώπη παραδόθηκε.

Σήμερα διακρίνουμε στη Ευρώπη από τη μια πλευρά έναν κόσμο καταδεκτικό, εξατομικευμένο, ξεκάθαρου ρεαλισμού (επιστήμη) και ακριβούς εφαρμογής της τελευταίας (τεχνολογία) αλλά αυτός ο κόσμος δεν γνωρίζει το Φως, ο νόμος του είναι εκείνος του πυρετώδους άγχους και της δραστηριοποίησης, το όριο του είναι η ύλη. Από την άλλη αρχίζει να εμφανίζεται μιά τάση για κάτι το "ανώτερο", για κάτι διαφορετικό - αλλά μιά τέτοια τάση αγνοεί τον νόμο της κατάφασης, την αξία της εξατομίκευσης και του ρεαλισμού και ξεσπάει σε μορφές αόριστες, μυστικές, αφηρημένης καθολικότητας ή ονειρώδους θρησκευτικότητας. Εκεί όπου η Ευρώπη ορίζει την αρχή της δράσης και του μάχεσθαι, που αποτελούν αναντίρρητα κομβικά σημεία της παραδόσεως της, απουσιάζει το πνεύμα, κι εκεί που εμφανίζεται μιά τάση προς το πνεύμα, εκεί παύει να είναι παρούσα εκείνη η ρεαλιστική αρχή της Ευρώπης, δίνοντας την θέση της στο αντίθετο της: εκεί κατέρχεται το σύννεφο του νεοπνευματισμού με τις αισθητικό ανατολικίζουσες επιδράσεις του, θεοσοφιστικό - πνευματιστικές, διαισθητικές εβραιο -χριστιανικές, ηθικιστικές, ανθρωπιστικο βουδιστικές που όλες έρχονται σε αντίθεση μεταξύ τους, σαν μία νέα εξωτική εισβολή βαρβάρων, στο ανδροπρεπές πνεύμα της Ευρώπης .

Αυτό το γεγονός επιτελέστηκε σαν ένα είδος φετιχιστικού διλλήματος, και αποτελεί μία απο τις βαθύτερες ρίζες της κρίσης του σύγχρονου Ευρωπαϊκού Κόσμου. Το να κατανοήσουμε το δίλημμα αυτό, είναι το πρώτο βήμα. Το να σπάσουμε το αδιέξοδο είναι η αναγκαία και ικανή συνθήκη της εξυγίανσης.

Η αντίδραση του πνευματισμού στον ρεαλισμό του σύγχρονου κόσμου έχει μία δικαιολογημένη προέλευση: όχι όμως όταν μέσω αυτής της άρνησης εξομοιώνει διαφορετικά πράγματα μεταξύ τους, παραμερίζοντας την σημασία και το περιεχόμενο αυτών τα οποία η Ευρώπη υλοποίησε, μέσω της εμπειρίας του ρεαλισμού, με την μορφή ενός σχεδόν γενικού επιπέδου συνείδησης. Ο σύγχρονος ρεαλιστικός κόσμος, ως περιεχόμενο, είναι βαθειά Ευρωπαϊκός. Η πραγματοποίησή του ξεσπάει τόσο στο αρειμάνειο βασίλειο της μηχανής, του χρυσού, του αριθμού, των ατσάλινων και τσιμέντινων πρωτευουσών όπου πεθαίνει κάθε επαφή με το μεταφυσικό, όπου σβήνει κάθε έννοια περί αοράτων και υπαρκτών δυνάμεων των πραγμάτων: αλλά δια μέσω όλων αυτών η ευρωπαϊκή ψυχή εκδηλώθηκε και ενδυναμώθηκε σε μια "μορφή", που αποτελεί μία αξία, και σύμφωνα με την οποία το επίπεδο και οι μορφές της καθαρά υλιστικής πραγματοποίησης - οι οποίες, μόνες τους, διακρίνονται αμέσως μπορούν να θεωρηθούν σαν ένα πιθανό κάστρο, απ'όπου μπορεί κανείς να παραβλέπει, που μπορεί να επιτεθεί και να χτυπήσει, χωρίς μεγάλες απώλειες.

Είναι η αντίληψις της Επιστήμης, σαν εμπειρική γνώση, θετική και μεθοδική- απέναντι σε κάθε ενστικτώδη διαισθητισμό, σε κάθε ενδιαφέρον για το ανεξήγητο, για το ανέκφραστο και το "μυστικό".

Είναι η αντίληψις της Τεχνολογίας, σαν ακριβής γνώση αναγκαίων νόμων στην υπηρεσία της δράσης, όπου σε συγκεκριμένες αιτίες ακολουθούν προκαθορισμένα και συγκεκριμένα αποτελέσματα χωρίς την μεσολάβηση ηθικών, συναισθηματικών ή θρησκευτικών στοιχείωναντί της προσευχής, του φόβου της θείας χάριτος και "σωτηρίας"όπως επίσης και κάθε ασιατικού φαταλισμού και κάθε σημιτικού μεσιανισμού.

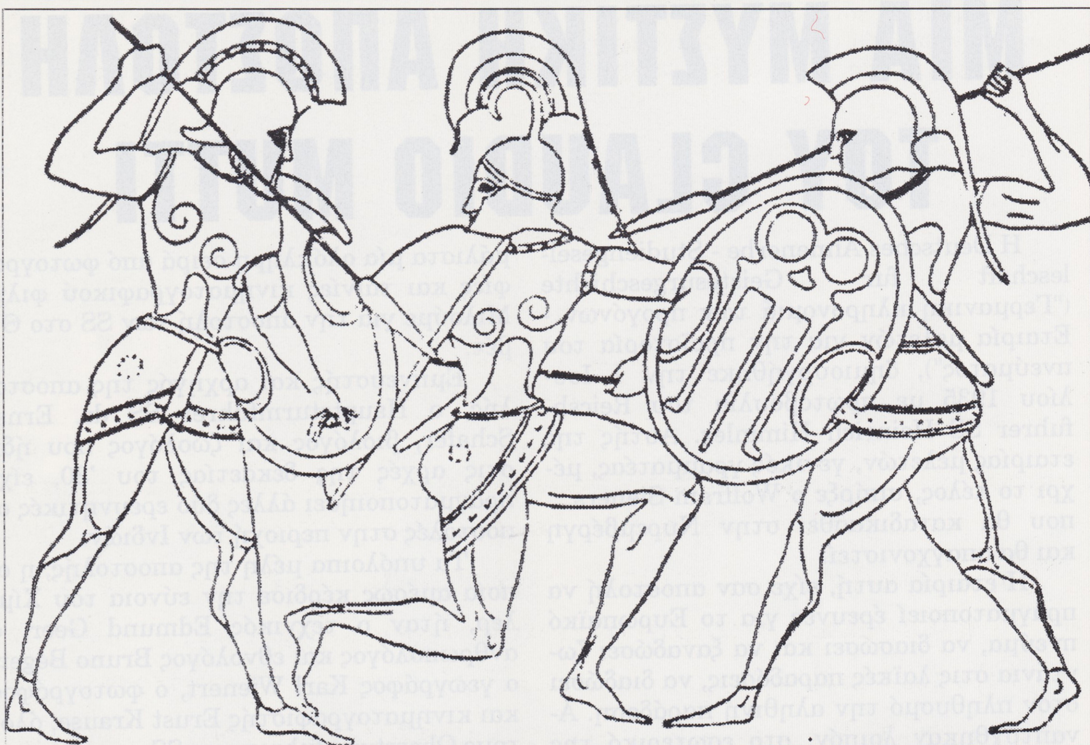
Είναι η αντίληψις του ατομικισμού, υπό την μορφήν αυτονομίας, υγιούς αγωνιστικής διαθέσεως, ελεύθερης πρωτοβουλίας απέναντι στην κομμουνιστική και ισοπεδωτική επιμειξία, στην παραδοσιακή εξάρτηση, σ'έναν απρόσωπο ουνιβερσαλισμό όπου η έκσταση κυριαρχεί στην δράση και ο πλουραλιστικός κόσμος των μορφών διάγεται σαν ο θάνατος της "Μονάδος".

Ετσι, σε όλες τις χαρακτηριστικές εκφράσεις του σύγχρονου κόσμου δρα μία τάσις σύμφωνα με αυτές τις τρείς θεμελιώδεις διαστάσεις του ευρωπαϊκού πνεύματος, αν και σε πολύ διαφορετικές μορφές και βαθμούς. Το λάθος ήταν ότι τις

μπερδέψαμε με τον υλισμό των εκφράσεων στις οποίες εφαρμόσθηκαν: από τότε, κάθε αντίδραση στον υλισμό, κάθε επιθυμία να ξεπεράσουμε τον υλισμό συνδέθηκε με μία παραγνώριση του πνεύματος της Ευρώπης (Δύσεως): η αφύπνισις της "πνευματικότητος" μεταφράσθηκε σαν μία αναζήτηση αυτής ή εκείνης της εξωτικής πίστης, με μία βαθμιαία επιρροή από τους ευρωπαϊκούς ρεαλιστικούς νόμους της δράσεως και του ατομικισμού, δίνοντας τη θέση της κατ'αυτόν τον τρόπο σ'εκείνον τον σύγχρονο νεο - πνευματισμό, ο οποίος ακόμη κι αν διατηρεί κάτι το αληθινά πνευματικό, ακόμη και εμείς δεν διστάζουμε να το δηλώσουμε πάντα σαν έναν κίνδυνο και ένα στοιχείο εκφυλισμού, σύμφωνα μ'αυτό που είναι η πνευματικότητα για εμάς τους Ευρωπαίους.

Ιδιαίτερα μετά τον ευρωπαϊκό πόλεμο (και αυτό μπορεί εκ νέου να είναι η αρρωστημένη και αρνητική ρίζα), οι μορφές ενός τέτοιου πνευματισμού είχαν μια ιδιαίτερα εντυπωσιακή εξέλιξη. Πρόκειται για τις χίλιες αιρέσεις που κηρύσουν το δόγμα των υπερανθρώπων σε συλλόγους γυναικών και υπανθρώπων που φυτρώνανε στην προτεσταντική χώρα, μέχρις την New Thought και την Christian Science. Είναι το ξέθαμα ανατολικών παρανοημένων δογμάτων, προσαρμοσμένων στις χειρότερες δυτικές προλήψεις, μέχρις τον αισθητισμό του Ραμπιντρανάθ - Ταγκόρ ή ψευδοσουφιστικής μορφής και στις αποκλίσεις θεοσοφιστικού γούστου. Είναι το αρρωστημένο ενδιαφέρον για τα προβλήματα του υποσυνείδητου (ψυχανάλυση) και της υποβολής, αλλά προπάντων για την ενδιαμεσότητα (μέντιουμ) και την μεταψυχική, η οποία από το επίπεδο της καθαρής εμπειρικής διαπίστωσης καταχρηστικά μεταφέρθηκε σε εκείνο μιάς νέας πνευματιστικής και προληπτικής θρησκείας. Είναι ο δρόμος της "επιστροφής" στον Ιουδαίο - χριστιανισμό και τον καθολικισμό, επικίνδυνος όχι τόσο υπό την μορφή συνειδητοποιημένων αποτυχιών κεκαλλυμένων από τον αδρανή και νεκρό δογματικό - παραδοσιακό μύλο του σημιτισμού, όσο εκείνη όπου προσπαθεί να τα ξαναζωντανέψει με προσμίξεις μοντερνιζόντων ή ακόμη και απόκρυφων μορφών. Είναι τελικά και σε γενική μορφή, το θέμα ενός μυστικισμού περισσότερο ή λιγότερο πανθεϊστικού, ανοικτού, προσηλυτιστικού, αισθησιακού, ανθρωπιστικού, ακρεωφάγου. Οσο μεγάλη και αν μπορεί να είναι η ποικιλία όλων αυτών των μορφών, όλες υπακούουν σε μια ίδια έννοια, που αντανακλά μόνον μία μορφή εισβολής, ευδαιμονισμού και κούρασης. Είναι η ψυχή της Ευρώπης που κλονίζεται, ξεφλουδίζεται,μαλακώνει. Το μάτι δεν την βλέπει να υφίσταται παρά από τον κλειστό και τυφλό κόσμο των κάτωθεν: πίσω από τους κρύους και βερνικωμένους κυρίους των αλγεβρών που αλυσσοδένουν τις δυνάμεις της ύλης. Του χρυσού που υπαγορεύει τον νόμο σε ανθρώπους και κυβερνήσεις. Των μηχανών όπου μέρα με την ημέρα γίνονται νέοι ηρωισμοί που στερούνται όμως Φωτός, τόσο στους δρόμους του ουρανού όσο και του ωκεανού. Η έλλειψις κάθε ανάτασης χάριν της οποίας οι αξίες που ζουν σ'αυτό το επίπεδο θα απελευθερωνόταν από αυτό το επίπεδο και θα εκδηλωνόταν και θα ολοκληρωνόταν σε μία ανώτερη τάξη, υπό την μορφή μιάς αντιθρησκευτικής και αντιμυστικιστικής πνευματικότητας - η έλλειψις μίας τέτοιας ανάτασης στον σύγχρονο κόσμο αποτελεί το αληθινό του όριο, τον παράγοντα απολίθωσης και παρακμής αυτού. Η ευρωπαϊκή Παράδοση δεν θα αναγεννηθεί, παρά μόνο όταν μιά νέα "κουλτούρα", όχι πιά δεμένη από τη ψευδαίσθηση της υλιστικής πραγματικότητας και της ανθρώπινης ψυχολογίας, θα δημιουργήσει προοπτικές της επιστήμης, της απόλυτης δράσης και της ολοκληρωμένης ατομικότητας πέρα από το σύννεφο του "πνευματισμού" και πέρα από εκεί όπου - γενικότερα - εκτείνεται ο θρησκευτικός κόσμος, ο κόσμος του ουνιβερσαλισμού και της απρόσωπης "γνώσης". Και μην κατανοώντας τίποτα περισσότερο από αυτήν την αντίληψη στην έννοια της λέξεως μαγεία, εμείς δηλώνουμε: είναι μέσα από μια μαγική εποχή που η Ευρώπη, στη θέση της παρακμάζουσας Ανατολής, θα λύσει το δεσμό της "σκοτεινής εποχής" Kali-yuga, "εποχής του σιδήρου". Καμμία "επιστροφή", καμία νοθεία: σε μία εποχή ενεργού ρεαλισμού, ολοκληρούμενου και βαθειά ατομικιστικού, η παράδοσή μας θα ξαναγεννηθεί από την ίδια της τη ρίζα. Ρίζα η οποία δεν έχει καμία σχέση με εκείνη της ασκητικής και ουνιβερσαλιστικής - θεωρητικής αλήθειας

Μαζί με τον νόμο του ξεκάθαρου βλέμματος και της ακριβούς δράσεως στον ίδιο πνευματικό κόσμο, η νέα εποχή της Ευρώπης, μακριά από κάθε είδος ρομαντισμού, οποιαδήποτε μέθης για το "μελλον" και κάθε ουτοπία για "πρόοδο" θα ξανακυριαρχήσει αυτό το σύνθημα: ΒΟΥΛΗΣΙΣ ΓΙΑ ΕΜΠΡΟΣ!



της Ανατολής, η οποία είναι εκείνη του αρχαίου αρκτικόατλαντικού πνεύματος, φως το οποίο από τον Βορρά κατέβηκε στον Νότο, από τη Ευρώπη εξαπλώθηκε στην Ανατολή, παντού, φέρνοντας μαζί με τα σύμβολα ένα κοσμικό συμβολισμό και τα λόγια στα οποία περισσότερο από τους ανθρώπους δονούσε "η μεγάλη φωνή των πραγμάτων", η καταγωγή ενός Ηρωικού Αίματος, δραστήριου και κατακτητικού. Μαζί με τον νόμο του ξεκάθαρου βλέμματος και της ακριβούς δράσεως στον ίδιο πνευματικό κόσμο, η νέα εποχή της Ευρώπης, μακριά από κάθε είδος ρομαντισμού, οποιαδήποτε μέθης για το "μέλλον" και κάθε ουτοπία για "πρόοδο" θα ξανακυριαρχήσει αυτό το σύνθημα: ΒΟΥΛΗΣΙΣ ΓΙΑ ΕΜΠΡΟΣ!

"Βούλησις για εμπρός" είναι η αδιαφορία για το ονειροπόλο ξέσπασμα του "ΕΝΟΣ", απ'όπου εξορμεί η πλειοψηφία των θεών και των ηρώων σε ανοδικούς και καθοδικούς δρόμους: "αθάνατοι θνητοί, θνητοί αθάνατοι" (ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, ERMETE). Είναι η παύσις της νοσταλγίας, του πόνου της ύπαρξης, της θέλησης για ειρήνη και εγκατάλειψη, του βλέμματος που επιστρέφει στις "μητέρες" ή διαλύεται στον νιρβανικό αιθέρα "της καθαρής γνώσης". Είναι η έννοια του ερευνητή, που προχωρεί ανοίγοντας νέους δρόμους και νέα περάσματα, σημειώνοντας νέα όρια κυριαρχίας εκεί όπου άλλοι δεν φτάνουν ή πέφτουν. Αυτή η αντίληψις στην επερχόμενη εποχή θα διατηρήσει την ίδια επαφή με το αόρατο: μην ξεκινώντας παρά από αυτό που είναι το πνεύμα της παγκόσμιας κατάκτησης και της αποικίσεως της σύγχρονης Ευρώπης. Του ιπποτικού και φεουδαρχικού έπους, την πιό καθαρή μορφή του ρωμαϊκού παγανισμού και του Ελληνικού, ομηρικού και Οδυσσεϊκού πνεύματος. Τέλος από τους απόηχους των θαλασσοπόρων και των πρώτων λευκών εξερευνητών εκείνους με "τις μεγάλες ξενικές βατσέλες" με τα σύμβολα του "πέλεκυ" και του "ηλιακού ανθρώπου με υψωμένα τα χέρια" συνδεδεμένο με το αρρενωπό και Αιώνιο σύμβολο του Κριού που κατήλθαν από τις αρκτικές έδρες μέχρις τις αρχαϊκές τέτοιες του κοσμικού ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Αυτό, σήμερα, πρέπει να το κατανοήσουμε.

Πρός τέτοια κατεύθυνση πρέπει να στραφεί η δράσις όποιου δεν νοιώθει να εξαντλείται στον εαυτό του η έννοια της ζωής του, για την "άμυνα της Ευρώπης".

Να ξαναπάρουμε στα χέρια μας τα σύμβολα της Αιωνιότητας. Πρακτικά, σε εκλεκτές ομάδες, σαν νόμους της επιστήμης, της δύναμης και ανώτερης ατομικότητος, ικανές να μας μεταφέρουν σε νέους αόρατους κόσμους. Βιώνοντας, στο πνεύμα μιάς "βούλησις για εμπρός" μια μαχητική και ρεαλιστική αντίληψη, αντιθρησκευτική και αντιμυστικιστική, που καθιερώνεται δημιουργικά σε όλες τις μορφές της Ζωής.Μεταξύ των μεγάλων σκιών, των αρρωστημένων γαιών και των αρειμάνιων λάμψεων του σύγχρονου κόσμου, ας είναι αυτό το ακριβές σημείο αναφοράς - για να ελευθερώσουμε την Ευρώπη χωρίς αναβολή.

Το Αιώνιο πνεύμα και η προφητική βούληση μιας μαγικής εποχής, με γαλήνια ρωμαϊκή αφοσίωση στέκονται σήμερα αντίθετες σε όλα αυτά που είναι πνευματιστική εισβολή και ανθρωπιστική κατάπτωση, σαν δήλωση στην άρνηση, σαν Παράδοση στην αντιπαράδοση, σαν πραγματικότητα στην μη πραγματικότητα.

"KRUR"- Ρώμη 1929.

ΜΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ CLAUDIO MUTTI

Η Deutsches Ahnenerbe - Studiengesellschaft fur Geistesurgeschichte ("Γερμανική κληρονομιά των προγόνων - Εταιρία μελετών για την προϊστορία του πνεύματος"), δημιουργήθηκε την 1 Ιουλίου 1935 με πρωτοβουλία του Reichsfuhrer SS Heinrich Himmler. Αυτής της εταιρίας μελετών, γενικός γραμματέας, μέχρι το τέλος, υπήρξε ο Wolfram Sieners, που θα καταδικασθεί στην Νυρεμβέργη και θα απαγχονιστεί.

Η εταιρία αυτή, είχε σαν αποστολή να πραγματοποιεί έρευνες για το Ευρωπαϊκό πνεύμα, να διασώσει και να ξαναδώσει ζωντάνια στις λαϊκές παραδόσεις, να διαδώσει στον πληθυσμό την αληθινή παράδοση. Αναπτύχθηκαν λοιπόν, στο εσωτερικό της Ahnenerbe, μία σειρά από τομείς, ο καθένας από τους οποίους ασχολείτο μ'έναν συγκεκριμένο τομέα ερεύνης. Την εθνογραφία, τις παραδόσεις, την παραδοσιακή αρχιτεκτονική.

Ο τομέας όμως, που παρουσιάζει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον, αλλά και για τον οποίο λείπουν πολλές και ακριβείς πληροφορίες, είναι αυτός που ασχολείται με την έρευνα και μελέτη των μύθων και της καταγωγής αυτών. Των μύθων όμως, όχι μόνο των γερμανικών λαών αλλά και όλων αυτών που εντάσσονται στην Αρια παράδοση.

Στα πλαίσια λοιπόν των ερευνών αυτών, διοργανώθηκαν και μία σειρά από ερευνητικές αποστολές σε διάφορα μήκη και πλάτη της Γής. Αποστολές, γύρω από τις οποίες κυκλοφορούν μια ατέλειωτη σειρά από φήμες, ακριβώς για το λόγο, ότι λείπουν πολλές και αξιόπιστες πληροφορίες, τόσο για τον σκοπό όσο και για την έκβασή τους. Αναφέρουμε ενδεικτικά την αποστολή στην Γροιλανδία και την αποστολή στο όρος Ολυμπος.

Για μία από τις αποστολές αυτές όμως έχουν διασωθεί αρκετές πληροφορίες και μάλιστα μία ολόκληρη σειρά από φωτογραφίες και ταινίες κινηματογραφικού φιλμ. Μιλούμε για την αποστολή των SS στο Θιβέτ.

Εμπνευστής και αρχηγός της αποστολής, ο Hauptsturmfuhrer SS dr. Ernst Schafer, βιολόγος και ζωολόγος που ήδη στις αρχές της δεκαετίας του '30, είχε πραγματοποιήσει άλλες δύο ερευνητικές αποστολές στην περιοχή των Ινδιών.

Τα υπόλοιπα μέλη της αποστολής, η οποία αμέσως κέρδισε την εύνοια του Χίμλερ, ήταν ο τεχνικός Edmund Geer, ο ανθρωπολόγος και εθνολόγος Bruno Beger, ο γεωγράφος Karl Wienert, ο φωτογράφος και κινηματογραφιστής Erust Krause, όλοι τους Obersturmfuhrer των SS.

Η αποστολή με μεγάλο φορτίο υλικών και προμηθειών έφτασε στην Ινδία, τον Μάιο του 1938. Εκεί αντιμετώπισε πολλές δυσχέρειες από τις τοπικές Βρεττανικές αρχές. Με βραδύ ρυθμό προωθήθηκε ως το κρατίδιο του Σικίμ το οποίο βρισκόταν μεταξύ Θιβέτ και Βρεταννικών Ινδιών.

Από εκείνη την στιγμή επιτέλους, ξεφεύγουν από τον αγγλικό έλεγχο και με την βοήθεια του τοπικού ηγεμόνα, οργανώνουν το καραβάνι με το οποίο θα εισχωρήσουν στα βουνά του Θιβέτ.

Αφού περνούν διάφορες υψηλές κορυφές, κάτω από αντίξοες καιρικές συνθήκες, αφού ήταν η εποχή των μουσώνων, η αποστολή χωρίζεται, ο Schafer με τον Krause αναζητούν την γνωριμία με τους διάφορους τοπικούς ηγέτες, επιδιώκοντας να πάρουν την άδεια να επισκεφτούν την Lhasa, πρωτεύουσα του Θιβέτ. Οι υπόλοιποι χαρτογραφούν και κινηματογραφούν διάφορες άλλες περιοχές.

Επιτέλους, λίγο πριν τα Χριστούγεννα, οι απεσταλμένοι των SS, γίνονται δεκτοί στην Lhasa, μία τιμή που ελάχιστοι Ευρωπαίοι είχαν μέχρι τότε και κανείς Γερμανός.



Γίνονται δεκτοί, με μεγάλες τιμές, από τις επίσημες αρχές του Θιβέτ, όχι τον Δαλάι - Λάμα, που την εποχή εκείνη ήταν μόλις τεσσάρων χρονών, αλλά από τον Panchen Lama, αναπληρωτή και παιδαγωγό του πρώτου.

Αφού παίρνουν μέρος σε μία σειρά από θρησκευτικές εκδηλώσεις, αρχίζουν συνομιλίες με διάφορο περιεχόμενο. Η παραμονή τους στη Lhasa είχε προγραμματιστεί να διαρκέσει 14 ημέρες, αλλά τόσο ισχυροί δεσμοί αναπτύχθηκαν, ώστε οι Θιβετιανές αρχές δεν τους αφήνουν να αποχωρήσουν παρά μόνο στις 19 Μαρτίου και υπό την συνοδεία υψηλόβαθμου αξιωματούχου.

Επειτα, επισκέπτονται το μοναστήρι του Tashi Lhunpo, κατοικούμενο από 14 χιλιάδες μοναχούς, εκεί ολοκληρώνουν τον κύκλο γνωριμιών και επαφών τους στο Θιβέτ.

Αρχίζει λοιπόν το ταξείδι της επιστροφής με πολλές δυσκολίες, αφού πρέπει να περάσουν και μέσα από αγγλικό έλεγχο, τον μεγάλο όγκο των όσων συγκέντρωσε η αποστολή, επιστημονικών ερευνών και δώρων του αντιβασιληά προς το Γερμανικό Ράιχ.

Το μεγάλο ταξίδι της επιστροφής, ολοκληρώθηκε στις 4 Αυγούστου 1939, με την άφιξη της υποστολής στο Βερολίνο.

Τα αποτελέσματα αυτής, πέρα από τα πορίσματα των γεωγραφικών και εθνογραφικών μελετών, είναι δύσκολο να προσδιοριστούν. Σίγουρα επιτεύχθηκε ο στόχος της απόκτησης επικοινωνίας, μεταξύ της φρουράς του Εθνικοσοσιαλισμού, των SS και της πνευματικής ηγεσίας του θιβέτ. Τα αποτελέσματα όμως, αυτών των επαφών, είναι δυσδιάκριτα όπως γενικότερα δυσδιάκριτα είναι και τα όσα η Ahnenerbe άφησε να μαθευτούν για τις δραστηριότητές της.

Το μόνο σίγουρο είναι οτι οι επαφές αυτές, δεν σταμάτησαν με την κύρηξη του πολέμου. Με ποικίλους τρόπους τα SS κράτησαν την επικοινωνία με το Θιβέτ. Και εξίσου το τελευταίο βοήθησε το Ράιχ. Ας μην ξεχνάμε για τους νεκρούς με θιβετιανά χαρακτηριστικά που βρέθηκαν στη μάχη του Βερολίνου και ας μην ξεχνάμε το άσυλο με το οποίο κάλυψαν οι αρχές του Θιβέτ, Γερμανούς κατά τη διάρκεια αλλά και μετά το τέλος του μεγάλου πολέμου.

Σημ. Το κείμενο είναι μετάφραση από άρθρο που δημοσιεύθηκε στο Ιταλικό περιοδικό "Storia del XX secolo", τεύχος 6ο.



ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΣΟΥΗΔΙΑ

Ο Πήτερ Μέλεντερ εκδότης του Εθνικιστικού νεο-λαϊίστικου περιοδικού "NORDLAND" καταδικάστηκε σε 6 μήνες για παράνομη διακίνηση του περιοδικού "STORM" το οποίο αποτελεί το έντυπο όργανο μάχης του Σουηδικού Εθνικοσοσιαλιστικού Κινήματος V.A.M. (Λευκή Αρια Αντίσταση). Αφιερωμένη η είδηση σ'όσους θεωρούν τη Σουηδία ως πρότυπο δημοκρατικής χώρας.

ΗΠΑ

- Μεγαλόσχημοι εβραίοι των ΗΠΑ πιέζουν διάφορες υπηρεσίες για την επιβολή αυστηρής λογοκρισίας στο Internet όσον αφορά την πρόσβαση σε αυτό Εθνικιστικών, Εθνικοσοσιαλιστών και Φυλετικών οργανώσεων των Λευκών. Η εβραία βουλευτής Ντιάνα Φεϊνστάιν έχει ήδη κάνει τα απαραίτητα διαβήματα στην αρμόδια υποεπιτροπή της Γερουσίας των ΗΠΑ, ενώ ο Ραββίνος Αβραάμ Κούπερ της παρακρατικής τρομοκρατικής εβραϊκής οργανώσεως ADL (Αντι Δυσφημιστικός Σύνδεσμος) επισκέφθη τον Καναδά για να πιέσει την Καναδική κυβέρνηση για τον ίδιο λόγο. Η δικτύωση των Εθνικιστικών και - συγγενών οργανώσεων μέσω του διεθνούς συστήματος του Internet βρίσκεται στο στόχαστρο των κρατικών και παρακρατικών υπηρεσιών και των χωρών της Ευρώπης επίσης. Φυσικά τα χαϊδεμένα παιδιά του συστήματος, αναρχικοί, αριστεριστές και λοιποί ψευτο - επαναστάτες βρίσκουν τους εαυτούς τους τελείως άθικτους από τα μέτρα που ετοιμάζονται να απλώσουν ένα πέπλο λογοκρισίας στο Internet, εις βάρος αποκλειστικά και μόνο των αληθινών αντιπάλων της Νέας Σιωνιστικής Παγκόσμιας Τάξης, δηλαδή των Εθνικιστών. Διαδώστε "ελεύθερα" τα μηνύματά σας, αρκεί να συμφωνούν με τα κελεύσματα των επίδοξων αφεντικών του κόσμου, έστω και περιχυμένα με λίγη "παραπλανητική" αναρχοαριστερίστικη σάλτσα. Ζήτω...η δημοκρατία!

- Αρκετός καιρός έχει περάσει από την ημέρα της ανατίναξης του κυβερνητικού κτιρίου στην Οκλαχόμα, στην οποία βρήκαν τον θάνατο 200 άτομα, και την οποία τα ΜΜΕ προσπάθησαν να επιρρίψουν σε ορισμένες "ακροδεξιές" ομάδες του Αμερικανικού Νότου. Συνελλήφθη, μάλιστα, και ο Timothy Mc Vein σαν ο κύριος ύποπτος για την τρομοκρατική αυτή ενέργεια και η υπόθεση δείχνει να έχει πάρει το δρόμο της για το δικαστήριο.

Παρ' όλα αυτά, κάποια "περίεργα" ερωτήματα έχουν βγει στην επιφάνεια τελευταία και δίνουν αφορμή για κάποιες σκέψεις και απορίες: Λίγες εβδομάδες μόνον μετά την ανατίναξη, η μητέρα δύο θυμάτων, η Edye Smith, έκανε κάποιες καταγγελίες για ύποπτες ενέργειες. Δήλωσε, πιο συγκεκριμένα, ότι "μου φαίνεται κάτι παραπάνω από σύμπτωση ότι ο ένατος όροφος του κτιρίου (σ.σ.: όπου στεγαζόταν η υπηρεσία του FBI για την καταπολέμηση της οπλοκατοχής) είχε μηδέν απώλειες". Και συνέχισε: "Ολοι είχαν φύγει από εκείνον τον όροφο εκείνη την ημέρας. Θα ήθελα να μάθω πού είχαν πάει".

Η Smith συνέχισε λέγοντας ότι βρήκε ύποπτο το ότι πράκτορες του FBI, με φωτογραφικές μηχανές και άλλο υλικό, κατάλληλο για την αναγνώριση πτωμάτων, ήταν ακριβώς έξω από το κτίριο δευτερόλεπτα μόλις μετά την έκρηξη. Πώς ήταν δυνατόν να γνωρίζουν από πριν ότι επόκειτο κάτι να γίνει εκείνη την ώρα;

Αλλο ένα κομμάτι του παζλ για τα ύποπτα γεγονότα εκείνης της ημέρας αποκαλύφθηκε πρόσφατα, ότι, δηλαδή, ομονονδιακοί αστυνομικοί δοκίμασαν στο ίδιο κτίριο τον περασμένο Νοέμβρη, (τέσσερις μήνες πριν την ανατίναξη), την αντοχή, σε συνθήκες έκρηξης, οκτώ αυτοκινήτων και πέντε φορτηγών και μία από τις βόμβες που δοκιμάστηκαν ήταν πανομοιότυπη με εκείνη που θα χρησιμοποιούσαν στην Οκλαχόμα! Δηλαδή, ένα φορτηγάκι γεμάτο με αμμωνία, βενζίνη και εκρηκτικό υγρό. "Σύμπτωση" ή κάτι άλλο;

Είμαστε σίγουροι ότι στο μέλλον θα αποκαλυφθούν πάρα πολλά, κρυμμένα σήμερα, στοιχεία και εκείνοι που έσπεθσαν να μιλήσουν για "νεοναζί τρομοκράτες" θα αναθεωρήσουν τα λόγια τους.

ΙΤΑΛΙΑ

5.000 άνθρωποι, κάθε ηλικίας, πήραν πρόσφατα μέρος σε μία πορεία διαμαρτυρίας στην Pisa, ενάντια στην δραματική αύξηση των επιθέσεων των λαθρομεταναστών, που έχουν κατακλύσει την πόλη. Μετανάστες από την Βόρειο Αφρική και την Ασία εισρέουν στην Ιταλία, τρομοκρατώντας περιοχές ολόκληρες με ληστείες και δολοφονίες και δημιουργώντας στρατιές Ιταλών ανέργων (σας θυμίζει, άραγε, τίποτε αυτο;). Δυσαρεστημένος από την αυθόρμητη διαδήλωση στην Pisa, ο γερουσιαστής Luigi Manconi δήλωσε πως "κάθε ημέρα, πράξεις βίας συμβαίνουν ενάντια σε λαθρομετανάστες, πρόσφυγες και τσιγγάνους. Αλλά, δυστυχώς, όλοι οι Ιταλοί συμμετέχουν σε αυτές, με την συγκατάθεση και την σιωπή τους... Αυτό θα πρέπει να μας κάνει να φοβόμαστε".

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Εξοργισμένοι από τις συνεχείς επιθέσεις, ληστείες και δολοφονίες από συμμορίες λαθρομεταναστών στην Λισσαβώνα, ομάδες από νεαρούς Εθνικοσοσιαλιστές συγκρότησαν δυναμική διαδήλωση διαμαρτυρίας, η οποία και κατέληξε σε άγριες συμπλοκές μα μαύρους λαθρομετανάστες και αριστεριστές. Από τις οδομαχίες που ακολούθησαν, μαχαιρώθηκε από αγνώστους ο Τανζανός Alcindo Monteiro και αρκετοί άλλοι ξένοι τραυματίστηκαν βαριά.

Ο Πρόεδρος της Πορτογαλίας Mario Soares διεκήρυξε τον "αποτροπιασμό" του και χαρακτήρισε το συμβάν "βίαιο, ρατσιστικό επεισόδιο". Εν τω μεταξύ, μία έρευνα που έγινε, μετά τις συγκρούσεις, στη χώρα αυτή, απεκάλυψε ότι ο μισός πληθυσμός πιστεύει ότι "υπερβολικά πάρα πολλοί" μαύροι και Ασιάτες βρίσκονται παράνομα στην Πορτογαλία!

ΡΩΣΣΙΑ

"ΡΩΣΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ"



Κατά το επαναστατικό κίνημα του Οκτωβρίου του 1993 κατά της αμερικανόδουλης κλίκας του Γιέλτσιν, τον σημαντικότερο ρόλο από τους εξεγερμένους τον επωμίσθηκαν τα νεαρά μαχητικά μέλη της Εθνικοσοσιαλιστικής "Ρωσσικής Εθνικής Ενωσης".

Οι κομμουνιστές, παρά την επιμονή των μέσων μαζικής εξαπάτησης για το αντίθετο, έπαιζαν τότε ένα ρόλο κομπάρσου κι άλλωστε αυτό ήταν αναμενόμενο, αφού το 80% των υποστηρικτών του κομμουνιστικού κόμματος είναι ηλικίας άνω των 60 ετών (βλ. "Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία" 17/12/95. σελ 24). Εκείνον τον Οκτώβριο οι πραιτωριανοί μισθοφόροι του αλκοολικού προέδρου - μαριονέττας έπνιξαν στο αίμα την επανάσταση των αγνών Ρώσσων πατριωτών και τους μήνες που ακολούθησαν έκαναν μαζικές συλλήψεις, φυλακίσεις και εκτελέσεις των πιό δραστήριων στοιχείων του Ρωσσικού Εθνικιστικού χώρου.

Οι βάσεις όμως της "Ρωσσικής Εθνικής Ενωσης" ήταν γερά ριζωμένες στη νεολαία και μέσα σε σύντομο σχετικά χρονικό διάστημα κατόρθωσε ν'ανακάμψει υπό την αποφασιστική ηγεσία του Αλεξάντερ Μπαρκάσοφ. Το κόμμα έχει καθαρά Εθνικοσοσιαλιστικό προσανατολισμό και οι πάνω από 10.000 νέοι και νέες που είνι μέλη του είναι οργανωμένοι με στρατιωτικά πρότυπα τάξης και πειθαρχίας. Τα μέλη του κόμματος ασκούνται στην ύπαιθρο και σε γυμναστήρια και στάδια συστηματικώς, ενώ υποχρεωτικά είναι και τα σεμινάρια ιδεολογικής κατάρτισης, που εξαρτώνται και από την βαθμίδα που κατέχει κάθε μέλος στην ιεραρχία της οργανώσεως. Πολλά από τα μέλη της "Ρωσσικής Εθνικής Ενωσης" έχουν υπηρετήσει στις περίφημες Ειδικές Δυνάμεις του πάλαι ποτέ κραταιού Ρωσσικού στρατού.

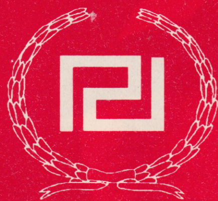
Εκδίδουν το περιοδικό φιλοσοφικού - ιδεολογικού προβληματισμού "Volkhv" (Οιωνοσκόπος) και την εφημερίδα "Rodnye Prostory" (Πατρώα Γή), με πολύ ενδιαφέροντα και ριζοσπαστικά άρθρα, όπως εκείνα του Βίκτορ Μπεζβέρκυ που δεν διστάζει ν'αποκαλεί τον χριστιανισμό "θρησκεία των σκλάβων των εβραίων".

Η "Ρωσσική Εθνική Ενωση" κάνει δυναμικά την εμφάνισή της στην πλειοψηφία των μεγάλων αστικών κέντρων της Ρωσσίας, ενώ αυξάνει με ταχύ ρυθμό την επιρροή της και στις αγροτικές περιοχές.

Αποτελεί χωρίς αμφιβολία την σοβαρότερη, ισχυρότερη και πιό ελπιδοφόρα Εθνικοσοσιαλιστική κίνηση της Ρωσσίας και τους ευχόμαστε ολόψυχα την ολοκληρωτική επίτευξη των στόχων τους στο εγγύς μέλλον.

ΚΑΝΑΔΑΣ

Καταδικάσθηκε πρόσφατα σε πολύμηνη φυλάκιση, για πρόκληση "βαρεών σωματικών βλαβών", ο εκδότης του πολύ καλού μουσικού εθνικιστικού περιοδικού "Resistance" ("Αντίσταση"), George Eric Hawthorne. Ο συναγωνιστής κατηγορήθηκε ότι ξυλοκόπησε τον αρχηγό της αριστερής αντι-ρατσιστικής συμμορίας SHARP και αυτήν την στιγμή αναμένει την εκδίκαση της έφεσής του.



ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

- Εάν Πίστη σου είναι ότι το πολιτικό κατεστημένο είναι ανίκανο, ανήθικο και διεφθαρμένο.
- Εάν και εσύ με θλίψη παρατηρείς ότι τα εθνικά μας θέματα βρίσκονται σε ένα επικίνδυνο τέλμα, το ζήτημα της Ελληνικής Μακεδονίας οδηγείται σε μια προδοτική λύση, η Βόρειος Ηπειρος και η Κύπρος έχουν στην ουσία εγκαταλειφθεί ενώ στη Θράκη οι Τούρκοι πράκτορες αλωνίζουν και το Ελλαδικό κράτος δείχνει μια σκανδαλώδη ανοχή.
- Εάν και εσύ βλέπεις ξεκάθαρα ότι χωρίς καμμία σοβαρή κρατική αντίσταση έχει αφεθεί η νεολαία να σαπίζει στα ναρκωτικά, στην ανεμελιά και την αδιαφορία.
- Εάν και εσύ έχεις διαπιστώσει ότι η παιδεία που προσφέρεται σήμερα στους νέους δεν έχει κανένα εθνικό και κοινωνικό προσανατολισμό.
- Εάν επιπλέον βλέπεις και εσύ ότι το πρότυπο ζωής που προσφέρεται στη νέα γενιά σήμερα είναι το φτηνό και χυδαίο πρόσωπο του αμερικάνικου τρόπου ζωής.
- Εάν και εσύ πιστεύεις ότι η περίφημη ΕΟΚ δεν έχει καμμία σχέση με την Ευρωπαϊκή Ιδέα, αλλά αντίθετα θα μας οδηγήσει σε εθνικό μαρασμό.
- Εάν θέλεις να πολεμήσεις την διεφθαρμένη πλουτοκρατία που ξεπουλά την Πατρίδα μας και καταπιέζει τον λαό.
- Εάν θέλεις να πολεμήσεις τον αντιανθρώπινο και υποκριτικό ψευτοσοσιαλισμό των μπολσεβίκων και της σοσιαλδημοκρατίας.
- Εάν και εσύ γνωρίζεις ότι ο διεθνής σιωνισμός είναι η δυστυχία μας.
- Εάν και εσύ θέλεις να σταματήσει να είναι η Πατρίδα μας το καταφύγιο νέγρων, Τούρκων, Πακιστανών, Αλβανών και άλλων, που η παρουσία τους εδώ οδηγεί τους Ελληνες σε ανεργία, εάν θέλεις πραγματικά η Ελλάδα να ανήκει στους Ελληνες

ΤΟΤΕ ΕΧΕΙΣ ΔΕΚΑ ΣΟΒΑΡΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΘΕΙΣ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

ΤΕΡΜΑ ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ

τώρα ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
